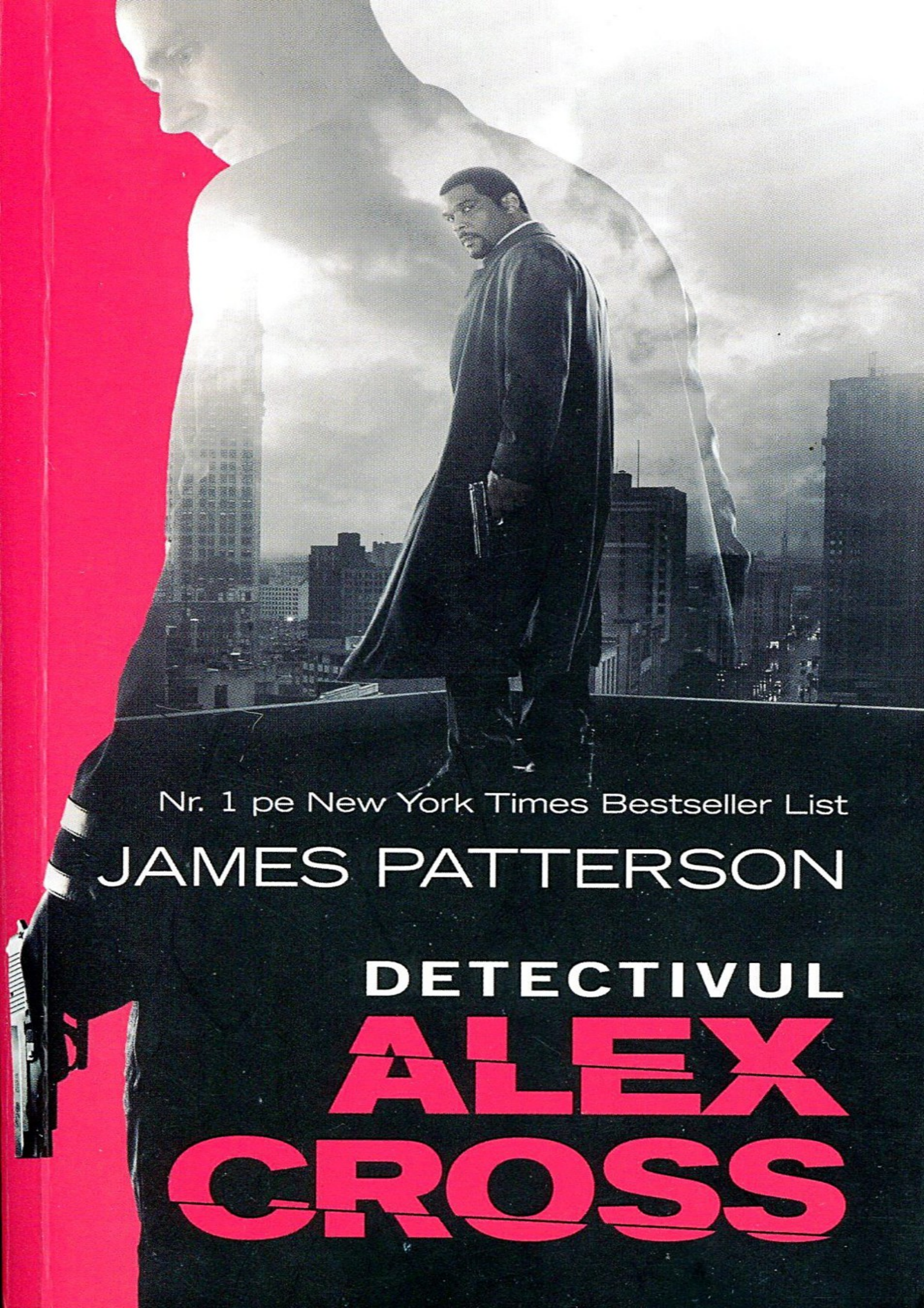

Nr. 1 pe New York Times Bestseller List

JAMES PATTERSON

DETECTIVUL ALEX CROSS

James Patterson

DETECTIVUL ALEX CROSS

Traducere de

Cristina-Teodora Brait

Editura RAO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

PATTERSON JAMES

Detectivul Alex Gross / James Patterson; trad.: Cristina-Teodora Brait / Lingua Connexion. — Bucureşti: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-310-1

I. Brait, Cristina-Teodora (trad.)

821.1 ll (73)-312.4= 135.1

Editura RAO

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JAMES PATTERSON

Cross

Copyright ©James Patterson, 2006

Ediţie publicată prin înţelegere cu Little, Brown

and Company, New York, New York, USA

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

CRISTINA-TEODORA BRAIT / LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012

pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-310-1

Dedicată instituţiei de învăţământ Palm Beach Day School;
Lui Shirley şi Directorului Jack Thompson

Prolog
Cum vă numiţi, domnule?

THOMPSON: Sunt doctorul Thompson, de la Centrul Medical Berkshire. Câte focuri aţi auzit?

CROSS: Mai multe.

THOMPSON: Cum vă numiţi, domnule?

CROSS: Alex Cross.

THOMPSON: Aveţi dificultăţi în respiraţie? Dureri?

CROSS: În abdomen. Simt că se mişcă ceva lichid înăuntru. Respir greu.

THOMPSON: Ştiţi că aţi fost împuşcat?

CROSS: Da. De două ori. E mort? Măcelarul? Michael Sullivan?

THOMPSON: Nu ştiu. Au murit mai mulţi oameni. Bine, băieţi, daţi-mi o mască de oxigen simplă. Două perfuzii pe stative cu bază lată. Doi litri de soluţie salină intravenos. Acum! O să încercăm să vă mutăm, să vă ducem imediat la spital, domnule Cross. Staţi liniştit. Mă mai auziţi? Sunteţi conştient?

CROSS: Copiii mei… Spuneţi-le că-i iubesc.

Partea întâi

NIMENI NU TE VA IUBI VREODATĂ CUM TE IUBESC EU

1

— Sunt însărcinată, Alex.

Tot ce ţine de acea noapte e atât de clar pentru mine! Încă mai e, după tot acest timp, după toţi anii care au trecut, după tot ce s-a întâmplat, criminalii îngrozitori, crimele uneori rezolvate, alteori nu.

Eram în dormitorul întunecat cu braţele înlănţuite uşor în jurul taliei soţiei mele, Maria, cu bărbia pe umărul ei. Aveam treizeci şi unu de ani pe atunci şi nu fusesem niciodată mai fericit în viaţa mea.

Nimic nu se putea compara măcar cu ce împărtăşeam noi, eu, Maria, Damon şi Jannie.

Era în toamna lui 1993, cu un milion de ani în urmă, după cum mi se pare acum.

Mai era şi trecut de două dimineaţa, iar micuţa noastră Jannie tuşea ceva de groază. Biata fetiţă fusese trează cea mai mare parte din noapte, cea mai mare parte din ultimele nopţi, mare parte din tânăra ei viaţă. Maria o legăna uşor pe Jannie în braţe, murmurând cântecul *Eşti atât de frumoasă,* iar eu o cuprinsesem pe Maria în braţe, legănând-o la rândul meu.

Eu mă trezisem primul, dar nu putusem să o adorm din nou pe Jannie, orice şmecherii aş fi încercat. Maria venise şi luase copilul cam după vreo oră. Amândoi trebuia să mergem la serviciu dimineaţa devreme. Eu lucram la un caz de crimă.

— Eşti însărcinată? am zis eu cu gura pe umărul Mariei.

— Prost moment, nu, Alex? Mai poţi să-ţi închipui tuse din asta pe viitor? Suzete? Alte

scutece murdare? Nopţi ca asta?

— Nu-mi place mie prea mult partea asta. Să stau treaz până târziu, sau devreme, cum s-o zice. Dar iubesc viaţa noastră, Maria! Şi sunt încântat că o să mai avem un copil.

Fără să mă desprind de Maria, am pornit muzica de la caruselul muzical care atârna deasupra pătuţului lui Janelle. Am dansat fără să ne mişcăm din loc pe melodia *Cineva care să mă vegheze.*

Apoi ea îmi întoarse un zâmbet frumos de-al ei, în parte timid, în parte jucăuş, cel de care mă îndrăgostisem poate chiar în prima seară când o văzusem. Ne întâlniserăm la camera de gardă a spitalului St. Anthony, în timpul unei urgenţe. Maria îl adusese pe unul dintr-o bandă, victimă a unei împuşcături, un client de-al ei. Era o asistentă socială foarte dedicată şi luase o atitudine protectoare – mai ales că eu eram un temut detectiv de la Omucideri, poliţia metropolitană, iar ea nu prea avea încredere în poliţie. De altfel, nici eu.

Am strâns-o mai tare în braţe pe Maria.

— Sunt fericit. Ştii asta. Mă bucur că eşti însărcinată. Hai să sărbătorim. Aduc nişte şampanie.

— Îţi place să fii tătic, hm?

— Da, îmi place. Nu ştiu exact de ce. Pur şi simplu îmi place.

— Îţi plac bebeluşii care urlă în toiul nopţii?

— Va trece şi asta. Nu-i aşa, Janelle? *Domnişorico, cu tine vorbesc*.

Maria îşi întoarse capul de la copilul care plângea şi mă sărută dulce pe buze. Gura ei era moale, întotdeauna ispititoare, întotdeauna sexy. Adoram săruturile ei – oricând, oriunde.

În cele din urmă se desprinse din braţele mele.

— Întoarce-te înapoi în pat, Alex. N-are niciun rost să stăm amândoi treji. Dormi şi pentru mine.

În acel moment, am observat şi altceva în dormitor şi am început să râd, nu m-am putut

abţine.

— Ce-i aşa de amuzant? zâmbi Maria.

I-am arătat cu degetul şi a văzut şi ea. *Trei mere* – fiecare cu urma unei singure muşcături de copil. Merele erau sprijinite de picioarele a trei jucării de pluş, dinozauri Barney de diferite culori. Piesa fantezistă a micului Damon ni se dezvălui. Băieţelul nostru petrecuse ceva timp în camera surioarei sale, Jannie.

Când am ajuns în prag, Maria mi-a zâmbit din nou cu zâmbetul ei jucăuş. Şi mi-a făcut cu ochiul. Mi-a şoptit apoi – şi nu voi uita niciodată ce mi-a spus:

— Te iubesc, Alex. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.

2

La şaizeci şi patru de kilometri nord de Washington, în Baltimore, doi ucigaşi de profesie plini de sine, doi bărbaţi cu părul lung, undeva între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, ignorară semnul ACCESUL PERMIS DOAR MEMBRILOR şi intrară degajaţi în St. Francis Social Club de pe South High Street, nu departe de port. Amândoi erau înarmaţi până-n dinţi şi zâmbeau ca doi comedianţi de *stand-up.*

Erau douăzeci şi şapte de capi şi soldaţi ai mafiei la club în acea seară. Jucau cărţi şi beau *grappa* şi espresso, în timp ce urmăreau la televizor echipa Bullets pierzând în favoarea celor de la Knicks. Dintr-odată, în sală se lăsă o tăcere tensionată.

Nimeni nu intra pur şi simplu în clubul Sf. Francisc de Assisi, mai ales neinvitat şi înarmat.

Unul dintre intruşii din prag, pe nume Michael Sullivan, salută calm grupul. Asta era al naibii de

amuzant, se gândea Sullivan. Toţi mafioţii ăştia duri stând la taclale. Însoţitorul său sau *compare,* Jimmy „Pălărie“ Galati, arunca priviri celor din încăpere pe sub borurile unei pălării jerpelite, aidoma celei purtate de Squiggy în *Laverne & Shirley.* Clubul avea o înfăţişare destul de tipică – scaune cu spate drept de lemn, mese pentru jucat cărţi, un bar rudimentar, macaronari peste tot, mai ceva ca-n *Naşul.*

— Ce? Nu avem comitet de întâmpinare? Fanfară? întrebă Sullivan, care trăia pentru confruntare de orice fel, verbală sau fizică. El şi Jimmy Pălărie înfruntaseră mereu lumea împreună, de pe vremea când aveau cincisprezece ani şi fugiseră de la casele lor din Brooklyn.

— Cine dracu’ sunteţi voi? întrebă un individ, sărind ca ars de la una dintre mesele de joc şubrede unde jucau cărţi.

Avea poate un metru optzeci şi şapte, păr negru ca smoala şi cântărea cam o sută de kilograme, făcute evident la sală.

— El e Măcelarul din Sligo. Ai auzit vreodată de el? făcu Jimmy Pălărie. Suntem din New York City. Ai auzit vreodată de New York City?

3

Musculosul „soldat“ din mafie nu reacţionă, dar un bărbat mai în vârstă, într-un costum negru şi cămaşă albă încheiată până la guler, ridică o mână precum Papa şi vorbi rar şi cu hotărâre într-o engleză în care se simţea puternic accentul străin:

— Cărui fapt datorăm această onoare? întrebă el. Bineînţeles că am auzit de Măcelar. Cum de vă aflaţi în Baltimore? Cu ce vă putem fi de folos?

— Suntem doar în trecere, îi răspunse Michael Sullivan bătrânului. Domnul Maggione ne-a trimis

cu o treabă în DC. Dumneavoastră, domnilor, aţi auzit de domnul Maggione?

Mai multe capete din încăpere se înclinară în semn de încuviinţare. Esenţa conversaţiei de până acum sugera că era vorba cu siguranţă de afaceri serioase. Dominic Maggione controla Familia din New York, care conducea marea majoritate a Coastei de Est, cel puţin până la Atlanta, oricum.

Toată lumea din încăpere ştia cine e Dominic Maggione şi că Măcelarul era cel mai necruţător ucigaş al său. Se presupunea că foloseşte cuţite de măcelărie, bisturie şi ciocane pe victimele sale. Un reporter de la *Newsday* scrisese despre una dintre crimele sale: „O fiinţă omenească nu ar fi putut face aşa ceva“. Măcelarul era temut în cercurile mafiote, dar şi de poliţie. Aşa că pentru cei din încăpere fu o surpriză că ucigaşul era atât de tânăr şi că arăta ca un actor de cinema, cu părul său lung şi blond şi ochii de un albastru izbitor.

— Deci unde e respectul? Aud de multe ori cuvântul ăsta, dar nu văd nici urmă de el în clubul vostru, continuă Jimmy Pălărie care, ca şi Măcelarul, era renumit că amputează mâini şi picioare.

„Soldatul“ care se ridicase în picioare dădu brusc să-i atace, dar mâna Măcelarului zvâcni cu o mişcare prea rapidă s-o poată cineva vedea clar. Îi reteză omului vârful nasului, apoi lobul urechii. „Soldatul“ duse mâinile în cele două locuri şi se dădu înapoi atât de repede că-şi pierdu echilibrul şi căzu grămadă pe podeaua de scânduri.

Măcelarul se mişca repede şi era evident la fel de bun pe cât promitea să fie, cu un cuţit în mână. Era ca vechii asasini din Sicilia, şi chiar aşa învăţase să mânuiască cuţitul, de la unul dintre vechii soldaţi din South Brooklyn. Amputarea şi ruptul oaselor i se păreau uşoare. Le considera semnele sale distinctive, simboluri ale cruzimii sale.

Jimmy Pălărie avea o armă la vedere, un pistol semiautomat de calibrul 45. Pălărie mai era cunoscut şi ca „Jimmy Apărătorul“ şi păzea spatele Măcelarului. Întotdeauna.

Acum Michael Sullivan se plimba cu paşi rari prin încăpere. Răsturnă cu piciorul câteva mese de joc, închise televizorul şi scoase din priză aparatul de espresso. Toată lumea bănuia că totuşi cineva avea să moară. Dar de ce? De ce-şi dezlănţuise Dominic Maggione nebunul asupra lor?

— Văd că unii dintre voi se aşteaptă la un mic spectacol, zise el. Văd asta în ochii voştri. Îi simt *mirosul*. Ei bine, ce naiba, nu vreau să dezamăgesc pe nimeni.

Dintr-odată, Sullivan se lăsă într-un genunchi şi-l înjunghie pe „soldatul“ care zăcea pe podea. Îl înjunghie pe bărbat în gât, apoi în faţă şi piept până când trupul nu mai făcu nicio mişcare. Era greu să numeri loviturile, dar probabil fuseseră o duzină, poate mai multe.

Apoi urmă cel mai straniu lucru dintre toate. Sullivan se ridică şi făcu o plecăciune peste cadavrul mortului. Ca şi când totul ar fi fost doar un spectacol pentru el, un rol pe care trebuia să-l joace.

În sfârşit, Măcelarul se întoarse cu spatele la cei din încăpere şi se îndreptă nepăsător spre uşă. Fără să se teamă de nimeni şi de nimic. Le zise peste umăr:

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, domnilor! Data viitoare, să daţi dovadă de puţin respect. Pentru domnul Maggione, dacă nu pentru mine şi domnul Jimmy Pălărie.

Jimmy Pălărie rânji la cei prezenţi şi duse mâna la pălărie.

— Da, e *chiar aşa* de bun, făcu el. Dar ştiţi ceva? E şi mai bun cu o drujbă în mână.

4

Măcelarul şi Jimmy Pălărie se sparseră de râs vorbind despre vizita lor la St. Francis of Assisi Social Club mare parte a drumului pe autostrada I-95 către Washington, unde aveau de rezolvat o treabă dificilă într-o zi sau două. Domnul Maggione le ordonase să se oprească în Baltimore şi să facă impresie. Donul bănuia că unii dintre capii locali îl trăgeau pe sfoară. Măcelarul crezu că îşi îndeplinise misiunea.

Asta făcea parte din renumele său crescând: nu numai că se pricepea să ucidă, dar era la fel de sigur ca un atac de cord în viitorul unui grăsan care se îndoapă cu bacon şi ouă prăjite.

Tocmai intrau în DC, pe traseul pitoresc ce ducea pe lângă Monumentul Washington şi alte clădiri importante ce voiau să impresioneze.

— Ţara mea, pe tine – cânta Jimmy Pălărie falsând straşnic.

Sullivan râse zgomotos:

— Mare figură eşti şi tu, James băiete! Unde naiba ai învăţat asta? *Ţara mea pe tine te cânt?*

— La şcoala parohială St. Patrick din Brooklyn, New York unde am învăţat ABC-ul – scrisu', cititu' şi aritmetica – şi unde l-am întâlnit pe un nemernic nebun pe nume Michael Sean Sullivan.

Douăzeci de minute mai târziu, îşi parcaseră Pontiacul Grand Am şi se alăturaseră paradei târzii de tineri care se plimbau fără ţel pe M Street în Georgetown. O liotă de studenţi derbedei bătuţi de soartă şi doi ucigaşi profesionişti geniali, se gândi Sullivan. Deci cine ajunsese mai bine în viaţă? Cine se descurca şi cine nu?

— Te-ai gândit vreodat' că ar fi trebuit să te duci la facultate? întrebă Pălărie.

— Nu mi-aş fi permis reducerea de salariu. La opşpe ani, făceam deja şaptezeci şi cinci de miare

pe an. Şi, pe lângă asta, îmi place la nebunie slujba mea!

Se opriră la Charlie Malone's, o bodegă populară printre studenţii din Washington, deşi Sullivan nu-şi putea da seama de ce. Nici Măcelarul, nici Jimmy Pălărie nu ajunseseră mai departe de liceu, dar, în bar, Sullivan încropi uşor o conversaţie cu două studente, nu mai în vârstă de douăzeci de ani, probabil încă adolescente. Sullivan citea mult şi-şi amintea mare parte din ce citea, aşa că putea să discute cam cu oricine. Repertoriul său din această seară includea împuşcarea recentă a unor soldaţi americani în Somalia, vreo două filme noi în vogă, chiar şi ceva poezie romantică – Blake şi Keats, ceea ce păru să le facă plăcere domnişoarelor studente.

Însă, pe lângă farmecul pe care-l avea, Michael Sullivan era şi arătos şi conştient de asta – slab, dar frumos tonifiat, unu optzeci şi cinci, păr blond destul de lung, un zâmbet care ar fi putut ului pe oricine ar fi ales acesta ca ţintă.

Aşa că nu a fost nicio surpriză că Marianne Riley, de douăzeci de ani, din Burkittsville, Maryland, începu să-i facă ochi dulci într-un mod nu tocmai subtil şi să-l atingă aşa cum fac câteodată fetele îndrăzneţe.

Sullivan se aplecă mai aproape de fată, care mirosea a flori de câmp.

— Marianne, Marianne… parcă era şi un cântec. O melodie în stil *calypso?* O ştii? *Marianne, Marianne?*

— Era înainte să mă nasc eu, zise fata, apoi îi făcu cu ochiul. Avea nişte ochi verzi superbi, buze roşii şi pline şi o fundiţă ecosez adorabilă în păr. Sullivan decise pe loc ceva în legătură cu ea – Marianne era o mică perversă jucăuşă şi pe el nu-l deranja asta. Şi lui îi plăcea să se joace.

— Înţeleg. Şi domnul Keats, domnul Blake, domnul Byron nu au trăit înainte să te naşti tu? o

tachină el, zâmbindu-i larg cu zâmbetul său fermecător.

Apoi luă mâna lui Marianne şi o sărută uşor. O trase de lângă taburetul de la bar şi o învârti strâns în stilul *Lindy Hop* pe melodia celor de la Stones care cânta la tonomat.

— Unde mergem? întrebă ea. Unde *crezi* că mergem, domnule?

— Nu prea departe, făcu Michael Sullivan. Domnişoară.

— Nu prea departe? repetă Marianne întrebătoare. Ce înseamnă asta?

— O să vezi. Nu-ţi face griji. Ai încredere în mine.

Ea râse, îl sărută pe obraz şi continuă să râdă.

— Cum aş putea eu să rezist ochilor tăi criminali?

5

Marianne se gândea că nu prea ar vrea să-i reziste tipului ăstuia drăguţ din New York City. Pe lângă asta, era în siguranţă în barul de pe M Street. Ce se putea întâmpla rău acolo? Ce putea să încerce careva? Să pună o melodie a celor de la New Kids on the Block la tonomat?

— Nu-mi place să fiu în centrul atenţiei, zise el, conducând-o către partea din spate a încăperii.

— Te crezi un fel de Tom Cruise, nu-i aşa? Zâmbetul ăla al tău funcţionează întotdeauna? Obţii ce vrei cu el? întrebă ea.

Zâmbea şi ea, provocându-l să-i arate ce poate.

— Nu ştiu, M.M. Câteodată cred că dă rezultate bune.

Apoi o sărută pe holul prost iluminat din spatele barului, iar sărutul se ridică la înălţimea speranţelor lui Marianne, fiind chiar dulce de fapt.

Cu siguranţă, mai romantic decât s-ar fi aşteptat. Nu încercă să o pipăie în timpul sărutului, ceea ce poate n-ar fi deranjat-o, dar era mai bine aşa.

— Uau…

Ea expiră şi-şi făcu vânt cu mâna. Era o glumă, doar că nu chiar în totalitate.

— E un pic cam cald aici, nu-i aşa? remarcă Sullivan şi zâmbetul înflori iar pe chipul studentei. Un pic cam strâmt, nu crezi?

— Îmi pare rău – dar *nu* o să plec cu tine. Nici măcar nu suntem la o întâlnire.

— Înţeleg, replică el. N-am crezut niciodată că o să pleci cu mine. Nici nu mi-a trecut prin minte.

— Sigur că nu. Eşti prea gentleman pentru aşa ceva.

El o sărută din nou şi sărutul fu mai profund. Lui Marianne îi plăcu că nu renunţa prea uşor. Nu conta însă – nu avea de gând să meargă nicăieri cu el. Nu făcea ea din astea, niciodată – ei bine, nu până în acel moment.

— Ştii să săruţi destul de bine, zise ea. Trebuie să recunosc.

— Şi tu îţi faci partea ta, o complimentă el. Săruţi extraordinar, de fapt. A fost cel mai grozav sărut din viaţa mea, glumi el.

Sullivan se împinse într-o uşă din apropiere şi dintr-odată dădură năvală împleticindu-se în toaleta bărbaţilor. Apoi Jimmy Pălărie apăru şi stătu de pază afară. Întotdeauna îi păzea spatele Măcelarului.

— Nu, nu, nu, făcu Marianne, dar nu se putu abţine să nu râdă la cele întâmplate.

Toaleta bărbaţilor? Era destul de amuzant. O nebunie – dar o nebunie amuzantă. Genul de chestii pe care le fac studenţii.

— Chiar crezi că poţi să faci orice, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Răspunsul e da. Eu fac cam tot ce vreau, Marianne. Şi dintr-odată apăru un bisturiu, cu lama ascuţită scânteind nu departe de gâtul ei şi totul se

schimbă într-o clipă. Şi ai dreptate, nu suntem la o întâlnire. Acum, să nu scoţi un cuvânt sau va fi ultimul pe care-l spui pe lumea asta, jur pe ochii mamei mele.

6

— E deja sânge pe bisturiul ăsta, făcu Măcelarul cu o şoaptă răguşită menită să o sperie până-n pragul nebuniei. Vezi?

Apoi îşi duse mâna în faţă la pantaloni.

— Lama *asta* însă n-o să doară aşa de tare. Îi flutură bisturiul prin faţa ochilor. Dar *asta* va durea mai mult. Îţi va desfigura faţa aia drăguţă pe viaţă. Să ştii că nu glumesc, studento.

Îşi trase fermoarul blugilor şi apăsă bisturiul de gâtul lui Marianne Riley – dar nu o tăie. Îi ridică fusta, apoi îi dădu la o parte chiloţii albaştri.

— Nu vreau să te tai. Îţi dai seama, nu-i aşa?

Ea abia putu să îngaime:

— Nu ştiu…

— Ai cuvântul meu, Marianne.

Apoi se împinse înăuntrul ei încet, ca şi cum n-ar fi vrut să o rănească. Ştia că nu ar fi trebuit să rămână mult timp acolo, însă nu vru să renunţe la interiorul ei strâmt. „Ce naiba, după seara asta, n-o s-o mai văd pe Marianne niciodată.“

Cel puţin fu destul de deşteaptă să nu strige sau să încerce să i se opună cu genunchii sau unghiile. Când îşi termină treaba, îi arătă câteva fotografii pe care le purta cu el. Doar ca să se asigure că ea înţelegea bine situaţia.

— Le-am făcut eu însumi. *Uită-te* la fotografii, Marianne. Acum, să nu vorbeşti vreodată de seara asta. Cu nimeni, dar mai ales cu poliţia. Înţelegi?

Ea dădu din cap fără să-l privească.

— Vreau să *rosteşti* cuvintele, fetiţo. Vreau să te uiţi la mine, oricât de dureros ar fi.

— Am înţeles, făcu ea. N-am să spun nimănui.

— Uită-te la mine.

Ochii li se întâlniră, iar schimbarea prin care trecuse ea era uimitoare. Văzu frică şi ură, ceva ce îi făcea plăcere. Motivul era o poveste lungă, despre o copilărie în Brooklyn, o poveste despre un tată şi un fiu pe care prefera să o ţină pentru sine.

— Cuminte fetiţă. Deşi pare ciudat – te plac. Vreau să zic, simt *afecţiune* faţă de tine. Adio, Marianne, Marianne.

Înainte să iasă din baie, îi căută în poşetă şi-i luă portofelul.

— Asigurare, explică el. Să nu vorbeşti cu nimeni.

Apoi Măcelarul deschise uşa şi plecă. Marianne Riley se prăbuşi pe podeaua din baie, tremurând din toate încheieturile. Nu avea să uite niciodată cele întâmplate – mai ales fotografiile acelea îngrozitoare.

7

— Cine s-a trezit aşa de dimineaţă? Ei, Doamne, uite cine e. E cumva Damon Cross? Şi Janelle Cross?

Buni sosi exact la şase treizeci ca să stea cu copiii, cum făcea în fiecare zi lucrătoare a săptămânii. Când ea dădu năvală pe uşa din bucătărie, eu tocmai îi dădeam lui Damon orez cu linguriţa, în timp ce Maria încerca să o facă pe Jannie să eructeze. Jannie plângea iar, biata fetiţă bolnavă.

— Aceiaşi care au fost treji şi în toiul nopţii, i-am răspuns eu bunicii mele direcţionând o lingură

plină-ochi cu piure spre guriţa mişcătoare a lui Damon.

— Damon poate să facă asta şi singur, zise Buni, suflând din greu şi aşezându-şi sacoşa pe bufetul din bucătărie.

Se părea că adusese biscuiţi calzi şi – se putea oare? – gem de piersici făcut în casă. Plus asortimentul de cărţi pe ziua respectivă. *Afine pentru Sal, Darul Magilor, Noapte bună, Lună*.

I-am zis lui Damon:

— Damon, Buni zice că poţi să mănânci singur, amice. Mie de ce nu mi-ai spus?

— Damon, ia lingura, îi ceru Buni.

Şi, bineînţeles, făcu întocmai. Nimeni nu se punea cu Buni.

— Fir-ai dumneata să fii, i-am zis eu şi am luat un biscuit. Lăudat fie Domnul, un biscuit fierbinte! Apoi urmă gustul cunoscut, delicios, de rai pe pământ. Fii binecuvântată, bătrânico! Fii binecuvântată!

Maria interveni:

— Alex nu prea ascultă în ultima vreme, buni. E prea ocupat cu anchetele sale de crimă. Eu i-am spus că Damon mănâncă singur. De cele mai multe ori, oricum. Când nu le dă şi pereţilor şi tavanului.

Buni încuviinţă din cap.

— Se hrăneşte el tot timpul. Doar nu vrea băiatu' să flămânzească. Vrei să flămânzeşti, Damon? Nu, sigur că nu vrei, puiule.

Maria începu să-şi adune hârtiile de care avea nevoie în ziua respectivă. În seara trecută lucrase în bucătărie până după miezul nopţii. Lucra ca asistentă socială la primărie şi avea o agendă de coşmar. Îşi luă rapid o eşarfă violet de pe cuierul de lângă uşa din spate, împreună cu pălăria preferată, ca să se asorteze cu restul ţinutei care era predominant negru cu albastru.

— Te iubesc, Damon Cross. Trecu ca-n zbor şi-i dădu un sărut băieţelului nostru. Te iubesc şi *pe tine,* Jannie Cross. Chiar şi după ce s-a întâmplat

azi-noapte. O sărută pe Jannie de câteva ori pe amândoi obrajii. Apoi o apucă pe buni şi o sărută: Şi te iubesc şi pe dumneata.

Bunica zâmbi din tot sufletul, ca şi cum tocmai l-ar fi întâlnit pe însuşi Iisus sau poate pe Fecioara Maria.

— Şi eu te iubesc, Maria. Eşti o minune.

— Eu nici nu mă aflu aici, am zis de la postul meu de ascultare din cadrul uşii de la bucătărie.

— O, ştiam deja asta, făcu Buni.

Înainte să plec la serviciu, a trebuit să-i sărut şi să-i îmbrăţişez şi eu pe toţi şi să le spun: „Te iubesc“. Demodat, poate, dar un lucru bun, şi blestemat să fie cel care crede că familiile ocupate şi înfricoşător de stresate nu pot avea parte de distracţie şi dragoste. Noi aveam cu siguranţă.

— Pa, vă iubim, pa, vă iubim, am zis eu şi Maria în cor, în timp ce ieşeam împreună pe uşa din spate.

8

La fel ca în fiecare dimineaţă, am condus-o pe Maria la lucru, la Potomac Gardens, un complex de locuinţe subvenţionate pentru populaţia săracă. Era la doar cincisprezece sau douăzeci de minute de Fourth Street oricum şi aşa reuşeam să petrecem şi noi puţin timp singuri.

Am mers cu Porsche-ul negru, ultima dovadă a banilor pe care îi câştigasem în cei trei ani în care lucrasem ca psiholog privat, înainte să trec la o poziţie *full-time* la Departamentul de poliţie din Washington. Maria avea o Toyota Corolla albă, care mie nu-mi prea plăcea, însă ei da.

Părea însă să fie cu gândul în altă parte, în timp ce străbăteam G Street în acea dimineaţă.

— Eşti bine? am întrebat-o.

Ea râse şi-mi făcu cu ochiul ca întotdeauna.

— Un pic obosită. Mă simt destul de bine, *în situaţia dată.* Mă gândeam la un caz la care am fost consultant, ca o favoare pentru Maria Pugatch. E vorba de o studentă de la Universitatea „George Washington“. A fost violată în toaleta bărbaţilor dintr-un bar de pe M Street.

M-am încruntat şi am scuturat din cap:

— Tipul era şi el student?

— Ea zice că nu, dar nici nu ne-a spus mai multe în rest.

Am ridicat din sprâncene.

— Deci îl cunoştea probabil pe violator? Poate era un profesor.

— Fata zice că sigur nu, Alex. Jură că nu e cineva cunoscut.

— Tu o crezi?

— Cred că da. Eu sunt credulă şi naivă, oricum. Pare un copil aşa drăguţ…

Nu voiam să-mi bag nasul prea tare în treaba Mariei. Noi doi nu ne făceam din astea unul altuia – cel puţin încercam din greu să nu ne comportăm aşa.

— Vrei să fac ceva? am întrebat-o.

Maria clătină din cap.

— Eşti ocupat. Eu o să vorbesc cu fata – cu Marianne – din nou astăzi. Să sperăm că reuşesc s-o fac să se deschidă puţin.

Câteva minute mai târziu, am oprit în faţa complexului Potomac Gardens de pe G Street, între Thirteenth Street şi Penn Street. Maria se oferise voluntar să vină aici, părăsind o slujbă mult mai confortabilă şi sigură în Georgetown. Cred că o făcuse pentru că locuise aici până la optsprezece ani, când plecase la Villanova.

— Un sărut, zise Maria. Am nevoie de un sărut. Unul serios. Fără pupici pe obraz. *Pe buze*.

M-am aplecat şi am sărutat-o – şi apoi am sărutat-o din nou. Ne-am giugiulit puţin în maşină şi nu am putut să nu mă gândesc la cât de mult o

iubeam, la cât de norocos eram să o am. Şi ce era mai bine: ştiam că şi Maria simte la fel pentru mine.

— Tre' să plec, zise ea în cele din urmă şi se strecură afară din maşină.

Se aplecă însă înapoi înăuntru:

— Poate că nu se vede, dar sunt fericită, sunt aşa de fericită!

Apoi mişcarea ei simpatică cu ochiul.

Am privit-o îndreptându-se spre treptele abrupte din piatră ale blocului în care lucra. Uram să o văd plecând şi aveam acelaşi sentiment aproape în fiecare dimineaţă.

Mă întrebam dacă se va întoarce să vadă dacă am plecat. Şi se întoarse – văzu că eram tot acolo, zâmbi şi-mi făcu cu mâna ca o nebună, sau cel puţin ca o femeie îndrăgostită nebuneşte. Apoi dispăru înăuntru.

Făceam aceleaşi lucruri aproape în fiecare dimineaţă, însă eu nu mă puteam sătura de ele. Mai ales de felul în care Maria îmi făcea cu ochiul. „Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu."

Nu mă îndoiam de asta nicio clipă.

9

Eram un detectiv destul de tare în vremea aceea – rapid, alert, informat. Aşa că începusem să primesc deja cazuri de prestigiu, mai multe chiar decât ar fi trebuit. Ultimul nu se număra printre acestea, din păcate.

Din câte avea cunoştinţă poliţia din Washington, mafia italiană nu avusese niciodată operaţiuni majore în oraş, probabil din pricina înţelegerilor pe care le făcuseră cu unele agenţii precum FBI şi CIA. De curând însă, cele cinci Familii se întâlniseră în New York şi se înţeleseseră să facă

afaceri în Washington, Baltimore şi în câteva oraşe din Virginia. În mod deloc surprinzător, şefii crimei organizate locale nu fuseseră prea încântaţi de eveniment, mai cu seamă asiaticii care controlau comerţul cu cocaină şi heroină.

Un baron chinez al drogurilor, pe nume Jiang An-Lo, executase doi emisari ai mafiei italiene cu o săptămână în urmă. Nu fusese o mişcare inteligentă. Şi se zvonea că mafia din New York însărcinase un asasin profesionist de top sau poate chiar o echipă să se ocupe de Jiang.

Aflasem toate astea în timpul unei şedinţe de informare de o oră la sediul poliţiei. Acum eu şi John Sampson ne deplasam spre biroul lui Jiang An-Lo, dintr-un duplex din cărămidă, de la intersecţia dintre Eighteenth Street şi M Street, în partea de nord-est. Eram una din cele două echipe de detectivi însărcinaţi cu supravegherea de dimineaţă, căreia noi îi spuneam „Operaţiunea Supravegherea Lepădăturii“.

Am parcat maşina între Nineteenth şi Twentieth Street şi am început supravegherea. Casa lui Jiang An-Lo era decolorată, zugrăveala galbenă se decojea şi clădirea arăta ponosită din afară. Curtea cu pământ era acoperită de gunoaie care păreau să fi căzut dintr-o *piñata*. Majoritatea ferestrelor erau acoperite cu placaj sau tablă. Cu toate astea, Jiang An-Lo era un mahăr în comerţul cu droguri.

Ziua se încălzea deja şi mulţi dintre locuitorii cartierului ieşiseră la plimbare sau se adunaseră pe scările clădirilor.

— Cu ce se ocupă oamenii lui Jiang? Ecstasy, heroină? întrebă Sampson.

— Mai pune şi PCP. Distribuie în sus şi-n jos pe Coasta de Est – Washington, Philadelphia, Atlanta, New York. E o operaţiune profitabilă, de aia vor şi italienii să se implice. Ce zici de numirea lui Louis Freech la FBI?

— Nu-l cunosc pe tip. Dar dacă a fost *numit* înseamnă că nu e bun pentru slujba asta.

Am râs de adevărul din spusele lui Sampson; apoi ne-am aşezat confortabil şi am aşteptat ca o echipă de asasini ai mafiei să apară şi să încerce să-l elimine pe Jiang An-Lo. Asta dacă informaţia noastră era corectă.

— Ştim ceva despre asasinul ăsta? se interesă Sampson.

— Se pare că e irlandez, am zis uitându-mă la John şi aşteptând o reacţie din partea lui.

Sprâncenele i se arcuiră; apoi se întoarse spre mine:

— Şi lucrează pentru mafia? Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Se pare că tipu' e bun. Şi, de asemenea, ţăcănit. I se spune Măcelarul.

Între timp, un bătrân adus de spate dădu să traverseze M Street uitându-se cu atenţie în dreapta şi-n stânga. Trăgea încet dintr-o ţigară. Se intersectă cu un tip alb, slăbănog, cu un baston de aluminiu pe braţul îndoit. Cei doi rătăciţi dădură solemn din cap în semn de salut în mijlocul străzii.

— Ce mai figuri şi ăştia! făcu Sampson şi zâmbi. Ăştia o să fim noi într-o bună zi.

— Poate. Dacă avem noroc.

Chiar atunci Jiang An-Lo alese să-şi facă apariţia.

10

Jiang era înalt şi arăta aproape scheletic. Avea o bărbuţă stufoasă care-i atârna cale de cincisprezece centimetri de la bărbia-i de chinez.

Baronul drogurilor avea o reputaţie de om viclean, competitiv şi rău, adesea în mod gratuit, ca şi cum totul nu ar fi fost decât un joc periculos pentru el. Crescuse pe străzile din Shanghai, apoi se mutase la Hong Kong, apoi la Bagdad şi, în cele

din urmă, la Washington, unde conducea mai multe cartiere asemenea unui despot războinic chinez al lumii noi.

Urmăream din ochi M Street în căutarea unor semne de pericol. Cei doi bodyguarzi ai lui Jiang păreau a fi în alertă şi mă întrebam dacă fusese avertizat – şi, dacă da, de către cine? Vreun om de-al său din poliţie? Era, cu siguranţă, posibil.

Mă întrebam şi cât de bun era, de fapt, asasinul ăsta irlandez.

— Ne-au văzut deja gărzile de corp? făcu Sampson.

— Mă gândesc că da, John. Suntem aici ca să descurajăm o confruntare, în primul rând.

— Ne-o fi văzut şi asasinul?

— Dacă e aici. Şi dacă se pricepe. Dacă e un asasin plătit prin preajmă, probabil ne-a văzut şi el.

Când Jiang An-Lo fu la jumătatea drumului către Mercedesul său negru strălucitor parcat lângă trotuar, o altă maşină, un Buick LeSabre, coti pe M Street. Acceleră, cu motorul urlând şi cauciucurile scrâşnind de la frecarea cu asfaltul.

Bodyguarzii lui Jiang se întoarseră către maşina care gonea. Amândoi îşi scoseseră armele. Eu şi Sampson am deschis uşile maşinii.

— Ce să-ţi spun ce descurajare! mormăi el.

Jiang ezită, însă numai o clipă. Apoi porni cu paşi mari, nesiguri, ca şi cum ar fi încercat să fugă îmbrăcat c-o fustă lungă, înapoi spre casa de cărămidă din care ieşise. Şi-o fi dat seama, în mod corect, că era încă în pericol dacă continua să fugă înspre Mercedes.

Ne înşelaserăm însă cu toţii. Jiang, bodyguarzii, Sampson şi eu.

Împuşcăturile veneau din *spatele* traficantului de droguri, din partea opusă a străzii.

Trei detunături puternice dintr-o armă cu ţeavă lungă.

Jiang căzu şi rămase acolo pe trotuar, fără să se mişte deloc. Dintr-o parte a capului sângele ţâşnea

ca dintr-un izvor. Mă îndoiam că mai trăia.

M-am răsucit şi m-am uitat spre acoperişul unei case de piatră roşiatică, legată de alte acoperişuri ce se aliniau de-a lungul M Street, pe partea opusă.

Am văzut un bărbat blond care recurse la un gest cum nu se poate mai ciudat: *făcu o plecăciune în direcţia noastră.* Nu-mi venea să cred. Să facă o plecăciune?

Apoi se lăsă jos în spatele unui parapet de cărămidă şi dispăru complet din vedere.

Eu şi Sampson am traversat în goană strada şi am intrat în clădire. Am urcat într-un suflet cele patru etaje. Când am ajuns pe acoperiş, trăgătorul dispăruse. Nu se vedea nimeni nicăieri.

Fusese oare asasinul irlandez? Măcelarul? Ucigaşul plătit trimis de mafia din New York?

Cine naiba altul ar fi putut fi?

Încă nu-mi venea să cred ce văzusem. Nu doar că ajunsese la Jiang An-Lo atât de uşor. Ci că făcuse o plecăciune după spectacol!

11

Măcelarului îi veni uşor să se amestece printre studenţii fiţoşi din campusul Universităţii „George Washington“. Era îmbrăcat cu blugi şi un tricou gri şifonat pe care scria „Athletic Department“ şi căra cu el un roman jerpelit de Isaac Asimov. Îşi petrecu dimineaţa citind *Fundaţia* aşezat pe diverse bănci, uitându-se după studente, dar mai ales căutând-o pe Marianne, Marianne. Bine, era puţin obsedat. Cea mai mică dintre problemele sale.

Chiar îi plăcea fata şi o urmărea de douăzeci şi patru de ore deja, iar ea îi frânsese inima. Mersese şi dăduse cu pliscul. Ştia asta sigur pentru că o auzise vorbind cu cea mai bună prietenă a sa,

Cindi, despre un „consilier“ cu care discutase cu câteva zile în urmă. Apoi se întorsese pentru o a doua şedinţă de „consiliere“, contrar ordinelor şi avertismentelor sale clare.

Greşeală, Marianne.

După cursul pompos de literatură britanică din secolul al XVIII-lea, ce se ţinea la ora prânzului, Marianne, Marianne părăsi campusul, iar el o urmă în mijlocul unui grup de cel puţin douăzeci de studenţi. Îşi dădu imediat seama că se îndrepta spre apartamentul ei. *Bună treabă.*

Poate că terminase pe ziua aceea sau poate avea o pauză mai lungă între ore. Oricum nu conta. Încălcase regulile şi trebuia să se ocupe de ea.

Odată ce ştia unde merge, se hotărî să i-o ia înainte. Ca studentă în an superior, putea să locuiască în afara campusului şi împărţea un mic apartament cu două camere în apropiere de Thirty-ninth Street pe Davis, împreună cu tânăra Cindi. Clădirea era un bloc cu patru etaje, fără lift, iar el intră fără probleme. Uşa de la intrare era încuiată cu cheia. Ce glumă bună!

Se hotărî să se facă comod cât aştepta, aşa că se dezbrăcă, îşi scoase pantofii şi toate hainele. Adevărul era că nu voia să se murdărească de sânge pe ţoale.

Apoi o aşteptă pe fată, mai citi din carte, stătu şi el pe acolo. De îndată ce Marianne intră în dormitor, Măcelarul o înlănţui cu braţele şi-i puse bisturiul sub bărbie.

— Bună, Marianne, Marianne, şopti el. Nu ţi-am spus să nu vorbeşti cu nimeni?

— N-am spus nimănui, făcu ea. Te rog.

— Minţi. Ţi-am spus ce-o să se-ntâmple. Ţi-am şi *arătat,* ce naiba!

— N-am spus. Am promis.

— Şi eu am promis ceva, Marianne. Pe ochii mamei mele.

Brusc, făcu o tăietură de la dreapta la stânga pe gâtul studentei. Apoi o tăie din nou, în celălalt

sens.

În vreme ce aceasta se zvârcolea pe podea, înecându-se, el făcu câteva fotografii.

De premiat, fără îndoială. Nu voia să o uite niciodată pe Marianne, Marianne.

12

Seara următoare Măcelarul era tot în Washington. Ştia exact ce gândea Jimmy Pălărie, dar Jimmy era prea laş şi prea dornic să trăiască ca să întrebe: „Ai idee ce naiba o să faci acum? Sau de ce suntem încă în Washington?“

Ei bine, de fapt chiar avea. Conducea un Chevy Caprice cu geamuri fumurii printr-o zonă a Washingtonului cunoscută ca Southeast, căutând o casă *anume,* pregătindu-se să ucidă din nou, şi totul din cauza lui Marianne, Marianne şi gura ei spartă.

Avea adresa în minte şi se gândea că se apropie acum. Mai avea o lovitură de care trebuia să se ocupe, apoi el şi Jimmy puteau să-şi ia zborul din Washington. Caz închis.

— Străzile de aici îmi amintesc de casă, se băgă Jimmy Pălărie în seamă de pe scaunul din dreapta.

Încerca să pară relaxat şi fără grijă în privinţa faptului că rămăseseră atât de mult în capitală după ce-l împuşcaseră pe chinez.

— Ce zici acolo? întrebă Măcelarul ironic.

Ştia ce avea să spună Jimmy. Ştia aproape întotdeauna. La drept vorbind, predictibilitatea lui Jimmy Pălărie venea ca o alinare pentru el de cele mai multe ori.

— Totu’ se duce la dracu’, ştii, sub ochii noştri. Exact ca în Brooklyn. Şi uite *acolo* motivu’. Îi vezi pe cioroii care pierd vremea la fiecare colţ de

stradă? Cine dracu' altcineva ar locui aici? Să trăiască aşa?

Michael Sullivan zâmbi, dar nu era un zâmbet fericit. Pălărie putea fi tâmpit şi enervant câteodată.

— Dacă ar vrea, politicienii ar putea rezolva toată porcăria asta. Nu ar fi chiar aşa de greu, Jimmy.

— O, Mikey, cum îi înţelegi tu pe toţi. Poate că ar trebui să intri în politică.

Jimmy Pălărie clătină din cap şi se întoarse spre geamul din lateral. Ştia să nu întindă coarda.

— Şi *nu* te întrebi ce naiba facem aici? Nu te gândeşti că sunt mai nebun ca unu' de la balamuc? Poate vrei să sari din maşină. Să mergi la Union Station şi să te sui într-un tren spre New York, Jimmy băiete.

Măcelarul zâmbea când zise toate astea, aşa că Pălărie ştiu că probabil era în regulă să facă şi el la fel. *Probabil.* Dar în ultimul an îl văzuse pe Sullivan omorându-i pe doi dintre „prietenii" lor, pe unul cu o bâtă de baseball, pe altul cu o cheie franceză. Trebuia să fii atent tot timpul.

— Deci *ce* facem aici? întrebă Pălărie. De vreme ce ar trebui să fim la New York.

Măcelarul ridică din umeri.

— Caut casa unui poliţai.

Pălărie închise ochii.

— O, Doamne. Nu un poliţai. De ce un poliţai? Apoi îşi trase pălăria peste ochi. Să nu vezi nimic rău, mormăi el.

Măcelarul ridică din umeri, dar era amuzat.

— Ai încredere în mine. Te-am dezamăgit eu *vreodată?* Am mers eu *vreodată* prea departe?

Amândoi începură să râdă la auzul replicii. A mers vreodată Michael Sullivan prea departe? Întrebarea mai potrivită era dacă s-a întâmplat vreodată să *nu* meargă.

Mai dură douăzeci de minute până găsi casa pe care o căuta. Era o casă cu etaj şi acoperiş în două

ape, arăta de parcă ar fi fost zugrăvită recent, cu flori la ferestre.

— Aici locuieşte poliţaiul? N-arată prea rău, de fapt. A aranjat fain locul.

— Mda, Jimmy. Da' mă tentează să intru frumos şi să fac puţin tam-tam. Poate să-mi folosesc drujba. Să fac nişte fotografii.

Pălărie tresări:

— E oare o idee chiar aşa de bună? Chiar vorbesc serios acum.

Măcelarul ridică din umeri:

— Ştiu că vorbeşti serios. Se vede, James. Simt căldura care iese din creierul tău prea forţat.

— Poliţaiul ăsta are un nume? întrebă Pălărie. Nu că ar conta.

— Nu că ar conta. Îl cheamă Alex Cross.

13

Măcelarul parcă un cvartal mai încolo pe Fourth Street, apoi ieşi din maşină şi se îndreptă cu paşi grăbiţi înapoi, spre casa primitoare unde poliţistul ocupa apartamentul de la parter. Îi fusese destul de uşor să obţină adresa corectă. Mafia avea legături cu FBI, la urma urmei. Mergea întins pe margine, încercând să nu fie văzut, dar fără să-i pese dacă s-ar fi întâmplat. Oamenii din cartierele astea nu vorbeau despre ce vedeau.

Treaba asta avea să o facă repede acum. Să intre şi să iasă în câteva secunde. Apoi înapoi în Brooklyn, să sărbătorească ultima lovitură şi să-şi primească plata pentru ea.

Călcă pe un strat des de Pachysandra care înconjurau veranda din spate, apoi se ridică cu un salt. Intră drept pe uşa de la bucătărie, care scânci ca un animal rănit.

Nicio problemă până aici. Intră destul de uşor înăuntru. Se gândi că şi restul avea să fie floare la ureche.

Nimeni în bucătărie.

Nimeni acasă?

Apoi auzi un copil plângând şi-şi scoase Beretta. Apucă cu degetele bisturiul din buzunarul stâng.

Era o turnură promiţătoare. Prezenţa copiilor în casă îi făcea pe toţi din jur neglijenţi. Mai omorâse oameni ca ăştia înainte, în Brooklyn şi Queens. Pe un turnător al mafiei îl tăiase bucăţele în propria bucătărie, apoi îl îndesase în frigiderul familiei ca să transmită un mesaj.

Străbătu un hol scurt, mişcându-se ca o umbră. Nu făcu niciun zgomot.

Apoi trase cu ochiul într-o living micuţ, sufragerie, ce naiba era.

Nu era exact ce se aşteptase să vadă. Un bărbat înalt, chipeş care schimba scutecele la doi copii. Tipul părea că se şi pricepe. Sullivan ştia pentru că cu ani în urmă se ocupase de cei trei fraţi mucoşi ai săi în Brooklyn. Schimbase şi el o grămadă de scutece împuţite la viaţa sa.

— Tu eşti doamna care locuieşte aici? întrebă el.

Tipul îşi ridică privirea – *detectivul Alex Cross* – şi nu părea să se teamă de el. Nici nu păru surprins că Măcelarul se afla în casa sa, deşi *ar fi trebuit* să fie şocat şi probabil speriat. Deci poliţaiul avea boaşe. Neînarmat, schimbând scutecele copiilor, dar dând dovadă de atitudine, de caracter adevărat.

— Tu cine eşti? întrebă detectivul Cross, aproape ca şi cum el ar fi fost stăpân pe situaţie.

Măcelarul îşi încrucişă braţele, ascunzând pistolul de privirea copiilor. Ce naiba, n-avea nimic cu copiii. Cu adulţii avea probleme. Cei ca bătrânul său – ca să luăm un exemplu evocator.

— Nu ştii de ce mă aflu aici? N-ai nici cea mai mică idee?

— Ba poate că am. Bănuiesc că eşti ucigaşul de ieri. Dar de ce eşti *aici?* La mine acasă? Ceva nu

e-n regulă.

Sullivan ridică din umeri:

— Bine? Rău? Cine poate spune? Se pare că sunt cam nebun. Cel puţin aşa-mi spune lumea. Se poate. Tu ce crezi? Mi se spune Măcelarul.

Cross încuviinţă din cap.

— Am auzit şi eu. Să nu le faci rău copiilor. Nu mai e nimeni aici decât eu. Mama lor nu e acasă.

— Acuma de ce aş face eu aşa ceva? Să le fac rău copiilor tăi? Sau să-ţi fac rău ţie în faţa lor? Nu-i stilul meu. Hai să-ţi spun ceva: eu am şters-o. Cum ziceam – *nebun.* Ai avut baftă. Pa, copilaşi.

Apoi ucigaşul mai făcu o plecăciune, cum făcuse după ce îl împuşcase pe Jiang An-Lo.

Măcelarul se întoarse şi părăsi apartamentul la fel cum venise. Lasă-l pe detectivul ăla şmecher să-şi bată capul cu asta. Însă nebunia sa *avea* o logică – tot timpul exista una în fiecare mişcare a sa. Ştia ce face şi de ce, şi *când.*

14

Seara aceea cu Măcelarul m-a zguduit mai mult decât tot ce mi se întâmplase înainte în cariera mea de poliţist. *Un ucigaş în casa mea. Chiar în camera de zi, cu copiii mei.*

Şi eu ce să înţeleg din toate astea? Că primisem un avertisment? Că eram norocos să fiu în viaţă? O, norocosul de mine? Asasinul îmi cruţase familia. Dar de ce venise totuşi la mine?

A doua zi fu una dintre cele mai rele pe care le-am avut la serviciu. În vreme ce o maşină de poliţie îmi supraveghea casa, am fost chemat la trei întâlniri diferite în legătură cu chixul de la locuinţa lui Jiang An-Lo. Se vorbea despre o evaluare a departamentului, prima de când lucram eu.

Din pricina şedinţelor neplanificate, plus surplusul de hârţogărie şi sarcinile mele obişnuite, am întârziat când trebuia să o iau pe Maria de la Potomac Gardens în acea seară. Mă simţeam vinovat din cauza asta. Nu mă obişnuisem ca ea să stea într-un loc ca Potomac Gardens, mai ales după lăsarea întunericului. Se făcuse deja întuneric. Şi Maria era însărcinată din nou.

Era puţin trecut de ora şapte şi un sfert când am ajuns la complex în acea seară. Maria nu mă aştepta pe trepte ca de obicei.

Am parcat şi m-am dat jos din maşină. Am pornit spre biroul ei, care era lângă camera de serviciu, la parter. În cele din urmă am început să alerg.

Apoi am văzut-o pe Maria ieşind pe uşa din faţă şi dintr-odată totul a fost bine pe lume. Geanta îi era atât de plină cu hârtii că nici n-o putea închide. Mai avea şi un braţ de dosare care nu-i încăpuseră în geantă.

Reuşi însă şi să-mi facă cu mâna şi să-mi surâdă când mă văzu venind spre ea. Nu era aproape niciodată furioasă din pricina greşelilor pe care le făceam – cum ar fi să întârzii mai mult de jumătate de oră s-o iau cu maşina.

Nu-mi păsa cât de sentimental şi de demodat era, dar eram emoţionat să o văd şi aşa stăteau lucrurile întotdeauna între noi. Îmi orientasem priorităţile spre Maria şi familia noastră şi apoi spre slujbă. Mă simţeam bine, părea echilibrul potrivit.

Maria obişnuia să mă strige pe nume într-un fel foarte entuziast:

— Alex! Alex! zise ea şi-mi făcu cu mâna în vreme ce eu alergam să o întâmpin în faţa clădirii.

Câţiva şmecheraşi din cartier sprijiniţi de gardul din faţă se întoarseră spre noi, distrându-se pe seama noastră.

— Bună, frumoaso, i-am zis eu. Scuze c-am întârziat.

— Nicio problemă. Şi eu am avut de lucru. Hei, *Reuben!* Eşti gelos, *chico?* îi strigă ea unuia dintre tipii proptiţi de gard.

Acesta râse şi-i strigă şi el:

— Ai vrea tu, Maria. Ai vrea tu să mă ai pe mine în locul lui.

— Da, sigur. În visele tale!

Ne-am sărutat – nu ca la cinema, pentru că eram în faţa biroului ei şi şmecheraşii ne priveau, dar destul de pasional ca să se vadă că e pe bune. Apoi i-am luat dosarele şi ne-am îndreptat spre maşină.

— Îmi duci cărţile, mă tachină Maria. Ce drăguţ, Alex!

— Te duc şi pe *tine* pe sus, dacă vrei.

— Mi-a fost dor de tine toată ziua. Chiar mai mult decât de obicei, zise ea şi zâmbi din nou. Apoi îşi ascunse faţa la pieptul meu. Te iubesc atât de mult!

Maria se lăsă pe mine şi apoi am auzit împuşcăturile. Două detunături îndepărtate care nu păreau mare lucru. Nu l-am văzut pe cel care a tras, nici urmă de el. Nici măcar nu eram sigur din ce direcţie veniseră împuşcăturile.

Maria şopti:

— O, Alex, şi apoi deveni tăcută şi foarte liniştită.

Nu ştiam dacă mai respiră.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, îmi alunecă din braţe, pe trotuar. Am văzut că o nimerise în piept sau în partea superioară a stomacului. Era prea întuneric şi derutant ca să-mi dau seama sigur.

Am încercat să o pun la adăpost, dar apoi am văzut că din rană îi curgea mult sânge, aşa că am ridicat-o în braţe şi am început să alerg.

Şi eu eram acoperit peste tot cu sânge. Cred că strigam, dar nu sunt sigur ce s-a întâmplat exact după ce mi-am dat seama că Maria fusese împuşcată.

În spate se ţineau aproape doi dintre golanii din cartier. Unul din ei era Reuben. Poate că voiau să dea o mână de ajutor. Dar nu ştiam dacă o mai putea ajuta ceva pe Maria acum. Mă temeam că era moartă în braţele mele.

15

Spitalul St. Anthony nu era departe şi eu alergam cât de repede puteam, cu Maria cuibărită şi atârnând greu în braţele mele. Inima, sângele care-mi alerga prin vine îmi răsunau ca un muget în urechi, ca şi cum aş fi fost prins sub sau poate în interiorul unui val oceanic care urma să se prăbuşească peste amândoi şi să ne înece pe străzile oraşului.

Mă temeam să nu mă împiedic şi să cad fiindcă picioarele îmi erau slăbite şi tremurau. Dar ştiam că nu mă pot prăbuşi, că nu mă pot opri din fugă până când nu ajungeam la camera de gardă.

Maria nu mai scosese niciun sunet de când îmi şoptise numele. Eram speriat, poate chiar în stare de şoc şi fără îndoială afectat de viziunea de tunel. Totul în jurul meu era în ceaţă, ceea ce făcea ca momentul să pară şi mai ireal.

Însă alergam, cu siguranţă.

Am ajuns pe Independence Avenue şi am văzut în sfârşit semnul roşu „URGENŢE“ de la St. Anthony la mai puţin de un cvartal distanţă.

Am fost nevoit să mă opresc din cauza traficului, care era aglomerat şi se mişca rapid. Am început să strig după ajutor. De unde eram, vedeam o grămadă de angajaţi ai spitalului adunaţi şi vorbind între ei, dar ei nu mă văzuseră încă şi nu mă puteau auzi peste zgomotul traficului.

Nu aveam de ales, aşa că am început să traversez strada aglomerată.

Maşinile virau brusc şi derapau în jurul meu, iar un combi argintiu se opri de-a binelea. La volan era un tată exasperat, iar copiii de pe bancheta din spate erau aplecaţi în faţă. Nimeni nu claxona, poate pentru că o văzuseră pe Maria la mine în braţe. Sau poate era expresia de pe chipul meu. Panică, disperare, ce-o fi fost.

Mai multe maşini frânară ca să mă lase să trec.

În sinea mea îmi spuneam: „O să reuşim!“

I-am spus Mariei:

— Suntem la St. Anthony. O să fii bine, iubito! Aproape am ajuns. Rezistă, suntem aproape la spital. Te iubesc!

Am ajuns de cealaltă parte a străzii, iar ochii Mariei s-au deschis larg S-a uitat la mine, m-a privit adânc în ochi. La început păru confuză, însă apoi s-au concentrat asupra feţei mele.

— O, eu te iubesc, Alex, zise Maria şi-mi făcu cu ochiul în felul ei minunat.

Apoi ochii iubitei mele dragi se închiseră pentru ultima oară şi mă părăsi pentru totdeauna. Chiar dacă eu eram acolo, agăţându-mă de ea din toate puterile.

16

Maria Simpson Cross a murit în braţele mele – o veste pe care nu am împărtăşit-o nimănui în afară de Sampson şi Buni Mama.

Nu voiam să vorbesc despre aceste ultime clipe pe care le-am petrecut împreună; nu voiam mila nimănui, nici curiozitatea lor inoportună. Nu voiam să satisfac nevoia oamenilor de bârfe meschine, să fiu subiectul celei mai noi poveşti dramatice rostite în şoaptă. Pe parcursul anchetei care s-a derulat în următoarele câteva luni, nu am discutat niciodată ce s-a întâmplat în faţa spitalului

St. Anthony. Asta era între mine şi Maria. Eu şi Sampson am vorbit cu sute de oameni, dar nimeni nu ne-a dat niciun indiciu despre ucigaş. Pista s-a răcit repede şi aşa a rămas. L-am verificat şi pe nebunul de asasin al mafiei, dar am descoperit că plecase cu avionul la New York în seara de dinainte – pare-se părăsise oraşul la scurt timp după ce ieşise din bucătăria mea. FBI ne-a ajutat fiindcă fusese împuşcată soţia unui poliţist. Criminalul nu era Măcelarul.

La ora două în dimineaţa de după moartea ei, eram în apartamentul nostru, încă echipat cu tocul şi pistolul, plimbându-mă prin sufragerie cu Janelle, care urla în braţele mele. Nu-mi puteam scoate din minte ideea că fetiţa noastră plânge după mama ei, care murise în acea seară la poarta spitalului St. Anthony, unde Jannie se născuse cu şase luni în urmă.

Dintr-odată, din ochi începură să mi se prelingă lacrimi şi m-am simţit copleşit de cele întâmplate, de caracterul real şi în acelaşi timp ireal al evenimentelor. Nu puteam să fac faţă la toate astea, dar mai ales fetiţei pe care o ţineam în braţe şi pe care n-o puteam opri din plâns.

— O să fie bine, puiule, o să fie bine, i-am şoptit eu bietei mele fetiţe, care avea colici şi care probabil voia să fie în braţele mamei sale mai degrabă decât în ale mele. O să fie bine, Jannie, o să fie bine, am repetat eu, deşi ştiam că era o minciună.

„Nu e bine! Mama ta s-a dus. N-o s-o mai vezi niciodată. Şi nici eu.“ Draga, scumpa mea Maria care nu făcuse nimănui vreun rău şi pe care o iubeam mai mult decât propria viaţă. Fusese luată de lângă noi atât de brusc şi pentru un motiv pe care nimeni – nici măcar Dumnezeu – nu mi l-ar fi putut explica vreodată.

„O, Maria, i-am vorbit în gând, în vreme ce mă plimbam încoace şi încolo cu copilul nostru în braţe, cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Cum o să

pot face ce am de făcut de acum înainte? Nu-mi plâng de milă. Sunt doar înnebunit acum. O să mă adun. O să mă adun, îţi promit. Dar nu în seara asta.“

Ştiam că nu avea cum să-mi răspundă, dar îmi făcea bine să-mi imaginez că ar putea să zică şi ea ceva, că ar putea măcar să mă audă. Îi auzeam vocea, sunetul clar şi vorbele: „O să te descurci, Alex, pentru că îi iubeşti atât de mult pe copiii noştri“.

— O, Jannie, biet pui! Te iubesc din tot sufletul, am şoptit eu cu gura lipită de creştetul ei umed şi fierbinte.

Şi atunci am văzut-o pe Buni Mama.

17

Bunica mea stătea în pragul holului care ducea către cele două dormitoare mici ale apartamentului. Cu braţele încrucişate, mă privise în tot acest timp. Oare vorbisem singur? Cu voce tare? Habar n-aveam ce făcusem.

— Te-am trezit, nu-i aşa? am zis eu în şoaptă, deşi nu era tocmai necesar având în vedere copilul care plângea.

Buni era calmă şi părea stăpână pe sine. Rămăsese acasă la noi ca să mă ajute de dimineaţă cu copiii, dar acum se trezise, şi asta din vina mea şi a micuţei Jannie.

— Eram trează, zise ea. Mă gândeam că tu şi copiii trebuie să veniţi să staţi cu mine, pe Fifth Street. E o locuinţă suficient de mare, Alex. E cea mai bună soluţie ca să meargă de acum înainte.

— *Ce* să meargă? am întrebat-o eu, puţin confuz de ceea ce-mi spunea, mai ales cu Jannie care-mi urla la cealaltă ureche.

Spatele lui Buni se arcui.

— Ai nevoie să te ajut cu copiii ăştia, Alex. E clar ca lumina zilei. Şi accept. Vreau s-o fac şi o voi face.

— Buni, am replicat eu, o să fim bine. O să ne descurcăm singuri. Lasă-mi doar un pic de timp să mă adun.

Buni mă ignoră, continuând să-mi explice cum gândea ea:

— Sunt alături de tine, Alex, şi de copii. Aşa trebuie să fie acum. Şi nu vreau să mă mai contrazici. Aşa că încetează, te rog

Veni spre mine şi apoi mă înconjură cu braţele sale slabe, mă îmbrăţişă mai strâns decât ai îi crezut că e în stare.

— Te iubesc mai mult decât propria viaţă. Apoi adăugă: Am iubit-o şi pe Maria. Şi mie îmi lipseşte. Şi îi iubesc şi pe copiii ăştia, Alex. Acum mai mult ca niciodată.

Amândurora ne-au dat lacrimile – acum plângeam toţi *trei* în sufrageria mică şi înghesuită a apartamentului. Buni avea dreptate într-o privinţă: locul ăsta nu ne mai putea fi cămin. Prea multe amintiri cu Maria sălăşluiau acolo.

— Acum dă-mi-o pe Jannie. Dă-o aici, zise ea, şi nu era tocmai o rugăminte.

Am oftat şi i-am dat copilul acestei femei bătăioase de un metru cincizeci care mă crescuse de pe vremea când aveam zece ani şi eram deja orfan.

Buni începu să o mângâie pe Jannie pe spate şi să-i maseze gâtul şi atunci bebeluşul scoase un râgâit sănătos. Amândoi am râs fără să vrem.

— Nu prea frumos din partea unei doamne, şopti Buni. Acum, Janelle, încetează cu plânsul ăsta teribil. Auzi? Să încetezi chiar acum.

Şi Jannie făcu întocmai cum îi spuse Buni Mama, şi ăsta fu începutul noii noastre vieţi.

Partea a doua

CAZ NEREZOLVAT – 2005

18

Astăzi am primit o scrisoare de la psihopatul de Kyle Craig care m-a lăsat mască. „Cum de-a reuşit să-mi trimită mie o scrisoare?“ Plicul sosise la casa de pe Fifth Street. Din câte ştiam eu, Kyle se afla încă într-o închisoare de maximă securitate din Florence, Colorado. Chiar şi aşa, era neplăcut să primeşti o scrisoare de la el.

De fapt, mi s-a făcut chiar greaţă.

Alex,

Mi-ax lipsit mult în ultima vreme – discuţiile noaste obişnuite şi fleacurile – de unde şi această misivă. Ca să fiu sincer cu tine, ceea ce mă supără încă e cât de inferior îmi eşti atât în ceea ce priveşte intelectul, cât şi imaginaţia. Şi totuşi, tu ai fost cel care m-a prins şi m-a trimis aici, nu-i aşa? Circumstanţele şi rezultatul final m-ar putea face să cred în intervenţia divină, dar desigur că nu sunt încă atât de lipsit de capacităţi.

În orice caz, ştiu că eşti un băiat ocupat (fără glumă), aşa că nu te mai reţin. Voiam doar să ştii că mă gândesc mereu la tine şi că sper să te revăd în curând. De fapt, poţi fi sigur de asta. Plănuiesc să-i ucid pe Buni şi pe copii prima dată, şi tu să priveşti. De-abia aştept să vă revăd pe toţi O să fac totul posibil – promit.

K

Am citit biletul de două ori, apoi l-am făcut bucăţi şi am încercat să fac exact opusul a ceea ce voia în mod evident Kyle de la mine. *Nu m-am mai gândit la el.*

Oarecum.

După ce am sunat la închisoarea de maximă securitate din Colorado şi le-am spus despre scrisoare, iar ei m-au asigurat că Kyle Craig era încă acolo, în celula sa capitonată.

19

Oricum, era sâmbătă. Eram liber. Fără crimă şi pedeapsă astăzi. Fără psihopaţi la orizont, cel puţin unii de existenţa cărora să am habar.

„Maşina de familie“ a clanului Cross era acum o Toyota Corolla veche, care fusese a Mariei. În afară de longevitate şi de valoarea sa sentimentală, după părerea mea nu era mare lucru de ea. Nici în ceea ce priveşte aspectul, *nici* funcţionalitatea – nici vopseaua alb-murdar, nici numeroasele cicatrice de pe portbagaj şi capotă. Copiii îmi dăduseră câteva autocolante de ultima mea zi de naştere: „OI FI EU ÎNCET, DAR TOT SUNT ÎNAINTEA TA“ sau „ASCULTĂ-MI RUGĂCIUNEA, FURĂ-MI MAŞINA“. Nici lor nu le plăcea Corolla.

Aşa că în acea zi luminoasă şi însorită de sâmbătă i-am luat pe Jannie, Damon şi pe micul Alex să cumpărăm o maşină.

Pe drum, la CD player cânta Twista *Overnight Celebrity*, apoi Kanye West, *All Falls Down.* În tot acest timp copiii nu mai încetau să facă sugestii trăsnite despre maşina pe care trebuia s-o cumpărăm.

Jannie era interesată de un Range Rover – dar asta n-avea să se întâmple din mai multe motive

serioase. Damon încerca să mă convingă să iau o motocicletă, pe care, desigur, ar fi folosit-o *el* când împlinea optsprezece ani – adică peste patru ani –, ceea ce era atât de absurd, încât nici măcar nu a primit un răspuns din partea mea. Dacă nu cumva un mormăit poate fi considerat o formă de comunicare în ziua de azi.

Micul Alex, sau Ali, era deschis la orice model de maşină, atâta vreme cât era roşu sau albastru strălucitor. Inteligent băiat, şi planul ăsta chiar ar fi putut funcţiona, cu excepţia părţii cu „strălucitor“ şi „roşu“.

Aşa că ne-am oprit la reprezentanţa Mercedes din Arlington, Virginia, care nu era prea departe de casă. Jannie şi Damon ochiră un Cabriolet CLK500 argintiu, în timp ce eu şi Ali am testat locurile spaţioase ale unui R350. Eu mă gândeam că e o maşină de familie – siguranţă, frumuseţe, valoare la revânzare. *Intelect şi emoţie.*

— Îmi place asta, zise Ali. E albastră. E frumoasă. Exact cum trebuie.

— Ai gusturi excelente în materie de automobile, amice. Asta are şase locuri, şi *ce* mai locuri! Uită-te la trapa aia din sticlă. Cred că are un metru jumate sau aşa ceva.

— Frumos, repetă Ali.

— Întinde-te. Uită-te cât loc ai la picioare, omuleţule! Asta înseamnă un automobil!

O vânzătoare pe nume Laurie Berger stătuse alături de noi fără să ne preseze sau să vorbească prea mult. Apreciam asta. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe cei de la Mercedes!

— Întrebări? zise ea. Vă interesează să ştiţi ceva?

— Nu prea, Laurie. Dacă stai în R350-ul ăsta, vrei să-l cumperi pur şi simplu.

— Îmi face munca uşoară. Mai avem şi unul de culoare negru obsidian, cu tapiţerie gri. R350 e numit vehicul mixt, doctore Cross. Ceva între Gombi şi SUV.

— Şi combinaţia ia ce e mai bun din amândouă, am zis şi i-am zâmbit prietenos.

În acel moment pagerul meu a început să bipăie, iar eu am mormăit suficient de tare ca să atrag priviri.

— Nu şi sâmbăta! Şi nu când vreau şi eu să cumpăr o maşină. Nu tocmai când stau în Mercedesul ăsta superb!

— Hopa, zise Ali şi făcu ochii mari. Pagerul lui tati! le strigă el lui Damon şi Jannie aflaţi de cealaltă parte a showroomului. A sunat pagerul lui tati!

— M-ai turnat. Eşti un turnător nenorocit, am zis eu şi l-am sărutat apoi pe cap.

E un gest pe care-l fac de cel puţin şase ori pe zi, în fiecare zi.

El chicoti şi mă lovi peste mână, continuând în acelaşi fel. Întotdeauna îmi gusta glumele. Nu era de mirare că noi doi ne înţelegeam atât de bine.

Numai că mesajul ăsta probabil că nu era amuzant. Câtuşi de puţin. Am recunoscut imediat numărul şi nu credeam că era vorba de veşti bune.

„Ned Mahoney de la Echipa de Salvare a Ostaticilor? Poate că mă invita la un grătar şi un dans la Quantico? Probabil că nu, totuşi…“

L-am sunat pe Ned de pe mobil:

— Alex Cross sunt. Am primit mesajul, Ned. *Cum* de m-ai sunat?

Ned trecu direct la subiect:

— Alex, ştii Kentucky Avenue, lângă Fifteenth Street în Southeast?

— Sigur că da. Nu e departe de casa mea. Dar eu sunt în Arlington acum. Sunt cu copiii. Vrem să cumpărăm o nouă maşină de familie. Tu ştii ce e aia *familie,* Ned?

— Ne întâlnim acolo, la intersecţia dintre Kentucky şi Fifteenth. Am nevoie de ajutorul tău, de cunoştinţele tale asupra locului.

Nu vreau să spun mai multe la telefon. Ned îmi mai dădu câteva detalii – dar nu suficiente. De ce

oare? Ce nu-mi spunea?

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!“

— Cât de repede? Sunt cu copiii, Ned.

— Îmi pare rău. Echipa mea o să ajungă acolo în zece, cincisprezece minute cel mult. Nu glumesc, e iadul pe pământ, Alex.

Desigur că aşa era. Altfel de ce ar fi fost implicată Echipa de Salvare a Ostaticilor de la FBI chiar în Washington? Şi de ce altceva m-ar fi sunat Ned Mahoney într-o sâmbătă după-amiaza?

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă Alex, privindu-mă.

— Trebuie să merg la un grătar. „Cred că eu sunt felul principal din frigare, omuleţule.“

20

I-am promis lui Laurie Berger că am să mă întorc în curând să văd vehiculul; apoi i-am dus pe copii acasă, iar ei au fost tăcuţi şi ţâfnoşi pe toată durata drumului. Ca şi mine. Mare parte din timpul călătoriei am condus în spatele unui combi cu un autocolant pe care scria „MAI ÎNTÂI IRAKUL, APOI FRANŢA“. Îl vedeam mult în ultima vreme peste tot prin oraş.

Hoobastank răsuna enervant din CD player, ceea ce ajuta ca lucrurile să rămână în apropierea haosului, dar şi să existe totuşi o perspectivă. Ei erau copiii; eu eram tatăl; eu îi abandonam ca să merg la muncă. Nu conta pentru ei că trebuia să-mi câştig existenţa sau că s-ar putea să am o datorie serioasă de îndeplinit. Ce naiba se întâmpla la intersecţia dintre Kentucky şi Fifteenth? De ce trebuia să se întâmple astăzi – ce-o îi fost? Oricum nu ceva bine.

— Îţi mulţumesc pentru o sâmbătă frumoasă, tati, făcu Jannie dându-se jos din maşină pe Fifth

Street. Foarte frumoasă. Memorabilă.

Tonul ei sarcastic şi enervant mă făcu să mă abţin de la a-mi cere scuze, cum plănuisem să fac pe drum spre casă.

— Ne vedem mai târziu, copii, am zis eu în schimb. Apoi am adăugat: Vă iubesc.

Şi chiar îi iubeam – profund.

— Da, tati, *mai târziu*. Poate săptămâna viitoare, dacă avem noroc, continuă Jannie, aruncându-mi un salut furios.

Îmi trecu ca o suliţă prin inimă.

— Îmi pare rău, am zis eu în cele din urmă. Îmi pare rău. Îmi pare rău, copii!

Apoi m-am îndreptat spre Kentucky Avenue, unde trebuia să mă întâlnesc cu Ned Mahoney şi echipa sa de intervenţie de la Salvarea Ostaticilor şi să aflu mai multe despre urgenţa în desfăşurare.

După cum se vedea, n-am putut nici măcar să mă *apropii* de Kentucky şi Fifteenth. Poliţia din oraş blocase fiecare stradă pe o distanţă de zece cvartale. Treaba părea, cu siguranţă, serioasă.

Aşa că am coborât în cele din urmă din maşină şi am luat-o pe jos.

— Ce se petrece? Ai auzit ceva? L-am întrebat pe un bărbat care pierdea vremea prin preajmă, un tip pe care-l cunoşteam de la o patiserie din zonă unde lucra ca vânzător şi de unde eu cumpăram din când în când gogoşi cu jeleu pentru copii. Nu pentru mine, normal.

— Festivalul porcilor, zise el. Poliţişti peste tot. Uită-te şi tu în jur, frate!

Mi-am dat seama că el nu ştia că eu lucrasem ca detectiv la Omucideri, iar acum, la FBI. Am dat din cap aprobator la remarca sa, dar nu te obişnuieşti niciodată cu genul ăsta de resentiment şi de furie. „Porci“, „slănină“, sau oricum vor să ne spună unii, noi ne riscăm vieţile. Mulţi nu înţeleg ce înseamnă asta. Nu suntem nici pe departe perfecţi şi nici nu pretindem, dar e periculos pe teren.

„Să încerci să vezi cum e să te împuşte cineva pe tine la lucru, patiserule“, am vrut să-i spun tipului, dar nu am făcut-o. Am mers mai departe, am strâns din dinţi încă o dată şi mi-am jucat rolul de Războinic Fericit.

Măcar eram nervos când l-am văzut în cele din urmă pe Ned Mahoney. Mi-am scos legitimaţia de la FBI ca să mă pot apropia. Încă nu ştiam ce naiba se petrece, doar că nişte ostatici neidentificaţi erau reţinuţi în laboratorul unui dealer, unde se făceau şi se porţionau drogurile. Asta nu suna nici pe jumătate atât de rău pe cât arăta situaţia. Deci care era şmecheria? Trebuia să existe una.

— Ce bucurie că te vede omu’, zise Mahoney când mă văzu îndreptându-mă spre el. Alex, n-o să crezi rahatu’ ăsta. Pe cuvânt, n-ai să crezi.

— Punem pariu? am replicat eu.

— Pe zece dolari că n-ai mai văzut asta. Scoate banii.

Am dat mâna. Chiar nu voiam să pierd pariul ăsta.

21

Ned îşi scărpină barba blondă şi ţepoasă nerasă de vreo două zile, în vreme ce vorbea în felul său precipitat care nu permitea nimănui să mai strecoare vreun cuvânt. Nu puteam să nu mă holbez la bărbia lui. Ned are pielea deschisă la culoare şi cred că era foarte impresionat că, în sfârşit, îi creştea şi lui ceva care semăna a barbă, acum că ajunsese la patruzeci de ani. Însă *chiar* îmi place de Ned Mahoney, oricât de nesuferit poate fi uneori. Îmi place tipul chiar foarte mult.

— Nişte tipi, poate vreo şase – bine înarmaţi – au venit să jefuiască laboratorul traficantului, îmi explică el. Au dat de necazuri şi au rămas blocaţi

înăuntru. În plus, mai sunt şi nişte oameni din cartier care lucrează la laborator, vreo cinci sau şase, din câte am înţeles. Şi ei sunt prinşi acolo. Asta e o altă problemă de care trebuie să ne ocupăm în cele din urmă. Apoi…

Am ridicat o mână ca să pun capăt vorbăriei super-rapide a lui Ned.

— Oamenii despre care ai zis că lucrează la laborator? Cei care împachetează drogurile? Sunt cumva majoritatea femei, mame, bunici? Asta e chestia? Traficanţilor le plac lucrătorii în care să aibă încredere cu marfa lor.

— Înţelegi acum de ce am vrut să fii şi tu aici? făcu Mahoney şi zâmbi, sau cel puţin îmi arată dinţii din faţă.

Tonul său îmi aminti de discursul lui Jannie de mai devreme. Un deştept care-şi ascundea vulnerabilitatea statutului de „bărbat de bărbat“.

— Deci hoţii şi traficanţii de droguri sunt prinşi înăuntru? De ce nu-i lăsăm pur şi simplu să se împuşte reciproc?

— S-a sugerat deja, replică Mahoney scurt. Dar acum ajungem la partea frumoasă, Alex. Iată de ce te afli tu aici. Tipii foarte bine înarmaţi care au venit să jefuiască laboratorul sunt membri ai diviziei SWAT din Washington. Foştii tăi camarazi sunt *ceilalţi* băieţi răi în episodul de astăzi din „Orice se poate întâmpla şi probabil aşa va fi!“ Îmi datorezi zece parai.

Iar mi se făcu rău. Aveam multe cunoştinţe în SWAT.

— Eşti sigur de asta?

— O, da. Câţiva agenţi de la patrulă au auzit împuşcături. Au mers să investigheze. Unul dintre ei a fost împuşcat în stomac. Ei i-au recunoscut pe cei din SWAT.

Mi-am rotit capul. Brusc, parcă mi-a înţepenit gâtul.

— Deci forţele FBI au venit ca să lupte cu cei din SWAT?

— Cam aşa se pare, bărbate. Bine-ai venit în rahat şi alte alea. Ţi-a venit vreo idee genială până acum?

Da, m-am gândit: „Să plec de aici chiar acum. Să mă întorc la copii. E sâmbătă. Sunt liber“.

I-am dat lui Ned cei zece dolari de la pariul nostru.

22

Eu sigur nu vedeam vreo cale de ieşire din încurcătura asta nasoală, cum nu vedea nici altcineva. De asta mă chemase Mahoney, în speranţa că aş putea avea o idee care să-l salveze.

Şi, desigur, suferinţei îi e dragă compania, mai ales într-o după-amiază însorită de sâmbătă, când toată lumea ar vrea să fie oriunde altundeva decât în mijlocul unui schimb de focuri în urma căruia aveau probabil să moară oameni.

Prima informare asupra situaţiei avu loc în amfiteatrul unei şcoli din apropiere. Era ticsit de angajaţi ai poliţiei din Washington, dar de asemenea de agenţi FBI, inclusiv membri-cheie ai Echipei de Salvare a Ostaticilor. HRT[11] era gata de acţiune, dacă avea să se ajungă la asta, şi se părea că aşa va fi.

Spre sfârşitul şedinţei, căpitanul Tim Moran, şeful divizei SWAT a poliţiei metropolitane, recapitulă datele problemei, aşa cum le cunoştea şi el. Probabil că era într-o stare de puternic stres emoţional, însă părea calm şi stăpân pe situaţie. Îl ştiam pe Moran de pe vremea când lucram în poliţie şi-i respectam curajul. Mai mult decât atât, îi respectam integritatea, şi niciodată mai mult decât în acea după-amiază, când era posibil să fie nevoit să-şi atace propriii oameni.

— Ca să rezum situaţia, ţinta este o clădire cu patru nivele, unde heroina compactă este transformată în pudră pe bani mulţi. Avem cel puţin şase muncitori înăuntru, majoritatea femei. Avem paznicii laboratorului – bine înarmaţi şi prezenţi pe cel puţin trei etaje. Se pare că şi ei sunt cam tot pe-atâţia. Şi avem şase membri SWAT care au încercat un jaf şi au fost prinşi înăuntru. Se pare că au o oarecare cantitate de heroină şi de bani în posesie. Sunt blocaţi între traficanţii de droguri şi alţi muncitori de la etajele superioare, şi poate încă vreo şase paznici înarmaţi care şi-au făcut apariţia în timpul jafului. În momentul de faţă avem de-a face cu o confruntare mexicană. Am iniţiat contactul cu ambele părţi. Nimeni nu vrea să cedeze. Bănuiesc că se gândesc ce ar avea de pierdut sau de câştigat. Aşa că rămân pe poziţii.

Tim Moran continuă pe un ton calm:

— Pentru că sunt membrii SWAT înăuntru, având în vedere complicaţiile acestui fapt, Echipa de Salvare a Ostaticilor va prelua comanda. Noi, cei de la metropolitană, vom coopera fără rezerve cu FBI.

Sinteza căpitanului Moran era clară şi concisă şi era nevoie de ceva curaj să predea operaţiunea FBI-ului. Dar procedase corect dacă cineva trebuia să intre acolo şi poate să tragă în tipii de la SWAT. Chiar dacă nu erau poliţişti buni, erau totuşi poliţişti. Nu ne pica bine nici unuia dintre noi să tragem în fraţii noştri.

Ned Mahoney se aplecă mai aproape de mine.

— Şi acuma ce facem, Einstein? HRT e prinsă în mijlocul unui sendviş de rahat. Vezi de ce am vrut să vii şi tu?

— Mda, scuză-mă dacă nu mă dau peste cap să-ţi mulţumesc.

— A, oricum, cu plăcere, zise Mahoney şi-mi trase un pumn în braţ într-un gest tâmpit de camaraderie, care ne făcu pe amândoi să râdem.

23

Era în sângele lui.

Măcelarul avea obiceiul să monitorizeze transmisiunile poliţiei metropolitane ori de câte ori se afla în Washington, şi era greu să-ţi scape una ca asta. „Ce căcat de toată frumuseţea!“ se gândi el fără să vrea. SWAT împotriva celor de la Salvarea Ostaticilor. Îi plăcea la nebunie.

În ultimii ani mai redusese din angajamentele pe care le lua, „muncea mai puţin, cerea mai mult“. Trei sau patru lovituri majore pe an, plus câteva favoruri pentru şefii mafioţi. Era mai mult decât suficient ca să-şi plătească facturile. Pe lângă asta, noul don, Maggione Jr, nu-l prea simpatiza. Singura problemă adevărată era că îi lipsea aventura, influxul de adrenalină, acţiunea constantă. Şi iată-l acum la Balul Poliţiştilor!

Râdea în timp ce-şi parca Range Roverul la vreo douăsprezece străzi de potenţialul loc al schimbului de focuri. Da, ce-i drept, era mare zarvă în cartier. Chiar şi pe jos, nu putu să se apropie la mai mult de câteva cvartale distanţă pe Kentucky Avenue. Pe drumul către locul incidentului, numărase deja mai mult de douăzeci de autobuze ale poliţiei metropolitane parcate pe stradă. Plus mai multe duzini de maşini de poliţie.

Apoi văzu hanoracele albastre ale celor de la FBI – probabil băieţii de la Salvarea Ostaticilor din Quantico. La naiba! Se zicea că sunt tari, printre cei mai buni din lume. Exact ca şi el. Era o treabă de toată frumuseţea şi n-ar fi ratat-o pentru nimic în lume, deşi era cam periculos pentru el să se afle acolo. Ochi apoi câteva vehicule care funcţionau ca posturi de comandă. Iar în „zona îngheţată“ sau perimetrul interior i se păru că-l identifică pe „comandantul incidentului“.

Apoi Michael Sullivan văzu ceva ce îl făcu să se oprească-n loc şi inima să-i bată un pic mai tare.

Un tip în haine de stradă care vorbea cu unul dintre agenţii FBI.

Sullivan îl ştia pe tipul ăsta, cel în haine civile. Îl chema Alex Cross şi, ei bine, el şi Sullivan se cunoşteau de mult. Apoi îşi aminti altceva – *Marianne, Marianne.* Una dintre crimele şi fotografiile sale preferate.

Situaţia devenea din ce în ce mai plăcută pe minut ce trecea.

24

Îmi dădeam bine seama de ce Mahoney voia să fiu şi eu prezent.

O fabrică de heroină unde se estima că se afla peste o sută cincizeci de kile de otravă care valora şapte milioane pe stradă. Poliţişti contra poliţişti. Părea o situaţie perdantă pentru toţi cei implicaţi. L-am auzit pe căpitanul Moran zicând:

— V-aş spune să vă duceţi la dracu', dar acolo lucrez eu şi nu vreau să vă văd în fiecare zi.

Cam ăsta era rezumatul lucrurilor.

Nimeni dinăuntru nu dădea semne că s-ar preda – nici traficanţii de droguri, nici tipii de la SWAT. De asemenea, nu le permiteau nici muncitorilor prinşi la etajul patru să plece. Aveam numele şi vârsta aproximativă a unora dintre aceştia din urmă şi majoritatea erau femei, între cincisprezece şi optzeci de ani. Erau oameni din cartier care nu-şi găsiseră altceva de lucru, de obicei din pricina barierelor de limbă şi educaţie, dar care aveau nevoie şi voiau să lucreze.

Nici eu nu reuşeam mai bine decât ceilalţi să găsesc o posibilă soluţie sau un plan alternativ. Poate că din cauza asta m-am şi decis, pe la ora zece, să fac o plimbare dincolo de baricade. Să

încerc să-mi limpezesc mintea. Poate că îmi venea vreo idee dacă mă găseam fizic în afara situaţiei.

Până la ora aceea se adunaseră deja sute de spectatori, inclusiv zeci de reporteri şi echipe de filmare. M-am plimbat câteva cvartale de-a lungul M Street, cu mâinile adânc vârâte în buzunare.

Am ajuns la un colţ de stradă aglomerat, unde câţiva oameni din cartier erau intervievaţi de televiziune. Mă pregăteam să trec pe lângă ei, pierdut în gânduri, când am auzit-o pe una dintre femei vorbind printre suspine sfâşietoare:

— Acolo înăuntru e carne din carnea mea, sânge din sângele meu. Pe nimeni nu interesează. Nimănui nu-i pasă.

M-am oprit să ascult interviul. Femeia nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi era însărcinată. După cum se vedea, trebuia să nască în orice moment. Poate chiar în seara aceea.

— Buna mea are *şapteşcinci* de ani. Îi înăuntru ca să facă bani să-mi trimit copiii la şcoala catolică. O cheamă Rosario. E femeie frumoasă. Buna mea nu merită să moară.

Am mai ascultat câteva interviuri emoţionale, majoritatea cu membri ai familiilor muncitorilor, dar şi vreo două cu copii şi soţii ale traficanţilor de droguri. Unul dintre curierii dinăuntru avea doar doisprezece ani.

În cele din urmă, m-am reîntors în spatele baricadelor, în perimetrul interior şi l-am căutat pe Ned Mahoney. L-am găsit împreună cu nişte funcţionari, câţiva tipi în costume şi cu căpitanul Moran, lângă unul dintre posturile mobile de comandă. Discutau despre tăierea curentului în clădire.

— Am o idee, i-am zis eu.

— Păi, era şi timpul.

25

Măcelarul zăbovea încă în preajma barierelor poliţiei din Washington, deşi ştia că nu are ce căuta acolo. Trebuia să se fi întors acasă în Maryland de câteva ore bune. Dar merita. Toată nebunia întâmplării. Rătăci prin mulţimea de curioşi şi se simţea ca un copil scăpat de sub supraveghere într-un bâlci, sau cel puţin aşa cum credea el că s-ar fi simţit un copil la bâlci.

Ce mai, erau prezenţi chiar şi vânzători de îngheţată şi hotdog acolo. Ochii oamenilor străluceau de încântare; voiau să vadă nişte acţiune pe bune. Păi, ce naiba, şi el la fel.

Era, cu siguranţă, un dependent de locurile unde se petreceau infracţiuni şi el credea că i se trage de pe vremea când locuia cu tatăl său în Brooklyn. Când era mic, tatăl lui îl ducea la intervenţii ale pompierilor şi poliţiei pe care acesta le intercepta pe staţia sa. Fusese cam singurul lucru bun pe care îl făcuse împreună cu bătrânul şi îşi închipuia că probabil tatăl său se gândise că n-o să aibă un aer de ciudat dacă duce un copil cu el. Îi plăcea să vadă cadavre, de orice fel – pe dalele trotuarului, înăuntrul unei maşini lovite, scoase afară dintr-o clădire în flăcări. Tatăl său nebun fusese *originalul* Măcelar din Sligo – şi mult, mult mai rău. Desigur, *el* era Măcelarul acum, unul dintre cei mai temuţi şi mai căutaţi asasini din lume. El era cel mai tare, nu? Putea face orice-şi dorea şi tocmai asta avea de gând acum.

Michael Sullivan fu trezit din reveria sa de vocea cuiva care vorbea la un microfon la locul incidentului cu ostatici. Îşi ridică privirea şi iată-l din nou pe detectiv – Alex Cross. I se păru că e aproape mâna sorţii, ca şi cum fantome din trecut l-ar fi strigat pe Măcelar.

26

Mi-am dat seama că ideea mea avea puţine şanse şi era, cu siguranţă, neaşteptată, dar merita dacă putea să salveze câteva vieţi. În plus, nimeni nu se gândise la o soluţie mai bună.

Aşa că la miezul nopţii am plasat microfoane în spatele unei linii solide de maşini de poliţie şi autobuze pentru echipele de intervenţie parcate de cealaltă parte a Fifteenth Street. Locul arăta cel puţin impresionant şi echipele de televiziune erau grămadă pe chestiune, desigur.

În următoarea oră, le-am condus pe rudele celor implicaţi să-şi spună povestea la microfon, să încerce să-i convingă şi să-i roage pe bărbaţii dinăuntru să depună armele şi să iasă din clădire, sau cel puţin să-i lase pe muncitori să plece. Cei care vorbiră insistară asupra faptului că nu aveau nicio şansă dacă refuzau să se predea şi că, în caz contrar, mulţi dintre cei aflaţi înăuntru aveau să moară. Unele dintre poveştile spuse la microfon erau de-a dreptul sfâşietoare şi i-am văzut pe unii spectatori lăcrimând în vreme ce ascultau.

Cele mai bune momente erau anecdote – un meci de fotbal de duminică pe care un tată trebuia să-l arbitreze; o nuntă programată peste mai puţin de o săptămână; o fată însărcinată care ar fi trebuit să se odihnească la pat, dar care venise să se roage de prietenul său, curierul de droguri. Amândoi aveau optsprezece ani.

Apoi am primit un răspuns dinăuntru.

Acesta veni tocmai când o fetiţă de doisprezece ani vorbea despre tatăl ei, unul dintre traficanţi. În clădire izbucniră focuri de armă!

Schimbul de focuri dură cam cinci minute, apoi se opri. Nu aveam cum să ştim ce se întâmplase. Ştiam un singur lucru – cuvintele celor apropiaţi nu-i mişcaseră pe bărbaţii dinăuntru.

Nimeni nu ieşise; nimeni nu se predase.

— E în regulă, Alex, mă luă Ned deoparte. Poate că aşa am mai câştigat un pic de timp. Însă

nu acesta era rezultatul pe care îl urmăream noi. Nici pe departe.

La ora unu şi treizeci, căpitanul Moran închise microfoanele de afară. Se părea că nimeni n-are de gând să iasă. Se hotărâseră.

Puţin după ora două, şefii deciseră ca Echipa de Salvare a Ostaticilor să intre prima în clădire. Aveau să fie urmaţi apoi de ofiţeri din poliţia metropolitană – dar de nimeni din SWAT. Era o decizie dură, însă aşa stăteau lucrurile acum în Washington – poate din pricina activităţii teroriste din ultimii ani. Oamenii nu mai păreau să vrea să negocieze ieşirea din situaţiile de criză. Nu eram sigur de care parte a disputei mă situam, dar le înţelegeam pe amândouă.

Eu şi Ned Mahoney urma să facem parte din prima echipă de asalt care intra. Eram adunaţi pe Fourteenth Street, chiar în spatele clădirii asediate.

Majoritatea oamenilor noştri se plimbau încoace şi-ncolo, vorbind între ei, încercând să se concentreze.

— Treaba e groasă, făcu Ned. Tipii de la SWAT ştiu cum gândim. Probabil, ştiu şi că intrăm în noaptea asta.

— Cunoşti pe cineva? Din echipa SWAT dinăuntru? l-am întrebat.

Ned clătină din cap.

— De obicei, nu suntem invitaţi la aceleaşi petreceri.

27

Ne-am pus salopetele negre cu toate elementele de protecţie, iar eu şi Ned aveam amândoi câte un pistol-mitralieră MP5. Nu puteai niciodată să faci previziuni prea exacte despre un atac de noapte, mai ales în privinţa acestuia, cu oameni de la

SWAT înăuntru şi Echipa de Salvare a Ostaticilor ca forţă potrivnică.

Ned primi un mesaj prin cască şi se întoarse spre mine:

— Pornim, Alex. Ţine-ţi capu' la cutie, amice! Tipii ăştia sunt la fel de buni ca şi noi.

— La fel să faci şi tu.

Însă atunci se produse ceva neaşteptat. Şi, de data asta, nu era de rău.

Uşa de la intrare se deschise. Timp de câteva secunde, nu se văzu nicio mişcare la uşă. Ce se întâmpla acolo?

Apoi o femeie în vârstă, îmbrăcată în uniformă de laborator, se aventură în luminile puternice aţintite asupra clădirii, îşi ţinea mâinile sus şi repeta întruna:

— Nu trageţi în mine!

O urmară alte femei în halate de laborator, şi tinere, şi bătrâne, alături de doi băieţi care păreau să aibă cel mult doisprezece sau treisprezece ani.

Oamenii din spatele baricadelor strigau nume. Plângeau de bucurie, bătând nebuneşte din palme.

Apoi uşa de la intrare se închise din nou.

Exodul se terminase.

28

Eliberarea a unsprezece muncitori opri asaltul Echipei de Salvare a Ostaticilor şi deschise din nou comunicarea. Şeful poliţiei şi cel al detectivilor îşi făcură apariţia la locul faptei şi vorbiră cu căpitanul Moran. La fel făcură şi vreo doi pastori din cadrul comunităţii. Cu toate că era târziu, echipele de la televiziuni erau tot acolo, filmând.

Pe la ora trei am primit vorbă că aveam să intrăm în cele din urmă. Apoi se mai produse o

întârziere. *Grăbeşte-te şi aşteaptă*, *grăbeşte-te şi aşteaptă.*

La trei şi jumătate, veni ordinul de asalt. Ni se spuse că asta era hotărârea finală.

La câteva minute după trei şi jumătate, eu şi Ned Mahoney fugeam către o intrare laterală în clădire; la fel făcură şi vreo duzină de alţi tipi de la HRT. Partea bună a echipamentului de protecţie e că poate opri un glonţ periculos sau mortal; partea proastă e că te încetineşte, te împiedică să fugi cât de repede e nevoie sau cât de repede ai vrea tu şi te forţează să respiri gâfâit, sacadat.

Ţintaşii trăgeau în ferestre, încercând să menţină rezistenţa din interior la un nivel cât de scăzut cu putinţă.

Lui Mahoney îi plăcea să numească procedura „cinci minute de panică şi senzaţii tari“, însă pe mine mă îngrozise întotdeauna. Din punctul meu de vedere era mai degrabă „cinci minute mai aproape de rai sau de iad“. Nu trebuia neapărat să fiu aici, însă eu şi Ned mai făcuserăm câteva intervenţii de genul ăsta împreună şi nu puteam sta deoparte.

O explozie asurzitoare dărâmă uşa din spate.

Dintr-odată, în jur se răspândiră nori rotitori de fum negru şi resturi de la explozie; pornirăm amândoi în fugă prin mijlocul lor. Eu nu speram decât să nu mă aleg cu un glonţ în cap sau în vreo altă parte expusă a corpului, în următoarele câteva minute. Speram să nu fie nevoie să moară nimeni în acea seară.

Eu şi Ned ne-am confruntat numaidecât cu focuri de armă şi nici măcar nu ne puteam da seama cine naiba trăgea în noi. Traficanţii de droguri sau tipii de la SWAT. Poate cu toţii.

Pistoalele-mitralieră şi grenadele făceau un zgomot asurzitor pe holuri, în vreme ce noi ne apropiam pas cu pas de scările în spirală. Existau o groază de arme şi muniţie în clădire, poate prea multe ca aceasta să mai rămână în picioare. Din

pricina nivelului de zgomot era dificil să gândeşti clar sau să te concentrezi.

— Mă, nenorociţilor! am auzit pe cineva strigând de deasupra noastră. Urmă o rafală de gloanţe. Străfulgerări de lumină orbitoare în întuneric.

Apoi Ned icni şi se rostogoli pe scări în jos.

Nu mi-am dat seama din prima unde fusese lovit; apoi am văzut o rană lângă claviculă. Nu ştiam dacă fusese împuşcat sau lovit de resturi care zburau prin preajmă. Însă din rană curgea mult sânge.

Am rămas acolo cu el şi am chemat ajutoare prin staţie. De sus se auzeau mai multe împuşcături, urlete, strigăte de femei şi de bărbaţi. Haos.

Mâinile lui Ned tremurau şi nu-l mai văzusem vreodată să-i fie frică de ceva. Schimbul de focuri care se dezlănţuise în clădire nu făcea decât să sporească teroarea şi confuzia. Faţa lui Ned devenise palidă; nu arăta bine.

— Vin să te ia, i-am spus eu. Rămâi cu mine, Ned. Mă auzi?

— Prost ce sunt, zise el în cele din urmă, gemând. Am picat drept în capcană.

— Simţi durerea?

— Se putea şi mai rău. Se putea şi mai bine, totuşi. Apropo, făcu el, şi *tu* eşti rănit.

29

— Nu mor eu din asta, i-am răspuns eu lui Ned, ducându-mă lângă el pe scări.

— Da, nici eu. Probabil…

Câteva minute mai târziu paramedicii erau alături de noi, în locul acela înghesuit. Până îl scoaseră ei pe Ned de acolo, schimbul de focuri

părea să fi încetat. Exact cum spunea el – „cinci minute de panică şi senzaţii tari“.

Oamenii începură să raporteze. Căpitanul Tim Moran îmi transmise chiar el cel mai recent raport. Atacul asupra fabricii de heroină se soldase cu urmări nedorite. Majoritatea dintre noi nu credeam că ar fi trebuit să intrăm aşa devreme – însă nu era decizia noastră. Doi agenţi de la poliţia metropolitană şi doi de la HRT erau răniţi dintre ai noştri. Pe Ned îl băgau în operaţie.

Se înregistraseră şase morţi în rândul celor care intraseră în clădire, inclusiv doi oameni din SWAT. O fată de şaptesprezece ani, mamă a doi copii, se număra printre victime. Din oarece motiv, aceasta rămăsese înăuntru când muncitorii ieşiseră afară. Soţul fetei murise şi el. Avea şaisprezece ani.

Am ajuns în cele din urmă acasă puţin după şase dimineaţa. Mă târâm, istovit, rupt de oboseală şi ceva din venirea acasă atât de târziu, sau de devreme, părea ireal.

Dar lucrurile merseră tot înspre rău. Buni era trează şi mă aştepta în bucătărie.

30

Stătea cu pâinea prăjită şi cafeaua în faţă, cu o expresie stăpânită, însă eu ştiam mai bine.

Băutura fierbinte scotea aburi, la fel şi ea. Nu-i trezise încă pe copii. Micul ei televizor era dat pe ştirile locale unde se vorbea despre acţiunea poliţiei din acea noapte la intersecţia dintre Kentucky şi Fifteenth. Mi se părea ireal să văd filmările chiar la noi în bucătărie.

Ochii lui Buni se fixară pe julitura fruntea mea – asupra *bandajului* de acolo.

— E doar o zgârietură, am zis eu. Nu-i mare lucru. Totul e bine. Eu sunt bine.

— Nu mă lua cu răspunsuri din astea ridicole, Alex! Nu-mi vorbi de sus, că nu-s proasta nimănui. Văd şi io traiectoria pe unde a trecut glonţul şi nu i-a lipsit mai mult de doi centimetri să-ţi zboare creierii şi să-i lase orfani pe copiii ăştia trei. Fără mamă, fără tată. Greşesc? Nu, sigur că nu. Însă *aşa* m-am săturat, Alex! Trăiesc cu groaza asta teribilă în fiecare zi de mai bine de zece ani. De data asta m-am săturat! Până *peste cap.* Chiar mi-a ajuns. Eu am terminat cu asta. Gata! Te las! Da, m-ai auzit *bine.* Te las şi pe tine, şi pe copii! *Vă las!*

Eu mi-am ridicat mâinile în chip de apărare.

— Buni, eram plecat cu copiii când am primit un apel de urgenţă. Nu ştiam că o să primesc apelul. De unde să ştiu? N-aveam ce face ca să împiedic ce s-a întâmplat.

— Tu ai răspuns la apel, Alex. Apoi ai acceptat misiunea. Tot timpul faci aşa. Tu îi zici dedicare, datorie. Eu îi zic nebunie, demenţă.

— *Nu. Am. Avut. De. Ales.*

— Ba ai de ales, Alex. Tocmai asta vreau să-ţi spun. Puteai să zici nu, că eşti plecat cu copiii. Ce crezi că ar face, Alex, te-ar da afară că ai şi tu o viaţă a ta? Că eşti tată? Şi dacă printr-o întâmplare fericită chiar te-ar da afară, atunci asta e.

— Nu ştiu ce *ar putea* să facă, Buni. În cele din urmă presupun că m-ar concedia.

— Şi ar fi un lucru chiar aşa de rău? Ar fi? O, las-o baltă! făcu ea şi-şi trânti cana de cafea pe masă. Eu plec, zise.

— O, pentru Dumnezeu, asta e ridicol, Buni. Sunt extenuat. Am fost împuşcat. Aproape. Discutăm despre asta mai târziu. Trebuie să dorm acum.

Dintr-odată, Buni se ridică şi porni înspre mine. Chipul îi era răvăşit de furie, ochii ca nişte mărgele mici şi negre. Nu o mai văzusem în starea asta de ani de zile, poate de când eram şi eu mic şi nu prea cuminte.

— *Ridicol?* Aşa numeşti tu asta? Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

Buni începu să mă lovească în piept cu podul palmelor. Loviturile nu dureau, însă intenţia lor da, la fel ca adevărul vorbelor sale.

— Iartă-mă, am zis. Sunt doar obosit.

— Să-ţi găseşti o menajeră, o dădacă sau ce-oi putea. *Tu* eşti extenuat? *Eu* sunt extenuată! Sunt sătulă şi extenuată, sătulă de moarte să-mi fac griji pentru tine!

— Buni, îmi pare rău. Ce vrei să zic?

— Nimic, Alex. Nu zice nimic. M-am săturat oricum să te ascult.

Se îndreptă cu paşi grei spre camera sa, fără să mai rostească un cuvânt. Ei bine, măcar asta s-a terminat, m-am gândit eu, aşezându-mă la masa din bucătărie, obosit şi deprimat ca naiba acum…

Însă nu se terminase.

Câteva minute mai târziu, Buni îşi făcu din nou apariţia în bucătărie, trăgând după ea o valiză veche de piele şi o geantă de voiaj mai mică, pe roţi. Trecu pe lângă mine, prin sufragerie şi apoi pe uşa din faţă fără măcar o privire.

— Buni, am strigat eu, sărind de pe scaun şi alergând după ea. Opreşte-te! Opreşte-te şi vorbeşte cu mine! Hai să vorbim.

— *Am terminat* cu vorbitul!

Ajuns la uşă, am văzut la stradă un taxi albastru-deschis al companiei DC Cabs, lovit şi zgâriat şi scoţând un nor de fum şi gaze. Unul dintre numeroşii ei veri, Abraham, era şofer la DC Cabs. Îi vedeam de pe verandă ceafa cu frizura retro afro.

Buni se urcă în maşina aia albastră urâtă şi aceasta se îndepărtă în grabă, scuipând fum.

Apoi am auzit o voce de copil:

— Unde pleacă Buni?

M-am întors şi l-am ridicat în braţe pe Ali, care se furişase în spatele meu pe verandă.

— Nu, ştiu, omuleţule. Cred că tocmai ne-a părăsit.

El păru şocat.
— Buni a părăsit familia noastră?!

31

Michael Sullivan se trezi speriat, tresărind îngrozitor şi ştiu imediat că nu avea să poată adormi la loc. Îl visase din nou pe tatăl său, nemernicul ăla înfricoşător, baubaul tuturor coşmarurilor sale.

Când era mic, bătrânul îl ducea vara să lucreze cu el la măcelărie de două sau trei ori pe săptămână. Treaba asta durase de la vârsta de şase ani şi până la unsprezece, când încetase. Măcelăria ocupa parterul unei clădiri din cărămidă maro, cu etaj, între Quentin Road şi Thirty-sixth Street. „KEVIN SULLIVAN, MACELAR“ era recunoscut pentru că avea cele mai bune cărnuri din tot cartierul Flatlands din Brooklyn, dar şi pentru priceperea sa de a le face pe plac nu doar irlandezilor, ci şi italienilor şi germanilor.

Rumeguşul de pe podea se găsea întotdeauna într-un strat gros şi era măturat în fiecare zi. Geamurile vitrinelor străluceau. Iar Kevin Sullivan avea un gest al său – după ce prezenta unui client carnea pentru inspecţie, zâmbea şi făcea o plecăciune politicoasă. Mica lui plecăciune îi convingea de fiecare dată.

Michael, mama sa şi cei trei fraţi cunoşteau însă şi o altă faţă a tatălui său. Kevin Sullivan avea nişte braţe masive şi cele mai puternice mâini imaginabile, mai ales în ochii unui băieţel. Odată prinsese un şobolan în bucătărie şi-l strivise cu mâinile goale. Le spunea fiilor săi că putea să le facă şi lor acelaşi lucru, să le zdrobească oasele făcându-le rumeguş, iar mama lor rareori scăpa o

săptămână fără să-i apară vreo vânătaie undeva pe trupul ei slab şi fragil.

Însă asta nu era partea cea mai rea şi nici motivul pentru care Sullivan se trezise în acea noapte şi de atâtea alte ori în viaţa sa. Adevărata poveste de groază începuse când el avea şase ani şi făceau curat prin măcelărie după ora închiderii. Tatăl său îl chemă în micul birou al firmei, unde se afla o masă de scris, un dulap cu dosare şi un pat de campanie. Kevin Sullivan era aşezat pe pat şi-i spuse lui Michael să se aşeze alături de el:

— Aici, băiete. Lângă mine.

— Îmi pare rău, tată, zise Michael de îndată, ştiind că toată treaba avea probabil legătură cu vreo greşeală prostească pe care o făcuse în timp ce-şi îndeplinea îndatoririle. O să mă îndrept. O să fac mai bine.

— Stai jos! repetă tatăl său. Ai destule lucruri pentru care să-ţi ceri iertare, dar nu despre asta e vorba. Acuma să mă asculţi. Să mă asculţi cu atenţie.

Tatăl îşi puse mâna pe genunchiul băiatului.

— Ştii cât de tare pot să te rănesc, Michael, începu el. Ştii asta, aşa-i?

— Da, domnule, ştiu.

— Şi *chiar* o voi face, continuă tatăl său, dacă spui cuiva pe lumea asta.

„Ce să le spun?“ vru Michael să întrebe, însă ştia că e mai bine să nu zică nimic, să nu-şi întrerupă tatăl când acesta începea să vorbească.

— Nimănui pe lume.

Tatăl său îl strânse de picior până când ochii lui Michael se umplură de lacrimi.

Apoi tatăl său se aplecă şi-l sărută pe băiat pe gură şi făcu alte lucruri pe care niciun tată nu ar trebui să i le facă vreodată fiului său.

32

Tatăl său era mort de multă vreme, însă nemernicul acela înfricoşător nu era niciodată prea departe de gândurile lui Sullivan şi, de fapt, Michael se gândise la nişte metode neobişnuite pentru a „scăpa“ de demonii din copilăria sa.

A doua zi după-amiaza, în jurul orei patru, merse la cumpărături în Tysons Galleria din McLean, Virginia. Căuta ceva foarte special: fata potrivită. Voia să joace un joc numit Roşu – verde.

Pe parcursul următoarei jumătăţi de oră petrecute la Galleria, el abordă câteva posibile partenere de joc în faţa magazinului Saks Fifth Avenue, apoi lângă Neiman Marcus şi, în cele din urmă, la Lillie Rubin.

Abordarea sa era directă şi mereu aceeaşi. Un zâmbet larg, apoi:

— Bună. Numele meu e Jeff Carter. Pot să-ţi pun câteva întrebări? Dacă nu te superi. N-o să dureze mult, promit.

Cea de-a cincea sau a şasea femeie pe care o opri avea o faţă foarte drăguţă, inocentă – un chip de madonă? – şi ascultă ce avea el de spus. Patru dintre femeile la care se dăduse înaintea ei erau destul de plăcute. Una dintre ele chiar cochetă cu el, însă toate se îndepărtară apoi. Nu-l deranja câtuşi de puţin, îi plăceau oamenii deştepţi, iar femeile acelea erau doar prudente în privinţa agăţatului. Cum era zicala aia veche? *Nu te atinge de aia, nu ştii pe unde a fost.*

— Ei bine, nu sunt tocmai întrebări, continuă el cu prezentarea gen agent de vânzări în faţa madonei de la Galleria. Să-ţi explic altfel. Dacă spun ceva ce te deranjează, mă opresc şi te las în pace. Ţi se pare corect? Ca în Roşu – verde.

— E un pic cam ciudat, zise bruneta.

Avea un chip cu adevărat superb şi un corp frumos, din câte-şi dădea seama. Vocea îi era cam monotonă – dar asta e, nimeni nu-i perfect. Poate doar el însuşi.

— Dar e lipsit de orice pericol, continuă el. Apropo, îmi plac cizmele tale.

— Nu mă deranjează să aud asta. Şi mie-mi plac.

— Şi ai şi un zâmbet frumos? *Ştii* asta, nu? Sigur că ştii.

— Fii atent! Nu sări calul.

Râseră amândoi. Se înţelegeau bine pentru început, îşi spuse Sullivan. Oricum, jocul începuse. Trebuia doar să evite culoarea roşie.

— Pot să continui? întrebă el. „Întotdeauna să le ceri voie.“ Asta era regula lui oricând juca. „Fii întotdeauna politicos.“

Fata ridică din umeri, îşi dădu peste cap ochii căprui şi blânzi, mutându-şi greutatea de pe o cizmă pe cealaltă.

— Păi, da, cred. Am ajuns până aici, nu-i aşa?

— O mie de dolari, zise Sullivan. În acest moment pierdeai sau câştigai la jocul ăsta de obicei. Chiar… acum.

Zâmbetul madonei dispăruse – însă nu se îndepărtă. Inima lui Sullivan începu să bată cu putere. O urnise din loc, în direcţia dorită de el. Acum trebuia doar să încheie afacerea.

— Nimic ciudat, îţi promit, zise Sullivan repede, fiind cât se poate de fermecător, însă fără a părea prea evident.

Madona se încruntă.

— Promiţi, zici?

— O oră, continuă Sullivan.

Şmecheria aici era *cum* spuneai asta. Trebuia să sune ca nefiind mare lucru, nimic ameninţător, nimic neobişnuit. „Doar o oră. Doar o mie de dolari. De ce nu? Ce-i rău în asta?“

— Roşu, zise ea şi se îndepărtă supărată, fără măcar să se mai uite înapoi.

Vedea şi el că fata se enervase.

Sullivan era furios, inima îi bătea încă tare şi mai era ceva ce devenise acum tare ca piatra. Voia să pună mâna pe madonă şi să o stranguleze în

mijlocul mallului. S-o distrugă. Însă îi plăcea jocul ăsta pe care-l inventase. Roşu – verde.

Jumătate de oră mai târziu, îşi încerca norocul lângă magazinul Victoria's Secret de la Tysons Corner Mall aflat în apropiere – obţinu „o oră" cu o blondă superbă cu un tricou „Jersey Girl" şi pantaloni scurţi. Avea nevoie de un succes, avea nevoie să şi-o tragă, avea nevoie de o doză de adrenalină.

Următoarea fată pe care o abordă avea un păr frumos, roşcat şi strălucitor. Corp superb. Picioare lungi şi ţâţe mici, vioaie, care se mişcau în ritmul vorbelor ei. La replica cu „o oră", aceasta îşi încrucişă braţele subţiri pe piept. Ce mai limbaj al corpului! Însă roşcata nu se îndepărtă. Contrariată? Desigur. Îi plăcea asta la o femeie.

— Tu deţii controlul tot timpul. Poţi să alegi un hotel sau la tine acasă. Ce vrei tu, ce îţi convine ţie. Totul depinde de tine.

Ea îl privi o clipă, tăcută, iar el ştiu că fata îl măsoară din priviri – când făceau asta toate te priveau în ochi. Îşi dădea seama că asta avea încredere în instinctele ei. *Totul depinde de tine.* Plus, fie că îşi dorea, fie că avea nevoie de mia de dolari. Şi, desigur, era simpatic.

În cele din urmă, roşcata vorbi pe un ton scăzut, fiindcă nimeni nu trebuia să audă ce spunea, nu-i aşa?

— Ai banii la tine?

El îi arătă o rolă de bancnote de o sută.

— Sunt toţi de o sută? întrebă ea.

El îi arătă.

— Te superi dacă te întreb cum te cheamă? zise el.

— Sherry.

— E numele tău adevărat?

— O fi, *Jeff*… Hai să mergem. Ceasul ticăie. Ora ta a început deja.

Şi plecară împreună.

După ce ora cu Sherry ajunse la final, deşi fusese mai aproape de o oră şi jumătate, Michael Sullivan nu mai trebui să-i dea bani. Nu o mie, nici măcar un cent. Tot ce trebui să facă fu să-i arate lui Sherry colecţia sa de fotografii şi un bisturiu pe care-l avea la el.

Roşu – verde.

Al naibii joc!

33

La două zile după ce ne lăsase baltă, Buni se întoarse acasă, slavă lui Dumnezeu şi îngerilor, care, fără îndoială, vegheau asupra noastră. Întreaga familie, dar mai ales eu, am învăţat o lecţie despre cât de mult o iubeam pe Buni şi câtă nevoie aveam de ea; câte lucruri mici, adesea trecute cu vederea şi neapreciate, făcea pentru noi în fiecare zi; cât de indispensabilă era şi câte sacrificii făcea.

Nu că Buni ne-ar fi lăsat să-i uităm contribuţiile în condiţii normale. Însă era chiar mai bună decât îşi închipuia.

Când îşi făcu apariţia în bucătărie în acea dimineaţă, o prinse pe Jannie mâncând cereale cu ciocolată şi-i făcu prompt morală în stilul ei inimitabil:

— Numele meu e Janelle Cross. *Şi sunt dependentă de substanţe nocive,* făcu ea.

Jannie îşi ridică amândouă mâinile deasupra capului, semn că se predă; apoi dădu fuga şi goli cutia fix la coşul de gunoi. O privi pe Buni în ochi şi zise:

— Dacă te afli într-un vehicul care circulă cu viteza luminii, ce se întâmplă când aprinzi farurile?

Apoi o îmbrăţişă pe Buni înainte să apuce să răspundă la întrebarea fără răspuns.

Am îmbrăţişat-o şi eu pe Buni şi am fost suficient de deştept să tac din gură şi să rămân în expectativă.

Când m-am întors în seara aceea de la lucru, bunica mă aştepta în bucătărie. Aha, m-am gândit eu, însă, în clipa în care dădu cu ochii de mine, Buni îşi deschise braţele pentru o îmbrăţişare, ceea ce mă surprinse.

— Vino! mă îndemnă ea.

Strângându-mă în braţe, îmi zise:

— Îmi pare rău, Alex. Nu aveam niciun drept să plec şi să te las aşa. Am greşit. Mi s-a făcut dor de voi toţi de îndată ce am urcat în taxi cu Abraham.

— Aveai tot dreptul… am început eu.

Buni îmi tăie vorba:

— Acuma, să nu mă contrazici, Alex. Măcar o dată în viaţă, renunţă cât eşti încă în avantaj.

Am făcut ce mi-a spus şi mi-am ţinut gura.

34

Treburi mari – să-i dăm drumul. În acea săptămână, vineri dimineaţa, la ora nouă şi câteva minute, stăteam de unul singur în faţa biroului directorului Ron Burns, aflat la etajul nouă al clădirii Hoover, sediul central al FBI.

Asistentul directorului, Tony Woods, îşi îţi faţa rotundă şi doar aparent angelică din anticamera lui Burns:

— Salut, Alex, ai ajuns. Ce-ar fi să intri? Bună treabă aţi făcut zilele astea pe Kentucky Avenue! Mai ales în condiţiile date. Directorul aşteaptă să-ţi vorbească despre asta şi despre alte chestii care îl preocupă. Am auzit că Ned Mahoney o să-şi revină complet.

„Am făcut treabă excelentă – aproape că am reuşit să fiu omorât, m-am gândit eu urmându-l pe Woods în birou. Ned Mahoney a fost împuşcat în gât. Şi el ar fi putut să moară.“ Directorul mă aştepta acolo, în „Sfânta Sfintelor“. Ron Burns are un caracter interesant: e un tip dur, însă a învăţat să facă conversaţie de complezenţă şi să zâmbească larg înainte să treacă la afaceri. Asta e o cerinţă obligatorie la Washington, mai ales dacă ai de-a face cu atâţia politicieni alunecoşi cum are el. Ca mulţi bărbaţi care sunt în primul rând înzestraţi pentru afaceri însă, Burns nu se prea pricepe la conversaţie politicoasă. Am sporovăit însă despre evenimentele sportive locale şi despre vreme cam vreo nouăzeci de secunde înainte să ajungem la adevăratul motiv al vizitei mele.

— Deci, ce te mai preocupă în ultima vreme? mă întrebă Burns. Tony a zis că voiai să mă vezi, aşa că înţeleg că asta nu e în totalitate o vizită de curtoazie. Sunt şi câteva lucruri pe care aş vrea să le discut şi eu cu tine. O nouă misiune, pentru început: o serie de crime în Maine şi Vermont, din toate locurile din lume.

Eu am încuviinţat din cap şi l-am lăsat pe Burns să-i dea înainte, însă m-am simţit brusc încordat şi nesigur pe mine. În cele din urmă, a trebuit să-l întrerup:

— Nu am cum să deschid subiectul ăsta într-un mod potrivit, domnule director, aşa că am să vă spun pur şi simplu. Am venit să vă anunţ că plec de la FBI. E foarte dificil şi e jenant. Apreciez tot ce aţi făcut pentru mine, dar am luat o decizie pentru familia mea. E definitivă. N-am să mă răzgândesc.

— *Rahat!* făcu Burns şi izbi cu palma în birou. Fir-ar să fie, Alex! De ce să pleci tocmai acum? N-are niciun sens. Eşti într-o poziţie bună pentru o avansare rapidă. Ştii asta, nu-i aşa? Ştii ce, *nu* am să-ţi dau voie să faci asta.

— N-aveţi cum să mă împiedicaţi, i-am zis eu. Îmi pare rău, însă sunt sigur că fac ceea ce trebuie. M-am gândit la asta de sute de ori în ultimele zile.

Burns mă privi drept în ochi şi probabil că văzu hotărârea din ei, pentru că se ridică în picioare. Apoi ocoli biroul şi veni la mine cu mâna întinsă:

— Faci o greşeală teribilă şi o mişcare îngrozitor de proastă pentru cariera ta, însă îmi dau seama că nu are sens să încerc să te contrazic. Mi-a făcut plăcere, Alex, şi am învăţat multe de la tine, zise el strângându-mi mâna. Am mai discutat, jenaţi, nimicuri preţ de câteva minute. Apoi m-am ridicat să plec.

Când am fost la uşă, Burns zise:

— Alex, sper că pot să te mai sun din când în când. Se poate, nu?

Am izbucnit în râs fără să vreau, fiindcă remarca era atât de tipică pentru atitudinea lui Burns de „niciodată să nu renunţi“.

— Puteţi să mă sunaţi, *cândva.* Însă hai să mai lăsăm să treacă câteva luni, bine?

— Sau măcar câteva zile, insistă Burns, însă măcar îmi făcu cu ochiul când zise asta.

Am râs amândoi şi atunci am realizat brusc că scurta şi oarecum ilustra mea carieră la FBI se încheiase pentru totdeauna.

Şi, de asemenea, că eram şomer.

35

Nu-mi prea place mie să privesc înapoi la etapele vieţii mele cu un sentiment de regret şi, oricum, perioada pe care o petrecusem la FBI fusese în mare parte foarte bună şi probabil chiar valoroasă pe termen lung. Învăţasem unele lucruri, avusesem şi ceva realizări – cum s-a întâmplat când l-am prins pe un psihopat din mafia rusă,

numit Lupul. Şi îmi făcusem şi câţiva prieteni buni – şeful de la Salvarea Ostaticilor, poate chiar şi directorul – ceea ce nu putea să strice, ba chiar putea să-mi fie de folos într-o bună zi.

Cu toate astea, nu eram pregătit pentru incredibilul sentiment de uşurare pe care l-am trăit în timp ce ieşeam cu o cutie de carton în braţe, plină cu lucruri personale, din clădirea FBI, în acea dimineaţă. Mi se părea că mi se ridicase de pe umeri un balast de cel puţin câteva sute de kilograme, o povară despre care nici nu ştiam că există. Nu eram sigur că am luat o decizie bună, însă, cu siguranţă, simţeam asta.

Gata cu monştrii, umani sau de altă natură, mă gândeam eu.

Gata cu monştrii pentru totdeauna.

Am plecat spre casă cu puţin înainte de prânz. Liber, în sfârşit! Coborâsem geamurile maşinii şi ascultam la radio melodia lui Bob Marley, *No Woman, No Cry,* cuvintele „totul va fi bine“ răsunându-mi în urechi. Cântam şi eu. Nu aveam niciun plan în legătură cu ceea ce urma să fac în continuare, nici măcar pentru restul zilei – şi mă simţeam grozav. De fapt, îmi plăcea însăşi ideea de a nu face nimic o vreme şi începeam să cred că aveam să fiu foarte priceput la asta.

Era însă ceva ce trebuia să fac acum, cât mai aveam încă chef. Am mers până la reprezentanţa Mercedes şi am găsit-o pe agenta Laurie Berger. Am făcut un *test drive* cu R350, iar tot spaţiul ăla de la picioare era şi mai plăcut pe autostradă decât fusese în showroom. Îmi plăcea elanul maşinii şi climatizarea cu două zone, ceea ce avea să mulţumească pe toată lumea, chiar şi pe Buni.

Însă, ce era mai important, venise timpul ca eu şi familia mea să ne despărţim de vechea maşină a Mariei. Era timpul, economisisem banii de pe cărţi, aşa că am cumpărat R350-ul şi am fost încântat în privinţa asta.

Când am ajuns acasă, am găsit un bilet de la Buni pe masa din bucătărie. Era pentru Jannie şi Damon, însă l-am citit oricum:

> *Să mai ieşiţi la aer. E* coq au vin *în oala sub presiune. Delicios! Să puneţi voi masa, vă rog Şi să vă apucaţi de teme înainte de cină. Damon are cor diseară. Ţine minte să-ţi „susţii respiraţia*" *tinere. Eu şi mătuşa Tia suntem cu Ali la zoo şi NE DISTRĂM DE MINUNE.*
>
> *Buni nu e aici, da' sunt oricum cu ochii pe voi!*

N-am putut să nu zâmbesc. Femeia asta mă salvase pe mine cu mult timp în urmă şi acum îi salva şi pe copiii mei.

Speram să mai stau şi eu cu Ali, însă avea să fie destul timp pentru asta în viitorul apropiat. Aşa că mi-am pregătit un sendviş din friptura de porc rămasă şi salată de varză murată şi apoi, din nu ştiu ce motiv ciudat, am făcut floricele pentru o singură persoană.

De ce? De ce nu! Mie nici măcar nu-mi prea plac floricelele, însă aveam brusc chef de ceva mâncare nesănătoasă şi fierbinte, cu unt. Liber să fiu eu însumi; liber să mă prostesc, dacă aveam chef.

Am mâncat floricelele proaspăt făcute şi am cântat la pian vreo două ore în după-amiaza aceea – Duke Ellington, Jelly Roll Morton, Al Green. Am citit câteva capitole dintr-o carte intitulată *Umbra vântului.* Şi apoi am făcut ceva cu adevărat de neconceput – am tras un pui de somn în toiul zilei. Înainte să aţipesc, m-am gândit iar la Maria, la vremurile cele mai bune, luna noastră de miere la Sandy Lane, în Barbados. Ce bine ne distraserăm! Şi cât de dor îmi era încă de ea şi-mi doream să fie acum aici ca să audă veştile!

Tot restul după-amiezii, telefonul nu sună nici măcar o dată. Nu mai aveam nici pager, şi – ca s-o citez pe Buni – *mă distram de minune.*

Buni şi Ali se întoarseră acasă împreună, apoi veni Jannie şi în cele din urmă Damon. Sosirea lor decalată îmi oferi ocazia să mă laud cu noua noastră maşină de trei ori şi să primesc laudele şi aplauzele lor *de trei ori.* Ce zi frumoasă se dovedea a fi ziua aceea!

În seara aceea la cină am băgat la burdihan deliciosul pui franţuzesc al lui Buni, iar eu am ţinut pentru mine vestea cea mare până la sfârşitul mesei, după îngheţata de dovleac şi *café au lait.*

Jannie şi Damon au vrut să mănânce şi s-o şteargă, însă eu i-am reţinut pe toţi la masă. Jannie voia să se întoarcă la cartea ei. O ţinea întruna cu *Eragon* la vremea aia, ceea ce era OK, cred, însă nu înţelegeam de ce puştii trebuie să citească aceeaşi carte de cinci ori.

— Ce mai e acum? întrebă ea dându-şi ochii peste cap de parcă ştia deja răspunsul.

— Vreau să vă dau nişte veşti, i-am răspuns eu, adresându-mă şi celorlalţi.

Copiii se uitară unul la altul, iar Jannie şi Damon se încruntară şi clătinară amândoi din cap. Cu toţii credeau că ştiau ce avea să urmeze – că aveam să plec din oraş pentru o nouă anchetă, probabil nişte crime în serie. Poate chiar în seara asta, cum făceam eu de obicei.

— Nu plec nicăieri, am continuat eu, rânjind larg. Dimpotrivă, chiar. De fapt, o să merg cu Damon la repetiţii în seara asta. Vreau să ascult şi eu *zgomotul de bucurie*. Vreau să văd cât de bine îşi *susţine respiraţia* mai nou.

— Mergi la repetiţii? se miră Damon. Ce, avem vreun *criminal* în cor?

Eu o lungeam în mod intenţionat, trecând metodic cu ochii de la un chip la celălalt. Îmi dădeam seama că niciunul dintre ei nu avea habar

ce va urma. Nici măcar şireata şi atotştiutoarea Buni nu-i dăduse încă de capăt.

Jannie se uită în cele din urmă în jos, la Ali:

— Fă-l să ne spună ce se întâmplă, Ali. Fă-l să vorbească.

— Haide, tati, se rugă omuleţul, care era deja un manipulator priceput. Spune-ne. Înainte ca Janelle să o ia razna.

— Bine, bine, bine. Uite care-i treaba. Mă tem că trebuie să vă anunţ că sunt şomer şi că suntem practic săraci. Bine, nici chiar aşa. Oricum, în dimineaţa asta mi-am dat demisia din FBI. Tot restul zilei n-am făcut nimic. Diseară e repetiţie pentru *Cantate Domino.*

Buni şi copiii izbucniră în aplauze nebuneşti.

— Să-raci! Să-raci! începură copiii să intoneze.

Şi ştiţi ce? Suna chiar bine.

La fel ca „fără monştri.“

36

De aici povestea se derulă în felul următor. John Sampson era vedetă în poliţia din Washington pe vremea aia. De când Alex părăsise departamentul şi trecuse la FBI, reputaţia lui Sampson sporea, nu că până atunci nu ar fi fost la un nivel ridicat, nu că Sampson nu ar fi fost respectat, dintr-o seamă de motive. Lucrul curios era însă că lui Sampson puţin îi păsa. Aprobarea colegilor nu prea însemnase niciodată nimic pentru Uriaş. Poate doar în cazul în care venea din partea lui Alex şi nici atunci de fiecare dată.

Cel mai recent caz al său era însă, cu siguranţă, o provocare. Poate fiindcă îl ura pe şmecherul pe care încerca să-l înfunde. Gunoiul în cauză, Gino „Slinosu’“ Giametti deţinea localuri de striptease şi saloane de masaj până departe spre sud, la Ford

Lauderdale şi Miami. Afacerea „secundară“ era să-i deservească pe perverşii care voiau fete adolescente, uneori chiar preadolescente. Giametti însuşi era obsedat de aşa-zisul complex Lolita.

— *Capo,* murmură Sampson printre dinţi trecând cu maşina pe strada lui Giametti din simandicoasa zonă Kalorama din Washington.

Cuvântul măgulitor venea de la *capitano,* căpitan în mafie. Gino Giametti avea venituri considerabile de ani de zile. Fusese printre primii care-şi dăduseră seama că se poate câştiga gras din aducerea în ţară a unor fete frumoase din fostul bloc sovietic, mai ales din Rusia, Polonia şi Cehoslovacia. Asta era specialitatea lui şi motivul pentru care Sampson stătea acum pe capul acestuia. Singurul lui regret era că Alex nu putea fi cu el când îl ridicau. Avea să fie o arestare frumoasă.

Puţin după miezul nopţii, opri maşina în faţa casei lui Giametti. Mafiotul nu trăia prea extravagant, însă nu-i lipsea nimic. Aşa avea mafia grijă de oamenii săi.

Sampson privi în oglinda retrovizoare şi mai văzu două maşini care traseră lângă bordură, exact în spatele lui. Vorbi la un microfon prins de gulerul cămăşii:

— Bună seara, lume. Cred că o să avem o noapte frumoasă. Am un presentiment. Hai să mergem să-l trezim pe Slinosu’.

37

Partenerul lui Sampson la acea vreme era un detectiv de douăzeci şi opt de ani, pe nume Marion Handler, un tip aproape la fel de masiv ca şi Sampson. Nu se putea însă compara cu Alex Cross. Locuia pentru moment cu o majoretă cu

sânii mari şi mintea mică de la echipa Washington Redskins şi căuta să-şi câştige un renume la Omucideri.

— O să avansez rapid, îi plăcea lui să-i spună lui Sampson, fără măcar o urmă de umor sau modestie.

Numai să stai în preajma încrezutului de detectiv era extenuant şi, de asemenea, deprimant. Tipul era pur şi simplu prost; mai rău, era şi arogant în privinţa asta, lăudându-se cu desele sale scăpări de logică.

— Merg eu primul, anunţă Handler când ajunseră pe veranda casei lui Giametti. Alţi patru detectivi, dintre care unul ţinea un berbec de asalt, aşteptau deja la uşă. Se uitară la Sampson pentru instrucţiuni.

— Vrei în faţă? Nicio problemă, Marion. Chiar te rog, îi zise acesta lui Handler. Primul care intră, primul care ajunge la morgă. Apoi i se adresă detectivului care ţinea berbecul: Dărâmă uşa! Detectivul Handler intră primul.

Uşa de la intrare se prăbuşi după două lovituri puternice cu berbecul. Sistemul de alarmă al casei începu să ţiuie şi detectivii se năpustiră înăuntru.

Ochii lui Sampson scrutară bucătăria întunecată. Nu era nimeni acolo. Electrocasnice noi peste tot. Un iPod şi CD-uri împrăştiate pe podea. Erau copii în casă.

— E jos, le spuse Sampson celorlalţi. Giametti nu mai doarme cu soţia.

Detectivii se grăbiră să coboare nişte trepte de lemn de cealaltă parte a bucătăriei. Nu se aflau în casă de mai mult de douăzeci de secunde. La subsol, dădură de o uşă şi o doborâră.

— Poliţia metropolitană! Mâinile sus! Acum, Giametti! tună vocea lui Marion Handler.

Slinosu' se trezi urgent. Se plasă într-o poziţie de apărare în colţul îndepărtat al patului său uriaş. Era un bărbat scund, burtos şi păros, la vreo patruzeci şi cinci de ani. Arăta ameţit şi încă dus,

poate chiar drogat. Însă John Sampson nu fu păcălit de aspectul său fizic – omul ăsta era un ucigaş cu sânge-rece. Şi mult mai rău.

O tânără frumoasă, goală, cu părul lung şi blond şi pielea albă era încă pe pat. Încercă să-şi acopere sânii mici şi zona genitală rasă. Sampson ştia cum o cheamă, Paulina Sroka, şi că era originară din Polonia. Sampson ştiuse că aceasta avea să fie aici şi că se zvonea că Giametti era îndrăgostit nebuneşte de frumuseţea blondă pe care o „importase“ din Europa în urmă cu şase luni. Potrivit unor surse, Slinosu' o omorâse pe cea mai bună prietenă a fetei pentru că refuzase să facă sex anal cu el.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, îi zise Sampson Paulinei. Suntem poliţia din Washington. Nu avem nimic cu tine. Cu *el* avem.

— Să taci dracului din gură! urlă Giametti la fată, care părea confuză şi speriată. Să nu le spui un cuvânt! Un cuvânt, Paulie! Te avertizez!

Sampson se mişcă mai repede decât l-ai fi crezut în stare, îl aruncă pe Giametti la podea, apoi îi puse cătuşele ca unui taur la rodeo.

— Să nu spui niciun cuvânt, continuă Giametti să strige, deşi faţa îi era presată de covorul lăţos. Să nu vorbeşti cu ei, Paulie! Te avertizez! M-ai auzit?

Fata arăta jalnic şi pierdută stând între cearşafurile şifonate, încercând să se acopere cu o cămaşă bărbătească pe care i-o dăduseră detectivii.

Vorbi în cele din urmă, cu cea mai blândă şoaptă:

— Pune să fac tot ce zice el. Face lucruri rele la mine. Ştiţi voi – tot ce poţi să imaginezi. Abia merg… Am paisprezece ani.

Sampson se întoarse către Handler:

— Poţi să preiei tu de aici, Marion. Ia-l naibii de aici. Nu vreau să mă ating de scârboşenii.

38

O oră mai târziu, Gino Giametti fu lăsat la marinat, apoi prăjit bine la lumina puternică din Camera de Interogatoriu nr. 1 de la secţia din Districtul Unu. Sampson nu-şi lua ochii de la gangsterul malefic, care avea un obicei deranjant de a-şi scărpina în mod obsesiv capul, destul de tare încât să sângereze. Giametti însă nu părea să bage de seamă.

Marion Handler condusese până acum spectacolul, pusese întrebările preliminare, însă Giametti nu avu multe de spus. Sampson stătea deoparte şi observa, analizându-i pe *cei doi* bărbaţi.

Deocamdată, Giametti câştiga. Era mult mai deştept decât părea.

— M-am trezit şi Paulie dormea la mine în pat. *Dormea* – ca şi atunci când aţi dat voi buzna. Ce pot să vă spun? Are dormitorul ei sus. E o fetiţă speriată. Şi nebună, câteodată. Paulie face menaj şi alte porcării din astea pentru soţia mea. Am vrut să o trimitem la şcolile din zonă. La cele mai bune şcoli. Am lăsat-o însă să-şi îmbunătăţească engleza mai întâi. Hei, noi am încercat să ne comportăm frumos cu fata, aşa că de ce mă frecaţi la ouă?

Sampson se împinse cu scaunul mai în faţă. Auzise destule minciuni în seara aceea.

— Ţi-a spus vreodată cineva că ai putea să te apuci de *stand-up?* întrebă el. „Şi, Marion, tu ai putea să-i fii marionetă.“

— De fapt, da, făcu Giametti şi rânji. Mi-au mai spus câţiva acelaşi lucru. Ştii ce? Cred că şi ăia erau poliţişti.

— Paulina ne-a spus deja că te-a văzut când ai omorât-o pe prietena ei, Alexa. Alexa avea şaisprezece ani când a murit. Fata a fost sugrumată!

Giametti izbi cu pumnul în masa din faţa lui.

— Târfuliţa aia nebună! Paulie minte de rupe. Ce-aţi făcut, aţi ameninţat-o că o trimiteţi înapoi? Că o deportaţi în Polonia? De asta se teme cel mai tare.

Sampson clătină din cap.

— Nu, i-am spus că o s-o ajutăm să rămână în America, dacă putem. Să o trimitem la şcoală. La cea mai bună. Să ne purtăm frumos cu ea.

— Minte şi e dusă. Vă spun eu, fetiţa aia drăguţă e nebună de legat.

Sampson dădu din cap.

— Minte? Bine, atunci ce zici de Roberto Gallo? Şi el minte? Te-a văzut când ai omorât-o pe Alexa şi i-ai îndesat trupul în portbagajul Lincolnului. Asta a inventat-o el?

— Sigur că a inventat-o! E o totală porcărie; un mare rahat. Voi ştiţi asta. Eu ştiu asta. Bobby Gallo o ştie. Alexa? Cine naiba e Alexa? *Prietena imaginară a lui Paulie?*

Sampson ridică din umerii săi laţi.

— De unde să ştiu eu că povestea lui Gallo e o porcărie?

— Pentru că nu s-a întâmplat *niciodată,* de aia! Fiindcă Bobby Gallo a căzut probabil la o înţelegere cu voi.

— Vrei să zici că nu s-a întâmplat aşa? Gallo nu a fost martor ocular? Însă Paulina da. Asta vrei să zici?

Giametti se încruntă şi scutură din cap.

— Crezi că sunt prost, detective Sampson? Nu sunt!

Sampson îşi desfăcu mâinile şi arătă mica şi foarte luminoasa cameră de interogatoriu:

— Însă iată-te aici…

Giametti reflectă la asta câteva secunde. Apoi arătă înspre Handler:

— Spune-i Juniorului să plimbe ursu'. Vreau să vorbesc cu tine. Doar noi doi, uriaşule.

Sampson se uită la Marion Handler. Ridică din umeri, dându-şi ochii peste cap.

— Ce-ar fi să iei o pauză, Marion?

Lui Handler nu-i conveni treaba, însă se ridică şi părăsi camera de interogatoriu. Făcu mult tărăboi când ieşi, ca un licean cu toane care tocmai fusese pedepsit.

Sampson nu zise nimic după ce rămase singur cu Giametti. Îl studia încă pe mafiot, încercând să intre pe sub pielea derbedeului. Tipul ăsta era un criminal – ştia asta sigur. Şi Giametti trebuia să ştie că era în rahat până la gât. *Paulina Sroka avea paisprezece ani*

— Eşti tipu' puternic şi tăcut? rânji Giametti din nou. Aşa o arzi tu, băiete?

Niciun cuvânt din partea lui Sampson. Situaţia continuă timp de câteva minute.

În cele din urmă, Giametti se aplecă în faţă şi vorbi pe un ton scăzut, serios:

— Uite ce e, ştii că treaba asta e un rahat, nu? Nu există arma crimei. Nu există cadavru. N-am hăcuit nicio poloneză mică pe nume Alexa. Iar Paulie e nebună. Crede-mă pe cuvânt. E tânără la ani, da' nu e o fetiţă. Făcea trotuarul la ea în ţară. Ştiai asta?

Sampson vorbi în sfârşit:

— Uite ce ştiu eu şi ce pot dovedi: făceai sex cu o fată de paisprezece ani la tine acasă.

Giametti clătină din cap:

— Nu are paisprezece ani. E o *târfa* mică. Oricum, am ceva pentru tine, ceva de dat la schimb. E în legătură cu un prieten de-al tău – *Alex Cross*. Mă asculţi, domnule detectiv? Ascultă asta: ştiu cine i-a ucis nevasta. Ştiu şi unde se află criminalul acum.

39

John Sampson se dădu jos din maşină şi-şi târî picioarele pe aleea de piatră cunoscută, apoi pe treptele din faţa casei familiei Cross de pe Fifth Street.

Zăbovi la uşă, încercând să-şi adune gândurile, să se calmeze dacă putea. Nu avea să fie uşor şi nimeni nu ştia asta mai bine decât el. Ştia unele lucruri despre uciderea Mariei Cross pe care nici măcar Alex nu le ştia.

În sfârşit, întinse mâna şi sună la sonerie. Probabil că făcuse asta de mii de ori în viaţa sa, însă niciodată nu se simţise cum se simţea acum.

Nimic bun nu putea ieşi din vizita lui. Absolut nimic. Se putea chiar să pună capăt unei lungi prietenii.

O clipă mai târziu, Sampson fu surprins că Buni deschise uşa. Bătrânica era îmbrăcată cu un halat negru cu flori şi arăta chiar mai micuţă decât de obicei, ca o pasăre antică pe care se cuvine s-o venerezi. Şi în casa asta chiar era venerată, chiar şi de el.

— John, ce s-a întâmplat? Ce-i? Aproape că mi-e frică să întreb. Păi, hai înăuntru, hai înăuntru. O să-i sperii pe vecini.

— Sunt deja speriaţi, Buni, vorbi Sampson tărăgănat şi încercând un zâmbet. Locuiţi în Southeast, ai uitat?

— Nu încerca s-o transformi într-o glumă, John. Să nu îndrăzneşti! Cum de-ai venit?

Sampson se simţea din nou ca un adolescent, surprins de una dintre faimoasele priviri severe ale lui Buni. Ceva i se părea atât de al naibii de familiar la scena asta. Îi amintea de vremea când, în şcoala generală, îi prinseseră pe el şi pe Alex furând discuri de la Grady's. Sau de vremea când fumau iarbă în spatele liceului John Carroll şi-i descoperise directorul adjunct, iar Buni trebuise să vină şi să-i ia.

— Trebuie să vorbesc cu Alex, începu Sampson. E important, Buni. Trebuie să-l trezim.

— Şi de ce, mă rog? întrebă ea bătând din picior. E trei şi un sfert noaptea. Alex nu mai lucrează pentru oraşul Washington. De ce nu-l lasă lumea în pace? Mai ales tu dintre toţi, John Sampson! Ştii bine că nu ai ce să cauţi acum, în toiul nopţii, să-i ceri iar ajutorul.

Sampson nu o contrazicea de obicei pe Buni, dar de data asta o făcu:

— Mă tem că nu pot aştepta, Buni. Şi nu eu am nevoie de ajutorul lui Alex de data asta. El are nevoie de al meu.

Apoi Sampson trecu pe lângă Buni şi intră neinvitat în casa familiei Cross.

40

Era aproape ora patru dimineaţa, iar eu şi Sampson ne duceam înapoi la secţia de poliţie din Districtul Unu cu maşina lui. Eram acum cât se poate de treaz şi în priză. Sistemul meu nervos parcă vibra.

Ucigaşul Mariei? După atâţia ani? Exista oare chiar şi o posibilitate infimă ca ucigaşul soţiei mele să fie prins la mai mult de zece ani după ce soţia mea fusese împuşcată? Întreaga situaţie mi se părea ireală. La vremea când se întâmplase, stătusem la caz un an şi nu renunţasem niciodată complet la urmărire. Şi acum s-ar putea să găsim dintr-odată criminalul? Să fie posibil?

Am ajuns la sediul de pe Fourth Street şi ne-am grăbit înăuntru, fără ca vreunul din noi să vorbească. O secţie de poliţie în timpul nopţii seamănă bine cu o cameră de gardă: niciodată nu ştii la ce să te aştepţi când calci înăuntru. De data asta, nu aveam nici cea mai mică idee, însă de-abia aşteptam să vorbesc cu Giametti.

Locul părea neobişnuit de tăcut când am intrat pe uşa din faţă – însă asta nu dură mult. Fu evident şi pentru Sampson, şi pentru mine că era în neregulă ceva când am ajuns jos la celule. Vreo şase detectivi şi agenţi în uniformă stăteau în picioare. Păreau prea treji şi neliniştiţi la ora asta a dimineţii. Ceva se petrecea, cu siguranţă.

Noul partener al lui Sampson, Marion Handler, ne văzu şi veni repede la John. Pe mine Handler mă ignoră, şi m-am străduit să nu-i acord nici eu atenţie. Vorbisem cu el de câteva ori şi credeam că tipul era un derbedeu lăudăros. Mă întrebam cum de îl suporta John.

Poate că vedea la Handler ceva ce mie îmi scăpa sau poate că Sampson se înmuiase în sfârşit un pic.

— N-o să-ţi vină să crezi rahatu' ăsta, îi zise el lui Sampson. Cineva a ajuns la Giametti. Nu fac băşcălie, Sampson. E acolo, mort, în celulă. Cineva a ajuns la el aici.

Mă simţeam tot amorţit când Handler ne-a condus la ultima celulă din blocul de detenţie. Nu-mi venea să cred ce auzisem. Mai întâi, primisem un pont despre unde s-ar putea afla ucigaşul Mariei, apoi bărbatul care ni-l dăduse fusese ucis? Aici?

— Avea chiar celulă de o singură persoană, îi zise Handler lui Sampson. Cum să ajungă cineva la el aici? Sub nasul nostru?

Eu şi Sampson am ignorat întrebarea şi am intrat în ultima celulă de pe dreapta. Erau acolo doi tehnicieni criminalişti care lucrau în jurul cadavrului, însă am putut vedea ce era nevoie. Cineva îi băgase lui Gino Giametti o daltă de spart gheaţa exact pe nas în sus. Se părea că unealta fusese folosită mai întâi pentru a-i scoate ochii.

— Să nu vezi niciun rău, zise Sampson cu o voce profundă şi monotonă. Trebuie să fie mafia.

41

Când am ajuns acasă, mai târziu, în acea dimineaţă, ştiam că nu voi putea dormi foarte bine. Şi ce era nou în asta? Copiii erau la şcoală, Buni, plecată; casa, tăcută ca un mormânt.

Buni pusese pe uşa frigiderului o altă „greşeală“ amuzantă din titlurile ziarelor, cum avea obiceiul: „TÂNĂRUL ESTE TATĂL BIOLOGIC AL FIULUI SĂU“. Destul de haios, însă eu nu aveam dispoziţie să zâmbesc, nici măcar pe seama jurnaliştilor. Am cântat la pian în verandă şi am băut un pahar de vin roşu, însă nimic nu părea să-mi fie de vreun folos.

Vedeam faţa Mariei şi îi auzeam vocea în minte. M-am întrebat: „De ce începem să uităm, apoi ne amintim cu atâta claritate oamenii pe care i-am pierdut?“ Tot ce avea legătură cu Maria, cu timpul petrecut împreună părea să se agite din nou înlăuntrul meu.

În cele din urmă, pe la zece şi jumătate, m-am îndreptat spre camera mea de la etaj. Fuseseră prea multe zile şi nopţi ca asta. Aveam să urc în pat şi să dorm acolo singur. Cum aşa?

M-am întins pe pat şi am închis ochii, însă nu mă aşteptam să dorm cu adevărat, ci doar să mă odihnesc. Mă gândeam la Maria de când plecasem de la secţia de pe Fourth Street. Unele dintre imaginile cu Maria pe care le vedeam erau de pe vremea când copiii erau mici – şi părţile bune, şi cele rele, nu doar amintiri selective ale momentelor sentimentale.

Am simţit o stare de încordare gândindu-mă la ea şi am înţeles în cele din urmă ceva folositor despre prezent – că voiam ca viaţa mea să aibă din nou sens. Însă putea oare să se mai întâmple una ca asta? Puteam oare să merg mai departe?

Ei bine, *poate.* Exista o femeie. Cineva la care ţineam destul pentru a face unele schimbări de

dragul ei. Sau doar mă amăgeam singur, din nou? În cele din urmă am alunecat într-un somn neliniştit, fără vise, însă mai bine de-atât nu dormeam în ultima vreme.

42

Tot ce trebuia să fac era să merg mai departe, nu? Să fac nişte schimbări inteligente în viaţa mea. Scăpasem de rabla veche a Mariei şi avansasem la vehiculul nostru mixt. Ce putea fi aşa de greu să fac şi alte schimbări? Şi de ce eşuam mereu la treaba asta?

„Alex are o întâlnire importantă“, mi-am spus eu în diverse momente ale zilei în vinerea următoare. De asta alesesem restaurantul New Heights pe de Calvert Street, în Woodley Park. New Heights era genul de restaurant unde mergeai pentru întâlnirile importante. Eu şi doctoriţa Kayla Coles trebuia să ne întâlnim acolo după ce ea ieşea de la lucru – devreme, după standardele ei – la ora nouă.

M-am aşezat la masa noastră, în parte fiindcă mă temeam că aveau să dea masa altcuiva dacă întârzia Kayla – ceea ce se şi întâmplă, ea ajungând acolo pe la nouă şi un sfert.

Faptul că întârziase nu avea importanţă pentru mine. M-am bucurat pur şi simplu să o văd. Kayla era o femeie frumoasă, cu un zâmbet radios, însă, ce era mai important, îmi plăcea să-mi petrec timpul cu ea. Se părea că tot timpul aveam despre ce vorbi. Tocmai pe dos faţă de multe cupluri pe care le cunosc.

— Uau! am zis eu şi i-am făcut cu ochiul când am văzut-o păşind elegant prin sală.

Purta pantofi cu talpă joasă, poate pentru că avea un metru şaptezeci şi cinci fără ei sau poate

fiindcă e sănătoasă la cap şi nu poate suporta disconfortul tocurilor.

— Uau şi pentru tine! Şi tu arăţi bine, Alex. Şi *priveliştea* asta. Iubesc locul ăsta.

Cerusem să fim aşezaţi lângă un rând de ferestre care dădeau spre parcul Rock Creek şi era destul de spectaculos, trebuie să recunosc. Acelaşi lucru se putea spune şi despre Kayla, care se gătise cu un sacou alb de mătase cu un camizol bej, pantaloni lungi negri şi o eşarfa aurie drăguţă, legată în jurul taliei şi care cădea delicat într-o parte.

Am comandat o sticlă de Pinot Noir după care a urmat o cină grozavă, compusă din salată de fasole neagră şi brânză de capră, păstrăv pentru ea, antricot de vită la grătar pentru mine şi tort de praline cu ciocolată dulce-amăruie pentru amândoi. Ne plăcea totul la restaurantul New Heights: cireşii din faţă, înfloriţi toamna; artă locală destul de interesantă pe pereţi; mirosuri delicioase de la gătit – chimen, usturoi prăjit – care se strecurau în sala de mese; lumânări aprinse oriunde vedeai cu ochii. În majoritatea timpului însă, ochii mei erau la Kayla, de obicei privindu-i pe ai ei, care erau căprui, frumoşi şi inteligenţi.

După cină, ne-am plimbat peste podul Duke Ellington spre Adams Morgan şi Columbia Road. Ne-am oprit la unul dintre magazinele mele preferate din Washington, Crooked Beat Records, şi i-am cumpărat nişte discuri cu Alex Chilton şi Coltrane de la Neil Becton, unul dintre proprietari şi un vechi prieten care scria pe vremuri pentru *Post.* Apoi eu şi Kayla am ajuns în Kabani Village, la doar câţiva paşi de stradă.

Am băut *mojito* şi am urmărit un *workshop* de teatru timp de o oră.

Pe drumul de întoarcere la maşină ne-am ţinut de mână şi am continuat să discutăm cu însufleţire. Apoi Kayla m-a sărutat – pe obraz.

Nu am ştiut *ce* să înţeleg din asta.

— Mulţumesc pentru seara asta, Alex, zise ea. A fost perfectă, Alex. Exact ca tine.

— A fost plăcut, nu? am replicat eu, încă puţin confuz după sărutul frăţesc.

Ea zâmbi.

— Nu te-am văzut niciodată atât de relaxat.

Cred că a fost cel mai bun lucru pe care-l putea spune şi compensă oarecum sărutul pe obraz. Oarecum.

Atunci Kayla m-a sărutat pe gură, iar eu i-am răspuns la sărut. Aşa era mult mai bine şi la fel a fost şi restul nopţii pe care l-am petrecut la apartamentul ei din Capitol Hill. Pentru câteva ore măcar, m-am simţit ca şi cum viaţa mea ar fi început să aibă din nou un sens.

43

Măcelarul considerase întotdeauna că oraşul Veneţia din Italia era cam supraapreciat, ca să fim cinstiţi.

Însă în ziua de azi, cu puhoiul fără sfârşit de turişti, mai ales americani aroganţi şi naivi fără speranţă, oricine avea un pic de creier ar fi fost de acord cu el. Sau poate că nu, având în vedere că majoritatea celor pe care îi cunoştea erau total imbecili, la urma urmei. Învăţase asta înainte să împlinească cincisprezece ani, când locuia pe străzile din Brooklyn, după ce fugise de acasă pentru a treia oară, fiind un adolescent, un tânăr cu probleme, o victimă a circumstanţelor sau, poate, doar un psihopat din născare.

Ajunsese lângă Veneţia cu maşina şi parcă în Piazzale Roma. Apoi, grăbindu-se să prindă un taxi pe apă către destinaţia sa, văzu încântarea sau poate chiar adoraţia pentru Veneţia pe aproape fiecare faţă pe lângă care trecu. „Măgari proşti şi

oi ce sunteţi.“ Niciunul dintre ei nu avusese vreodată o idee originală şi nu ajunsese la vreo concluzie fără ajutorul unui ghid stupid. Totuşi, chiar şi el trebuia să admită că aglomerarea de vile vechi care se scufundau încet era o privelişte ce putea să te oprească-n loc, mai ales de la distanţă.

Însă, odată ajuns la bordul taxiului, nu se mai gândi la nimic altceva decât la misiunea care-l aştepta – *Martin şi Marcia Harris*.

Sau aşa credeau că-i cheamă vecinii şi prietenii lor neştiutori din Madison, Wisconsin. Nu conta cine era cuplul *cu adevărat* – deşi Sullivan le cunoştea identitatea. Ce era mai important decât atât, ei reprezentau o sută de mii de dolari deja viraţi în contul său din Elveţia, plus cheltuieli, pentru o muncă de doar câteva zile. Era considerat unul dintre cei mai de succes asasini din lume şi primeai exact serviciul pentru care plăteai, poate doar cu excepţia restaurantelor din Los Angeles. Fusese un pic surprins când John Maggione îl angajase, însă se simţea bine să lucreze din nou.

Taxiul trase la mal pe Rio di San Moisè, un braţ al Canal Grande, iar Sullivan trecu pe lângă magazine înghesuite şi pe lângă muzee către celebra Piaţă San Marco. Ţinea legătura prin staţie cu un supraveghetor şi aflase astfel că soţii Harris se plimbau prin piaţă, admirând în voie împrejurimile. Era aproape ora unsprezece seara şi el se întreba ce anume aveau în program pe mai departe. Cluburi? O cină târzie la Cipriani? Un pahar la Harry’s Bar?

Atunci văzu cuplul – *pe el,* într-un trenci Burberry; *pe ea,* cu un şal de caşmir şi având în mână romanul lui John Berendt, *Oraşul îngerilor căzuţi.*

O luă pe urmele lor, ascuns în mulţimea jovială şi zgomotoasă. Sullivan găsise de cuviinţă să se îmbrace ca un tip comun – pantaloni kaki, bluză de trening, pălărie de ploaie cu boruri lăsate. Pantalonii, bluza şi pălăria puteau fi date jos în

interval de câteva secunde. Pe dedesubt purta un costum maro de tweed, cămaşă şi cravată şi avea la el o beretă. Astfel, avea să devină Profesorul. Una dintre deghizările sale preferate când călătorea prin Europa cu o misiune.

Soţii Harris nu se îndepărtară prea mult de San Marco, luând-o în cele din urmă pe Calle 13 Martiri. Sullivan ştia deja că stăteau la hotelul Bauer, ceea ce însemna că acum se îndreptau spre casă.

— Aproape că-mi faceţi treaba prea uşoară, mormăi el pentru sine.

Apoi se gândi: „Greşeală“.

44

Îi urmări pe Martin şi pe Marcia Harris care străbătură la braţ o alee veneţiană întunecată, îngustă şi foarte specifică locului. Intrară apoi pe poarta hotelului Bauer. Se întrebă de ce John Maggione îi voia morţi, însă chiar nu conta pentru el.

Câteva clipe mai târziu, stătea vizavi de ei la barul de pe terasa hotelului. Un loc drăguţ, confortabil ca un cuibuşor al dragostei, care dădea spre canal şi Chiesa della Salute. Măcelarul comandă un pahar de Bushmills, însă nu bău mai mult de o înghiţitură sau două, doar cât să se relaxeze un pic. Avea un bisturiu în buzunarul de la pantaloni şi se juca cu el în timp ce-i supraveghea pe soţii Harris.

„Ce mai porumbei, nu putu el să nu observe când ei se sărutară lung la bar. Ce-ar fi să mergeţi în cameră, mai bine.“ Ca şi cum i-ar fi citit gândurile Măcelarului, Martin Harris achită nota de plată şi apoi cuplul părăsi terasa aglomerată luminată discret. Sullivan îi urmă. Hotelul Bauer

era un *palazzo* veneţian tipic, semănând mai mult cu o reşedinţă particulară decât cu un hotel, luxos şi opulent. Soţiei sale, Caitlin, i-ar fi plăcut la nebunie, însă nu o va putea duce niciodată aici, şi nici măcar el nu putea să se mai întoarcă.

Nu după seara acesta şi după tragedia de neînchipuit care avea să se petreacă aici în câteva minute. Fiindcă în asta se specializase Măcelarul – în tragedii, dintr-acelea de neimaginat.

Ştia că erau nouăzeci şi şapte de camere de oaspeţi şi optsprezece apartamente la Bauer şi că soţii Harris stăteau în unul dintre apartamentele de la etajul trei. Îi urmă sus pe scările mochetate şi imediat se gândi: „Greşeală“.

„Însă a cui – a mea sau a lor?“ O întrebare importantă la care să te gândeşti şi să fii gata să răspunzi.

Ajuns în casa scărilor, dădu colţul şi de acolo întreaga situaţie se duse repede de râpă!

Soţii Harris îl aşteptau, amândoi cu armele scoase, iar Martin avea un rânjet răutăcios pe faţă. Cel mai probabil, aveau să-l ducă la ei în cameră şi să-l omoare acolo. Era în mod evident o capcană… din partea a doi profesionişti.

Şi nici nu făcuseră o treabă prea proastă. Opt puncte din zece.

Însă cine îi făcuse una ca asta? Cine îi întinsese o capcană ca să moară la Veneţia? Şi mai curios de atât – de ce era el o ţintă? De ce el? De ce acum?

Nu că se gândea el la aşa ceva acum, pe coridorul slab luminat de la Bauer, cu două arme îndreptate împotriva lui.

Din fericire, soţii Harris comiseseră mai multe greşeli până în acest punct: făcuseră urmărirea prea uşoară; fuseseră prea neglijenţi şi fără grijă; şi prea romantici, cel puţin după părerea sa de blazat, pentru un cuplu căsătorit de douăzeci de ani, chiar şi unul care se afla în vacanţă la Veneţia.

Aşa că Măcelarul urcase scările cu pistolul scos şi, în clipa în care le văzu armele, trase.

Nicio ezitare, nici măcar o fracţiune de secundă.

Ca un porc misogin ce era, îl împuşcă întâi pe bărbat, oponentul cel mai periculos după părerea sa. Îl nimeri pe Martin Harris în faţă, spărgându-i nasul şi buza de sus. O lovitură ucigaşă, fără-ndoială. Capul bărbatului se dădu pe spate şi peruca blondă căzu.

Apoi Sullivan se lăsă în jos, se rostogoli către stânga, iar glonţul Marciei Harris îl rată cu vreo treizeci de centimetri sau chiar mai mult.

Trase din nou şi o nimeri pe Marcia în partea laterală a gâtului; apoi înfipse un al doilea glonţ în pieptul ei care se înălţa şi cobora zgomotos. Şi un al treilea în inimă.

Măcelarul ştia că soţii Harris erau morţi pe hol, zăcând acolo ca nişte hălci de carne, însă nu fugi din hotel.

În schimb, scoase bisturiul la iveală şi începu să le lucreze feţele şi gâturile. Dacă ar fi avut timp, le-ar fi cusut şi ochii, şi gurile – ca să transmită un mesaj. Apoi făcu vreo şase fotografii cu victimele, asasinii aspiranţi, pentru valoroasa sa colecţie foto.

Într-o zi, nu prea îndepărtată, Măcelarul avea să-i arate pozele astea persoanei care plătise să fie ucis şi *eşuase* şi care acum era ca şi moartă.

Persoana aceea era John Maggione, Donul însuşi.

45

Sub identitatea de Michael Sullivan, acesta avea obiceiul de a reflecta temeinic şi de mai multe ori la unele lucruri, şi asta nu numai în cazul misiunilor sale de asasin. Obiceiul acesta de-o viaţă includea şi aspecte legate de familia sa, detalii mărunte cum ar fi unde şi cum trăiseră şi cine ştia toate astea. De asemenea, îl însoţeau

mereu imagini din măcelăria tatălui său din Flatlands: copertina de la intrare cu dungi late portocalii, albe şi verzi, culorile steagului Irlandei; albeaţa orbitoare a magazinului pe dinăuntru; zgomotosul tocător de carne electric care părea să cutremure toată clădirea de câte ori era pornit.

Pentru această nouă viaţă a sa, departe de Brooklyn, alesese bogatul ţinut Montgomery din Maryland, locuit în mare majoritate de albi.

Mai exact, alesese oraşul Potomac.

Pe la ora trei, în după-amiaza când se întorsese din Europa, acesta conducea cu exact cincizeci de kilometri la oră prin Potomac Village, oprindu-se ca orice alt bun cetăţean la semaforul care ţinea supărător de mult pe culoarea roşie, la intersecţia dintre River şi Falls Roads.

Avea mai mult timp să gândească sau să dezvolte o obsesie, ceea ce de obicei îi făcea plăcere.

Deci, cine pusese un preţ pe capul său? *Fusese* oare Maggione? Şi ce însemna asta pentru el şi familia sa? Era în siguranţă să se întoarcă acasă acum?

Printre „înfăţişările“ sau „deghizările“ originale pe care le alesese cu grijă pentru familia sa se număra şi aceea a burghezului boem. Ironiile acestui stil de viaţă ales îi prilejuia un amuzament constant: unt fără grăsime, de pildă, şi postul naţional mereu pornit la radioul din SUV-ul *trendy* al soţiei sale; şi mâncăruri bizare – ca brioşe cu măsline şi ovăz. Toate astea i se păreau evident absurde şi hilare Măcelarului: bucuriile vieţii de carierist nu mai încetau.

Cei trei băieţi ai săi învăţau la şcoala privată Landor, unde socializau cu copiii bogaţilor din clasa de mijloc, în majoritate manieraţi, însă adesea destul de diabolici. Erau mulţi doctori bogaţi în ţinutul Montgomery, care lucrau pentru Institutul Naţional de Sănătate, Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor şi Centrul Medical

Naval Bethesda. Aşa că acum se îndrepta spre Hunt County, subdiviziunea simandicoasă unde locuia el, şi ce glumă bună şi doar de el înţeleasă era asta – Hunt County, adică Ţinutul Vânătorii, unde locuia Vânătorul.

Şi în sfârşit, iată şi casa, scumpa lui casă, cumpărată în 2002 cu un milion şi jumătate. Şase dormitoare mari, patru băi şi jumătate, piscină încălzită, saună, subsol amenajat în stil *media room.* Radioul prin satelit Sirius era ultima nebunie a lui Caitlin şi a băieţilor. Dulcea Caitlin, dragostea vieţii sale normale, care avea acum un consilier motivaţional şi un vindecător intuitiv, toţi plătiţi din munca sa dubioasă de *Vânătoare.*

Sullivan îi sunase din timp de pe mobil şi iată-i acolo pe peluza din faţă, gata să-l întâmpine şi să-l salute –, făcând cu mâna ca o familie mare şi fericită ce credeau că sunt. Nu aveau habar, nici cea mai mică idee că ei făceau parte din deghizarea sa, că erau doar o acoperire. Asta era tot, nu-i aşa?

Sări jos din Cadillac, zâmbind de parcă era într-o reclamă la fast-food şi cântând cântecul său de fundal, clasica piesă a celor de la Shep and the Limelites, *Daddy's Home.*

— Tati e acasă, tati aici rămâneee!

Iar Caitlin şi copiii se porniră în cor:

— Nu mai e la depărtare de kilometriii!

Viaţa lui era cea mai grozavă, nu-i aşa? Cu excepţia faptului că acum cineva încerca să-l omoare. Şi desigur, mai erau şi trecutul său, felul în care crescuse în Brooklyn, tatăl său nebun, Omul cu Oasele, înfiorătoarea cameră din spatele magazinului, însă Măcelarul încercă să nu se gândească la asta acum.

Era din nou acasă; supravieţuise – şi făcu o plecăciune frumoasă în faţa familiei sale care, bineînţeles, izbucni în urale pentru eroul lor care se întorsese.

Asta era el, da, un erou.

Partea a treia

TERAPIE

46

— *Alex!* Hei, bună! Ce mai faci? Nu ne-am văzut de mult, băiete. Arăţi bine!

I-am făcut cu mâna unei femei drăguţe, mignone, pe nume Malina Freeman, şi am continuat să alerg. Malina era o partidă în cartier, cam ca şi mine. Era cam de-o vârstă cu mine şi deţinea magazinul de ziare unde noi doi ne cheltuiam banii de alocaţie pe dulciuri şi suc când eram copii. Se zvonea că tipa mă place. Ei bine, şi mie îmi plăcea de Malina, întotdeauna îmi plăcuse.

Picioarele mă îndreptară spre nord, pe Fifth Street, de parcă ar fi cunoscut drumul, lăsând cartierul în urmă. Aproape de Seward Square, am făcut la dreapta şi am luat-o pe ocolite. Nu era logic să fac asta, însă nu o făceam din motive logice.

Noutăţile despre ucigaşul Mariei erau singurul lucru care mă mai trăgea înapoi acum. Acum evitam zona în care se întâmplase şi, în acelaşi timp, încercam din greu să mi-o amintesc pe Maria cum o ştiam, nu cum o pierdusem. De asemenea, în fiecare zi petreceam câtva timp încercând să dau de urma ucigaşului – acum că suspectam că era încă acolo, undeva.

Am luat-o la dreapta pe Seventh, apoi m-am îndreptat spre National Mall, forţând un pic mai tare. Când am ajuns la clădirea mea de pe Indiana Avenue, am mai adunat exact atâta energie cât să urc cele patru şiruri de scări, câte două trepte odată.

Biroul meu era o garsonieră transformată, o cameră mare cu o baie mică şi cu o chicinetă într-o

parte. Lumina naturală se revărsa din belşug printr-un semicerc de ferestre din colţul rotunjit.

Acolo instalasem două scaune confortabile şi o canapea mică pentru şedinţe de terapie.

Simplul fapt de a mă afla acolo îmi făcea plăcere. Îmi scosesem carneţelul şi eram gata să primesc primul pacient.

Trei teancuri de dosare aşteptau pe birou, două de la FBI şi unul trimis de poliţia oraşului. Majoritatea dosarelor reprezentau posibile slujbe de consultanţă. Câteva crime de rezolvat? *Un cadavru ocazional?* Cred că era realist.

Primul dosar la care m-am uitat era cazul unui criminal în serie din Georgia, cineva pe care mass-media îl numise „Oaspetele de la miezul nopţii". Trei bărbaţi de culoare erau deja morţi, ucişi la intervale tot mai scurte. Era un caz bunicel pentru mine, cu excepţia celor aproape o mie de kilometri dintre Washington şi Atlanta.

Am pus dosarul deoparte.

Următorul dosar era mai aproape de casă. Doi profesori de istorie de la Universitatea din Maryland, posibil într-o relaţie intimă, fuseseră găsiţi morţi într-o sală de clasă. Trupurile fuseseră spânzurate de grinzile tavanului. Poliţia locală avea un suspect, însă voia să întocmească un profil înainte de a merge mai departe.

Am pus dosarul înapoi pe birou, cu un *sticker* galben ataşat.

Galben pentru *poate.*

Cineva bătu la uşă.

— E deschis, am strigat eu şi am devenit imediat suspicios, paranoic sau cum oi fi eu în majoritatea timpului.

Ce-mi spusese Buni mai devreme, când plecasem de acasă? „Încearcă să nu te împuşte careva."

47

Vechile deprinderi dispar greu. Însă nu era Kyle Craig sau vreun alt diliu suferind de psihoze, venit să mă viziteze din negura trecutului.

Era primul meu pacient.

Vizitatoarea ocupa aproape tot cadrul uşii, unde zăbovea acum ca şi cum i-ar fi fost frică să intre. Colţurile gurii i se lăsaseră, iar mâna îi era încleştată pe tocul uşii în timp ce încerca să-şi tragă sufletul şi să-şi păstreze o oarecare demnitate în acelaşi timp.

— Instalaţi un lift în curând? întrebă ea abia răsuflând.

— Îmi cer scuze pentru mulţimea de scări, am zis eu. Dumneavoastră trebuie să fiţi Kim Stafford. Eu sunt Alex Cross. Vă rog, intraţi. Este cafea sau pot să vă aduc apă.

Primul pacient al noului meu cabinet intră împleticindu-se în birou. Era o femeie solidă, aproape de treizeci de ani, am ghicit eu, însă ar fi putut trece drept una de patruzeci. Era îmbrăcată foarte formal, cu fustă neagră şi bluză albă care păreau vechi, însă bine croite. O eşarfa de mătase albastră cu mov îi era legată cu grijă sub bărbie.

— Spuneaţi în mesajul dumneavoastră că Robert Hatfield v-a trimis la mine? am întrebat-o. Am lucrat cu Robert în poliţie. Sunteţi prieteni?

— Nu chiar.

„OK, nu e o prietenă de-a lui Hatfield.“ Am aşteptat să mai spună ceva, însă nimic. Stătea pur şi simplu în picioare în mijlocul biroului, părând să examineze în tăcere toate obiectele din cameră.

— Putem să ne aşezăm aici, am propus eu.

Ea a aşteptat să mă aşez eu mai întâi, aşa că m-am conformat.

Kim se aşează şi ea în sfârşit pe marginea scaunului, ca şi cum ar fi vrut să-l încerce. Una din

mâini îi flutura cu nervozitate în jurul nodului de la eşarfă. Cealaltă o ţinea strânsă.

— Am nevoie de ajutor ca să încerc să înţeleg pe cineva, începu ea. Cineva care se înfurie uneori.

— Acest cineva e un apropiat al dumneavoastră?

Ea se încordă.

— Nu vă spun numele lui.

— Nu, am liniştit-o eu. Numele nu e important. Dar este un membru al familiei?

— Logodnic.

Eu am încuviinţat din cap.

— De cât timp sunteţi logodiţi? Pot să întreb asta?

— De patru ani, răspunse ea. Vrea să mai slăbesc înainte să ne căsătorim.

Poate că era puterea obişnuinţei, însă eu întocmeam deja un profil al logodnicului. Totul se întâmpla din vina ei în relaţie; el nu-şi asuma responsabilitatea pentru propriile acţiuni; greutatea ei era calea lui de scăpare.

— Kim, când spui că se înfurie adesea – poţi să-mi spui mai multe despre asta?

— Ei bine, e doar…

Ea se opri să se gândească, însă sunt sigur că jena, iar nu lipsa de claritate o făcea să aibă reţineri. Lacrimile i se adunară ca nişte perle în colţurile ochilor.

— A fost violent cu tine? am întrebat eu.

— *Nu,* zise ea, un pic cam repede. Nu violent. Doar că… Ei bine, da. Cred că da.

Cu o răsuflare tremurătoare, păru să renunţe la cuvinte. În schimb, îşi desfăcu eşarfa de la gât şi o lăsă să-i alunece în poală.

Nu mi-a plăcut ce am văzut. Semnele de abuz erau evidente pe piele. Se întindeau ca nişte dungi întunecate în jurul gâtului ei.

Mai văzusem eu urmele astea ca nişte striaţii. De obicei însă pe cadavre.

48

Trebui să îmi reamintesc: „Ai lăsat crimele în urma ta; asta e doar o şedinţă de terapie“.

— Kim, de unde ai urmele alea pe gât? Povesteşte-mi atât cât poţi.

Ea se strâmbă un pic de durere când îşi legă eşarfa la loc.

— Dacă-mi sună telefonul, trebuie să răspund. El crede că sunt la mama, zise ea.

Pe chipul ei a apărut o expresie îngrozită şi mi-am dat seama că era prea devreme să o întreb despre manifestări specifice de abuz.

Tot fără să mă privească, îşi descheie nasturii de la mânecă. Nu eram sigur ce vrea să facă până când nu am văzut inflamaţia roşie şi dureroasă pe antebraţ, deasupra încheieturii. Tocmai începea să se vindece.

— E o urmă de arsură? am întrebat.

— Fumează trabucuri, răspunse ea.

Am tras aer în piept. Răspunsese atât de degajat.

— Ai sunat la poliţie?

Ea râse cu amărăciune.

— Nu, nu am sunat.

Îşi duse mâna la gură şi-şi feri din nou privirea. Era evident că bărbatul acesta o speriase ca să-l protejeze, orice s-ar întâmpla.

Telefonul îi sună în geantă.

Fără să-mi spună un cuvânt, scoase telefonul, se uită la număr şi răspunse:

— Bună, iubire. Ce mai faci? Vocea îi era blândă şi relaxată şi pe deplin convingătoare. Nu, zise ea. Mama a ieşit să cumpere lapte. Sigur că sunt sigură. O să-i spun că ai salutat-o.

Era fascinant să priveşti faţa lui Kim în timp ce vorbea. Nu juca un rol doar de dragul lui. O făcea şi pentru ea însăşi. Aşa reuşea să supravieţuiască, nu?

Când închise în cele din urmă, mă privi cu un zâmbet foarte nelalocul lui, ca şi când conversaţia nu ar fi avut loc. Dură mai puţin de câteva secunde. Apoi izbucni dintr-odată. Un geamăt surd se transformă în suspine, scuturându-i trupul; se legăna înainte şi înapoi, cu mâinile încleştate în jurul mijlocului.

— E-e aşa de greu, se înecă ea. Îmi pare rău. Nu pot s-o fac. Nu pot… *să mă aflu aici.*

Când telefonul sună pentru a doua oară, fată sări de pe scaun. Telefoanele astea de supraveghere făceau prezenţa ei acolo dificilă – încercarea de a jongla cu stările de conştientizare şi de negare în acelaşi timp.

Îşi şterse faţa ca şi când înfăţişarea ar fi avut vreo importanţă, apoi răspunse cu aceeaşi voce moale de mai înainte:

— Bună, iubire. Nu, mă spălam pe mâini. Îmi pare rău, iubire. Mi-a luat un pic să ajung la telefon.

Îl auzeam urlând în legătură cu ceva în vreme ce Kim dădea răbdătoare din cap şi asculta.

În cele din urmă, ridică un deget în semn să aştept puţin şi ieşi pe hol.

M-am folosit de acest timp ca să mă uit peste câteva liste cu furnizori de servicii medicale şi să-mi domolesc propria furie.

Când Kim se întoarse, am încercat să-i dau numele câtorva adăposturi din zonă, însă ea le refuză.

— Trebuie să plec, zise ea deodată. Al doilea apel o făcuse să se închidă definitiv în sine. Cât vă datorez?

— Să zicem că a fost un consult iniţial. Mă plăteşti la a doua vizită.

— Nu vreau nimic de pomană. Oricum nu cred că pot să mă mai întorc. Cât e tariful?

I-am răspuns fără tragere de inimă:

— Începe de la o sută de dolari pe oră şi mai coboară, în funcţie de caz. Cincizeci ar fi de ajuns.

Îi numără în faţa mea, cele mai multe bancnote de cinci şi de un dolar pe care probabil le pusese deoparte pe ascuns de-a lungul timpului. Apoi ieşi din birou. Prima mea şedinţă se încheiase.

49

„Greşeală. Una mare.“

Un şef mafiot din New Jersey şi fost asasin plătit cu numele de Benny „Goodman“ Fontana fluiera o melodie săltăreaţă de-a lui Sinatra, apropiindu-se agale de Lincolnul său albastru-închis, pe partea pasagerului; deschise uşa cu o emfază şi un zâmbet strălucitor care l-ar fi făcut mândru pe cântăreţul poreclit Ochi Albaştri.

O blondă cu un bust generos coborî din berlină, întinzându-şi picioarele lungi ca şi cum ar fi dat o probă pentru o trupă de dans. Era o fostă candidată la titlul de Miss Univers, de douăzeci şi şase de ani şi una dintre cele mai grozave bunăciuni pe care le puteai cumpăra cu bani. Era, de asemenea, şi prea elegantă şi sexy pentru ca mafiotul să fi pus laba pe ea fără ca banii să circule.

Benny era un jucător dur, însă nu arăta tocmai ca un star de cinema, poate doar dacă ar fi să-l încadrăm în această categorie şi pe tipul care l-a jucat pe Tony Soprano.

Măcelarul privea, uşor amuzat, din maşina sa parcată la vreo jumătate de cvartal mai încolo, pe aceeaşi stradă. Îşi închipuia că blonda îl costa pe Benny cam cinci sute pe oră, poate chiar şi două miare dacă se întâmpla cumva ca doamna Fontana să fie plecată din oraş în vizită la fiica lor, aceasta din urmă confortabil aranjată la şcoala Marymount din Manhattan.

Michael Sullivan se uită la ceas.

Şapte cincizeci şi doi. Asta era răzbunarea pentru ce se întâmplase în Veneţia. Sau cel puţin începutul răzbunării. Primul dintr-o serie de mesaje pe care plănuia să le trimită.

La opt şi cincisprezece, îşi luă servieta de pe bancheta din spate, se dădu jos din maşină şi traversă strada, rămânând în umbra blândă a arţarilor şi ulmilor. Nu dură mult până când o femeie cu păr albastru, înfăşurată într-o blană, ieşi din bloc. Sullivan îi ţinu uşa cu un zâmbet prietenos şi apoi intră în clădire.

Totul era mai mult sau mai puţin aşa cum îşi amintea. Apartamentul 4C aparţinea Familiei de ani de zile, de când începuseră să apară în Washington oportunităţi de afaceri pentru mafie. Locul era foarte nimerit pentru oricine ar fi avut nevoie de puţină intimitate, din orice motiv. Măcelarul îl folosise şi el o dată sau de două ori pe vremea când executa lovituri pentru Benny Fontana. Asta fusese însă înainte ca John Maggione să preia conducerea de la tatăl său şi să înceapă să-l dea la o parte pe Măcelar.

Chiar şi yala coreeană ieftină de la uşa de la intrare era la fel sau pe aproape. „O altă greşeală.“ Sullivan o deschise cu un şperaclu de trei dolari din atelierul său de acasă. Puse unealta înapoi în servietă şi scoase lama chirurgicală, una foarte specială.

Camera de zi era în mare parte cufundată în întuneric. Conuri de lumină se revărsau din două direcţii – dinspre bucătăria din stânga şi din dormitorul din dreapta sa. Gemetele insistente ale lui Benny îi dădeau de înţeles că partida se apropia de sfârşit. Călcând iute şi fără zgomot pe covorul din cameră, ajunse la uşa dormitorului şi aruncă o privire înăuntru.

Miss Univers era deasupra – deloc surprinzător – cu spatele ei delicat spre el.

— Aşa, iubito! Asta-mi place mie… făcea Benny şi apoi: O să-mi bag degetul…

Amortizorul lui Sullivan scoase un sunet înăbuşit, doar unul singur. O împuşcă pe fosta concurentă la Miss Univers în ceafa, iar sângele şi creierii femeii se împrăştiară peste tot pe pieptul şi faţa lui Benny Fontana. Mafiotul urlă ca şi cum l-ar fi împuşcat pe el.

Reuşi să se rostogolească de sub fata moartă şi apoi jos din pat, departe de noptieră şi de asemenea de arma sa. Măcelarul începu să râdă. Nu voia să arate lipsă de respect pentru şeful mafiot sau pentru cei morţi, însă Fontana nu făcuse nimic bine în seara asta. Se înmuiase, motiv pentru care Sullivan îl atacase pe el primul.

— Salut, Benny. Ce mai faci? zise Măcelarul, aprinzând lumina din tavan. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat la Veneţia.

Scoase un bisturiu care avea o lamă specială pentru tăiat muşchii.

— De fapt, aş vrea să-i trimiţi un mesaj domnului Maggione din partea mea. Ai putea să faci asta, Benny? Să te faci mesager? Apropo, ai auzit vreodată de operaţia Syme, Ben? E o amputare de picior.

50

Michael Sullivan nu putea să meargă direct acasă la familia sa din Maryland, nu după ce tocmai le făcuse ce le făcuse lui Benny Fontana şi prietenei sale. Era prea tulburat, îi clocotea sângele-n vine. Îi veneau din nou în minte scene din magazinul tatălui său din Brooklyn – rumeguş păstrat într-un butoi mare de carton, podeaua acoperită cu plăci de gresie cu rosturi albe, fierăstraie de mână, cuţite de dezosat, cârlige de carne în camera frigorifică.

Aşa că rătăci o vreme pe străzile din Georgetown, căutând să dea de necazuri dacă putea găsi genul care să-i convină. Treaba era că îi plăceau femeile un pic mai aranjate. Mai ales genul de avocate, masterande în afaceri, genul profesoare-bibliotecare – îi plăceau ochelarii lor, hainele sobre, coafurile conservatoare. Tot timpul atât de sigure pe ele.

Îi plăcea să le ajute să piardă un pic din acel control în vreme ce se descărca şi el, scăpând de stres, încălcând toate regulile societăţii ăsteia idioate.

Georgetown era un teren bun de agăţat pentru el. Jumătate din gâsculiţele pe care le vedea pe stradă erau un pic cam înţepate. Nu că erau prea multe, să ai de unde alege, nu la ora asta din noapte. Însă el nu avea nevoie de prea multe opţiuni, doar de una bună. Şi poate că pusese deja ochii pe ea. Cel puţin aşa credea.

Părea să fie ceva avocată pledantă, îmbrăcată ca să impresioneze în costumul ei de tweed. Tocurile băteau un ritm constant pe trotuar – *stâng, drept, stâng, drept.*

În schimb, adidaşii Nike ai lui Sullivan nu făceau mai deloc zgomot. Cu o haină de trening cu glugă, era doar un tip obişnuit ieşit să alerge noaptea târziu prin cartier. Dacă cineva ar fi tras cu ochiul de la o fereastră, asta ar fi văzut.

Însă nimeni nu se uita, şi cu atât mai puţin domnişoara Tweedy. „Păsărică Tweedy, se gândi el, rânjind. Greşeală. A ei“

Continua să meargă în ritmul alert de oraş, ţinând strâns geanta şi servieta de piele sub braţ ca şi cum ar fi fost cheia de la Codul lui Da Vinci şi păşind pe partea exterioară a trotuarului – toate acestea fiind măsuri inteligente pentru o femeie care merge singură pe stradă noaptea târziu. Singura ei greşeală fu că nu privi cu destulă atenţie în jur, că nu realiză ce se întâmplă în preajma ei.

Că nu-l zări pe *alergătorul* care *mergea* în spatele ei.

Iar greşelile te pot ucide, nu-i aşa?

Sullivan se retrase în umbră când Tweedy trecu pe sub un felinar. Braţe frumoase şi un fund grozav, observă el. Fără verighetă pe mâna stângă.

Tocurile înalte ţinură ritmul pe trotuar încă vreo jumătate de cvartal; apoi ea încetini în faţa unei case elegante din cărămidă. Frumoasă locuinţă. Secolul al XIX-lea. După cum arăta însă, era una dintre clădirile ce fuseseră măcelărite pe interior şi transformate în apartamente.

Scoase un mănunchi de chei din geantă înainte chiar să ajungă la uşa de la intrare, iar Sullivan începu să-şi plănuiască abordarea. Băgă şi el mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie. Un tichet pentru spălătorie? Oricum nu conta ce era.

Ea introduse cheia în uşă, însă înainte să o deschidă, el zise cu o voce prietenoasă:

— Scuzaţi-mă, domnişoară? Domnişoară? De la dumneavoastră a căzut?

51

Nu era proastă, Păsărica Tweedy – n-o făcuse mă-sa idioată. Ştiu imediat că era în pericol, însă nu putu face prea multe în următoarele câteva secunde.

El ajunse repede la trepte, înainte ca femeia să apuce să închidă uşa de sticlă dintre ei şi aceasta să se încuie automat, oferindu-i adăpost.

O lampă pe gaz falsă de pe peretele holului scotea în evidenţă groaza din frumoşii ei ochi albaştri.

De asemenea, aceasta arunca lumină şi asupra lamei bisturiului din mâna lui, îndreptat spre faţa femeii.

Măcelarul voia ca ea să vadă marginea ascuţită ca să se gândească la aceasta chiar mai mult decât la el. Aşa mergeau lucrurile, iar el ştia asta. Aproape nouăzeci la sută dintre oamenii care sunt atacaţi îşi amintesc detalii despre armă mai degrabă decât despre persoana care o mânuia.

Tweedy nu reuşi mai mult decât să se împiedice, stângace, până ce Sullivan fu lângă ea pe hol, în uşă. Michael Sullivan se întoarse cu spatele la stradă, împiedicând-o să vadă ceva, în caz că cineva s-ar fi întâmplat să treacă pe lângă clădire. Ţinu bisturiul la vedere cu o mână, iar cu cealaltă îi smulse cheile.

— *Să nu sufli o vorbă,* îi porunci el, ducându-i lama la buze. Şi încearcă să nu uiţi – nu administrez anestezic pentru ăsta. Nici măcar local. Eu doar tai.

Ea se ridică pe vârful picioarelor, cu spatele proptit de stâlpul balustradei.

— Poftim. Îi împinse în braţe geanta mică, de firmă. Te rog. E a ta. Pleacă.

— Nici gând. Nu vreau banii tăi. Acum, *ascultă-mă.* Mă asculţi?

— Da.

— Locuieşti singură? întrebă el.

Avu efectul dorit. Pauza ei fu răspunsul pe care-l căuta.

— Nu.

Încercă prea târziu să se scoată.

Erau trei căsuţe poştale pe perete. Doar numărul doi avea un singur nume: L. Brandt.

— Haide să mergem sus, domnişoară Brandt.

— Nu sunt…

— Ba da, eşti. N-ai niciun motiv să minţi. Acum mişcă-ţi fundul.

În mai puţin de douăzeci de secunde, erau în apartamentul ei de la etajul doi. Camera de zi, la fel ca L. Brandt, era curată şi organizată. Fotografii alb-negru ale unor scene de sărut erau agăţate pe pereţi. Postere cu filme – *Nopţi albe în Seattle,*

Ofiţer şi gentleman. Fata era o romantică în adâncul sufletului, însă, din unele puncte de vedere, şi Sullivan era la fel – sau cel puţin aşa se considera.

Corpul ei era ţeapăn ca lemnul când el o ridică. Era tare micuţă; nu fu nevoie decât de un braţ ca să o ducă în dormitor şi apoi să o pună pe pat, unde rămase întinsă, fără să se mişte.

— Eşti o fată frumoasă, observă el. Absolut încântătoare. Ca o păpuşă minunată. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să văd şi restul pachetului.

Se folosi de bisturiu ca să taie nasturii de la costumul ăla scump de tweed pe care-l purta. L. Brandt se prăbuşi odată ce-i fură îndepărtate hainele; trecu de la starea de paralizată la cea de fără viaţă, însă cel puţin nu trebuia să-i reamintească să păstreze liniştea.

Se folosi de mâini pentru sutien şi chiloţii negri din dantelă. *Şi într-o zi de lucru.* Nu purta ciorapi, iar picioarele ei erau superbe, suple şi uşor bronzate. Unghiile de la picioare erau date cu lac roşu aprins. Când încercă să-şi închidă strâns pleoapele, el o plesni suficient încât să-i capteze atenţia.

— Nu mă părăsi, L. Brandt.

Ceva de pe noptieră îi atrase atenţia. Ruj.

— Ştii ce, ia dă-te cu nişte ruj. Şi cu un parfum ca lumea. Alege tu ceva. L. Brandt făcu ce i se spuse. Ştia că nu are de ales.

El îşi ţinea scula într-o mână, bisturiul în cealaltă – o imagine pe care ea nu avea să o uite vreodată. Apoi se împinse cu forţă în ea.

— Vreau să te implici şi tu, zise el. Prefă-te, dacă trebuie. Sunt sigur că ai mai făcut asta. Ea se strădui pe cât putu, arcuindu-şi pelvisul, gemând o dată sau de două ori, însă fără să-l privească.

— Acum, *uită-te la mine,* îi ordonă el. Uită-te la mine. Uită-te la mine. *Uită-te la mine!* Aşa e mai bine.

Apoi, se sfârşi pentru el. Pentru amândoi.

— Să discutăm un pic înainte să plec, zise el. Şi, chiar dacă nu-ţi vine să crezi, am de gând să plec. N-am să te răpesc. Nu mai mult decât am făcut-o deja.

Îi găsi poşeta pe podea. Înăuntru se afla ceea ce căuta el – un permis de conducere şi o agendă cu coperţi negre. Ţinu permisul la lumina veiozei de pe noptieră.

— Deci *Lisa* te cheamă. O poză foarte reuşită, având în vedere că e oficială. Desigur, eşti chiar mai frumoasă în realitate. Acum haide să-ţi arăt şi eu nişte poze de-ale mele.

Nu adusese multe, doar patru, însă erau printre favoritele sale. Le ţinu în palmă ca pe un evantai. Lisa îngheţă din nou. I se părea aproape amuzant, ca şi cum dacă ar fi stat îndeajuns de nemişcată, s-ar fi putut ca el să nu-i observe prezenţa.

Îi arătă pozele – una câte una.

— Astea sunt persoane pe care le-am întâlnit de *două ori.* Noi doi, desigur, nu ne-am întâlnit decât *o dată.* Dacă o să ne mai întâlnim sau nu depinde în întregime de tine. Mă urmăreşti? M-am făcut înţeles?

— Da.

El se ridică şi se duse de cealaltă parte a patului, lângă ea, lăsându-i câteva momente ca să priceapă ce-i spusese. Ea se acoperi cu cearşaful.

— M-ai înţeles, Lisa? Cu adevărat? Ştiu că se poate să-ţi fie cam greu să te concentrezi acum. Îmi imaginez că e aşa.

— N-o să spun nimic, şopti ea. Promit.

— Bine, te cred, răspunse el. Totuşi, pentru orice eventualitate, o să iau şi asta.

Îi arătă agenda. Deschise la litera B:

— Uite aici. Tom şi Lois Brandt. Mami şi tati? Vero Beach, Florida. Se zice că e tare frumos pe-acolo. Coasta Comorilor.

— O, Doamne, te rog… începu ea.

— Totul depinde de tine, Lisa. Desigur, dacă mă întrebi pe mine, ar fi păcat ca după toate astea să

sfârşeşti ca fetele din fotografii. Ştii – în bucăţi, cusută la loc. Depinde ce am avut chef să fac.

Ridică apoi cearşaful şi o privi încă o dată.

— Ar fi bucăţi frumoase, în cazul tău, dar totuşi *bucăţi.*

Şi cu aceste ultime cuvinte, o lăsă pe Lisa Brandt singură cu amintirea lui.

52

— *De-asta* nu port eu cravată.

John Sampson trase şi rupse nodul nenorocit care-l strângea de gât. Îl aruncă în coşul de gunoi împreună cu ce mai rămăsese din cafeaua sa. Imediat, îşi dori să nu fi aruncat cafeaua. El şi Billie stătuseră treji jumătate din noapte cu micuţa Djakata şi gripa ei. Un camion de cofeină era exact ce avea nevoie acum.

Când telefonul de pe biroul lui sună, nu avea niciun chef să vorbească cu nimeni despre nimic:

— Mda, ce e?

De la celălalt capăt se auzi o voce de femeie:

— Domnul detectiv Sampson?

— Da, Sampson la telefon. Ce e?

— Sunt detectiv Angela Susan Anton. De la Unitatea de Agresiuni Sexuale, responsabilă de Districtul Doi.

— Aşa.

Aşteptă ca ea să-i ofere mai multe informaţii.

— Speram să ni te alături la un caz care nu ne dă pace, domnule detectiv. Ne lovim întruna de piste moarte.

Sampson căută prin coşul de gunoi după recipientul de cafea. Perfect! Aterizase cu capacul în sus.

— Ce caz?

— Un viol. S-a întâmplat în Georgetown aseară. Femeia a fost tratată la Spitalul Universitar Georgetown, însă nu vrea să spună decât că a fost atacată. Nu vrea să-l identifice pe tip. Nici să-l descrie măcar. Am petrecut toată dimineaţa cu ea şi nu am ajuns nicăieri. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, domnule detectiv! Intensitatea fricii care se vede la femeia asta.

Sampson prinse telefonul între umăr şi ureche şi mâzgăli nişte notiţe într-un carneţel pe care scria sus „Carneţelul lui Tati“, un cadou primit de Ziua Tatălui de la Billie.

— Am înţeles până aici. Însă sunt curios de ce mă suni pe mine, doamnă detectiv.

Sorbi din nou din cafeaua proastă şi brusc nu i se mai păru la fel de rea.

Anton ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Am înţeles că Alex Cross îţi este prieten.

Sampson puse jos stiloul şi se lăsă în scaun.

— Acum înţeleg.

— Speram să poţi…

— Te-am înţeles perfect, doamnă detectiv Anton. Vrei să vă fac lipeala?

— Nu, răspunse ea repede. Rakeem Powells mi-a spus că voi doi sunteţi extrem de buni când anchetaţi împreună infracţiuni în serie. Aş vrea să vă implicaţi amândoi în cazul ăsta. Uite, sunt sinceră.

Sampson rămase tăcut, aşteptând să vadă dacă avea să se scoată sau să-şi sape în continuare groapa.

— I-am lăsat domnului doctor Cross mesaje şi aseară, şi de dimineaţă, însă îmi închipui că o groază de oameni împreună cu familiile lor vor o bucăţică din timpul lui. Acum că e *freelancer.*

— Ei bine, aici ai dreptate, toţi vor o bucăţică din el, replică el. Însă Alex e băiat mare. Poate să-şi poarte singur de grijă şi să ia decizii pe cont propriu. De ce nu mai încercaţi să-l găsiţi la telefon?

— Domnule detectiv, agresorul ăsta e un ticălos foarte bolnav. Nu-mi permit luxul să irosesc timpul *nimănui* în acest caz, inclusiv al meu. Aşa că dacă te-am călcat cumva pe bătături, poate că ai putea să treci naibii peste asta, să laşi prostiile şi să-mi spui dacă mă ajuţi sau nu.

Sampson recunoscu tonul şi-l făcu să zâmbească.

— Ei bine, dacă pui astfel problema – da, bine. Nu pot să-mi iau un angajament pentru Alex. Însă o să văd ce pot face.

— Grozav. Mulţumesc. O să-ţi trimit dosarele acum. Dacă nu cumva vrei să le iei de aici.

— Stai un pic. Dosare? La plural?

— Vorbesc prea repede, domnule detectiv? Motivul pentru care te-am sunat e experienţa dumitale şi a doctorului Cross în ceea ce priveşte infracţiunile *în serie.*

Sampson îşi frecă receptorul telefonului de tâmplă.

— Da, cred că m-ai luat un pic cam repede. Vorbim şi despre crimă aici?

— Nu crime în serie, replică Anton încordată. Violuri în serie.

53

— Ăsta nu e un consult, i-am zis lui Sampson. E o *favoare.* Pentru tine, *personal,* John.

Sampson ridică din sprâncene înţelegând despre ce e vorba:

— Cu alte cuvinte, i-ai promis lui Buni şi copiilor că nu mai faci muncă de teren.

Eu i-am respins afirmaţia cu o mişcare a mâinii.

— Nu, nu am promis nimănui nimic. Tu condu acolo şi fii atent să nu loveşti pe nimeni până

ajungem acolo. Cel puţin, nu pe cineva care ne e simpatic.

Ne aflam în McLean, Virginia, să o interogăm pe Lisa Brandt, care plecase din apartamentul ei din Georgetown ca să stea la o prietenă la ţară. Aveam dosarul cazului ei în poală, împreună cu alte trei, ale unor femei care fuseseră violate, însă nu voiau să spună nimic care să ajute investigaţia şi să-l oprească, poate, pe violator. Violatorul *în serie.*

Acum aveam pentru prima dată ocazia să mă uit peste hârtii, însă nu mi-a luat mult să cad de acord cu concluzia detectivului care ne ceruse ajutorul. Atacurile acestea erau toate comise de un singur om care era, cu siguranţă, un psihopat. Supravieţuitoarele cunoscute se încadrau într-un tipar: femei albe, între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani, necăsătorite, care locuiau singure în zona Georgetown. Fiecare era o femeie cu o carieră de succes – o avocată, o contabilă. Lisa Brandt era arhitectă. Erau toate femei deştepte, ambiţioase.

Şi niciuna dintre ele nu voia să spună un singur cuvânt împotriva sau despre bărbatul care o atacase.

Agresorul nostru era în mod clar un animal înzestrat cu discernământ şi autocontrol care ştia să bage spaima în victimele sale şi să o facă să persiste. Şi nu doar o dată, ci de patru ori. Sau poate mai mult de patru. Pentru că existau şanse mari să fi avut şi alte victime, femei cărora le era prea frică să depună măcar plângere că fuseseră atacate.

— Am ajuns, zise Sampson. Asta e locul unde se ascunde Lisa Brandt.

54

Mi-am ridicat privirea din teancul de dosare din poala mea tocmai când treceam prin deschizătura din gardul viu într-o alee lungă în formă de semilună şi pavată cu scoici sparte. Casa era o construcţie impunătoare în stilul Renaşterii greceşti, cu două etaje şi coloane albe în faţă şi arăta ca o fortăreaţă suburbană. Îmi dădeam seama de ce Lisa Brandt ar veni aici în căutarea refugiului şi siguranţei.

Prietena ei Nancy Goodes răspunse la uşă şi apoi ieşi afară ca să vorbească cu noi în particular. Era o blondă subţirică şi părea cam de aceeaşi vârstă cu domnişoara Brandt, care potrivit dosarului avea douăzeci şi nouă de ani.

— Nu trebuie să vă mai spun că Lisa a trecut printr-un adevărat iad, vorbi ea în şoaptă, ceea ce chiar nu era necesar afară pe verandă. Aţi putea să scurtaţi interogatoriul pe cât este posibil? Mi-aş dori să plecaţi, pur şi simplu. Nu înţeleg de ce trebuie să mai vorbească şi cu alţi poliţişti. Îmi puteţi explica vreunul din voi?

Prietena Lisei îşi puse mâinile peste piept ţinându-se de coate, evident stânjenită, însă forţându-se de asemenea să fie un bun apărător. Eu şi Sampson respectam asta, însă mai trebuia să avem în vedere şi alte considerente.

— O să fim cât de succinţi se poate, îi răspunse el. Însă violatorul acesta se află încă în libertate.

— *Să nu îndrăzniţi* să o faceţi să se simtă vinovată. Să nu cumva să îndrăzniţi!

Am urmat-o pe doamna Goodes înăuntru, în holul pardosit cu marmură. O scară în spirală în dreapta noastră răspundea ca un ecou la curba candelabrului ce atârna deasupra. Când am auzit sporovăială unor voci de copii în partea stângă, mi s-a părut oarecum discordantă alături de formalitatea casei. Am început să mă întreb unde-şi ţineau oamenii ăştia dezordinea.

Doamna Goodes oftă, apoi ne conduse într-un salon retras, unde Lisa Brandt stătea de una

singură. Era micuţă, însă drăguţă, chiar şi acum, în aceste circumstanţe nefericite. Aveam impresia că se îmbrăcase ca să arate normal, cu blugi şi o cămaşă *oxford* în dungi, însă postura sa cocoşată – şi ochii ei – spuneau mai mult din poveste. Evident, nu ştia dacă durerea pe care o resimţea acum avea să treacă vreodată.

Eu şi Sampson ne-am prezentat şi am fost invitaţi să luăm loc. Lisa chiar se forţă să zâmbească politicos înainte de a-şi întoarce din nou privirea.

— Sunt frumoase, am zis eu, indicând o vază cu flori proaspete de rododendron de pe măsuţa de cafea dintre noi.

Mi-a venit destul de uşor să spun asta pentru că era adevărat şi, sincer, nu ştiam de unde să încep.

— A… Ea le privi absentă. Nancy se pricepe de minune la lucruri din astea. E o adevărată fată de la ţară acum, mămică. Mereu şi-a dorit să fie mamă.

Sampson începu cu blândeţe:

— Lisa, vreau să ştii cât de rău ne pare pentru ce ţi s-a întâmplat. Ştiu că ai vorbit deja cu o grămadă de oameni. O să încercăm să nu repetăm prea mult detaliile despre informaţiile de bază. E bine până aici?

Lisa îşi ţinea privirea fixată într-un colţ al camerei.

— Da. Vă mulţumesc.

— Acum, înţeleg că ai primit îngrijirea necesară, însă ai preferat să nu oferi nicio dovadă fizică în timpul consultaţiei de la spital. De asemenea, că ai ales pentru moment să nu dai nicio descriere a bărbatului care te-a violat. E adevărat?

— Nu doar pentru moment, ci *niciodată,* răspunse ea.

Clătină încet din cap de mai multe ori, ca un „nu“ slab repetat la nesfârşit.

— Nu ai nicio obligaţie să vorbeşti, am asigurat-o eu. Şi nu suntem aici să obţinem informaţii pe

care nu vrei să le divulgi.

— Păstrând aceste lucruri în minte, continuă Sampson, să ştiţi că avem câteva presupuneri după care ne ghidăm. În primul rând, agresorul *nu* a fost o persoană cunoscută ţie. Şi în al doilea rând, că te-a ameninţat cumva ca să te împiedice să-l identifici sau să vorbeşti despre el. Lisa, te simţi în largul tău să ne spui dacă presupunerile acestea sunt sau nu corecte?

Ea rămase nemişcată. Am încercat să-i citesc expresia feţei şi limbajul corpului, însă nu am identificat nimic. Nu răspunse întrebării lui Sampson, aşa că am încercat o altă abordare:

— Te-ai mai gândit la ceva de când ai vorbit cu detectivii? Ai mai vrea poate să adaugi ceva?

— Chiar şi un detaliu nesemnificativ ar putea să ne ajute în investigaţie, interveni Sampson, şi să-l prindem pe violator.

— *Nu vreau* să se investigheze ce mi s-a întâmplat, izbucni ea. Nu am dreptul să aleg?

— Mă tem că nu, zise Sampson pe cel mai blând ton pe care l-am auzit vreodată la el.

— De ce nu?

Vorbele ieşiră mai degrabă ca o pledoarie disperată decât ca o întrebare.

Am încercat să-mi aleg cu grijă cuvintele:

— Suntem destul de siguri că tot ce ţi s-a întâmplat ţie nu a fost un incident izolat, Lisa. Au mai fost şi alte femei…

Auzind asta, îşi pierdu controlul. Îi scăpă un suspin înecat care dădu drumul la tot ceea ce se afla în spatele lui. Apoi Lisa Brandt se îndoi de mijloc, plângând, cu mâinile încleştate strâns peste gură.

— Îmi pare rău, gemu ea. Nu pot să fac asta. Nu pot. Îmi pare rău, îmi pare rău.

Doamna Goodes năvăli atunci în cameră. Probabil că ascultase afară, lângă uşă. Îngenunche în faţa lisei şi-şi puse braţele în jurul prietenei sale, şoptindu-i cuvinte de alinare.

— Îmi pare rău, rosti din nou Lisa Brandt.

— N-are de ce, draga mea. Absolut deloc. Aşa, descarcă-te, o mângâie Nancy Goodes.

Sampson puse o carte de vizită pe măsuţa de cafea.

— Nu e nevoie să ne conduceţi, zise el.

Doamna Goodes îi răspunse fără a se întoarce de la prietena ei care plângea:

— Plecaţi. Vă rog să nu vă întoarceţi. Lăsaţi-o în pace pe Lisa. Plecaţi.

55

Măcelarul avea o misiune – o lovitură, pentru o sumă de şase cifre. Printre altele, încerca să nu se gândească la John Maggione şi la durerea pe care voia să i-o cauzeze. Observa un bărbat mai în vârstă şi bine îmbrăcat, cu o tânără de decor la braţ. O „păsărică“ cum li se spunea pe vremuri aici, la Londra.

El avea probabil vreo şaizeci de ani; ea maxim douăzeci şi cinci. Ciudat cuplu. „Sare în ochi“, ceea ce putea fi o problemă pentru el.

Măcelarul îi urmări cu privirea în timp ce aceştia aşteptau în faţa aristocraticului hotel Claridges sosirea maşinii bărbatului. Aceasta trase în faţă, la fel ca seara trecută şi apoi din nou în jurul orei zece în acea dimineaţă.

Nicio greşeală serioasă până acum din partea cuplului. Nimic de care să se poată agăţa.

Şoferul maşinii era gardă de corp şi purta armă. Şi era destul de bun în meseria sa.

Nu era decât o problemă cu garda de corp – în mod evident, fata nu dorea să se afle prin preajmă. Încercase, fără succes însă, să-l convingă pe bătrân să scape de el seara trecută, când participaseră la un eveniment la Saatchi Gallery.

Ei bine, nu-i rămânea decât să vadă ce avea să se mai întâmple astăzi. Măcelarul porni de la câteva maşini distanţă de Mercedesul CL65 de un negru strălucitor. Merţanul era rapid, avea peste şase sute de cai-putere, însă asta n-avea să le folosească pe străzile aglomerate din Londra.

Era un pic paranoic în legătură cu reluarea activităţii, şi din motive destul de întemeiate, însă primise misiunea asta printr-o persoană de legătură de încredere din zona Bostonului. Avea încredere în tip, în limitele rezonabilului. Şi avea nevoie de suma de şase cifre.

O posibilă oportunitate se ivi pe Long Acre, lângă staţia de metrou Covent Garden. Fata sări din maşină la un semafor şi o luă pe jos, iar bărbatul mai în vârstă coborî şi el.

Michael Sullivan trase imediat pe dreapta şi abandonă pur şi simplu maşina. O închinase şi oricum nu putea nimeni să facă legătura cu el pe baza acesteia. Mişcarea era una clasică prin faptul că mulţi nici nu s-ar gândi să o facă, însă lui puţin îi păsa că îşi lăsa pur şi simplu maşina în mijlocul Londrei. Maşina nu avea nicio relevanţă.

Se gândi că şoferul-gardă de corp nu avea să facă la fel cu Mercedesul de două sute de mii de dolari şi că avea câteva minute la dispoziţie până când tipul avea să ajungă din nou la cei doi.

Străzile din jurul Covent Garden Plazza erau înţesate de pietoni, însă el vedea cuplul, cu capetele înălţându-se şi coborând prin mulţime, râzând, probabil de „evadarea“ de sub protecţia gărzii de corp. Îi urmări pe James Street. Aceştia continuau să râdă şi să vorbească, fără nicio grijă pe lumea asta.

„Mare, mare greşeală.“

Văzu în faţă o piaţă cu acoperiş de sticlă. Şi o mulţime de oameni se adunaseră în jurul unor artişti de stradă costumaţi în statui albe de marmură care nu se mişcau decât atunci când cineva le arunca o monedă.

Apoi, dintr-odată, avu o vedere bună asupra cuplului şi simţi că era momentul potrivit, aşa că îşi descărcă Beretta sa cu amortizor – două lovituri în inimă.

Fata se prăbuşi ca şi cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare.

Nu avea idee cine era, cine o voia moartă şi de ce şi oricum nu-i păsa.

— Infarct! Cineva a făcut infarct! strigă el, lăsând arma să-i cadă din mână, se întoarse şi dispăru în mulţimea tot mai deasă.

O luă pe Neal Street, trecând pe lângă câteva puburi cu aspect victorian şi găsi maşina abandonată unde o lăsase. Ce surpriză plăcută!

Era mai sigur să rămână la Londra peste noapte, însă a doua zi de dimineaţă luă avionul spre Washington.

Bani câștigați ușor – ca întotdeauna sau cel puţin aşa stăteau lucrurile pentru el înainte de înscenarea de la Veneţia, întâmplare pentru care avea de gând să se răzbune în stil mare.

56

Eu şi John ne-am întâlnit în seara aceea pentru un antrenament uşor la Roxy Gym, după ultima mea şedinţă de terapie. Afacerea la cabinet creştea în mod constant, iar zilele pe care le petreceam acolo mă făceau fericit şi mulţumit pentru prima dată după mulţi ani.

Ideea plăcută de *normalitate* îmi intrase acum în cap, deşi nu eram sigur ce însemna cu adevărat cuvântul.

— Retrage-ţi coatele, zise Sampson, înainte să-ţi trag una direct în cap.

Le-am retras. Asta nu mă ajută însă cine ştie ce.

Bărbatul masiv mă prinse cu un bun croşeu de dreapta care duru cum numai un pumn sănătos putea să o facă. M-am întors şi i-am tras un croşeu în lateral unde rămăsese descoperit, ceea ce păru să-mi provoace mie mai multă durere decât lui.

Lupta continuă în acest fel încă o vreme, însă mintea mea nu fusese de la început în ring. După mai puţin de douăzeci de minute, mi-am ridicat mănuşile, simţind o durere în ambii umeri.

— Knock-out tehnic, am zis eu prin gardă. Hai să mergem să bem ceva.

Acel „ceva“ fură câteva sticle de Gatorade roşu pe trotuarul din faţa sălii. Nu la asta mă gândisem, dar era bine şi aşa.

— Deci, începu Sampson, fie eu am devenit mult mai bun la box, fie tu ai fost cu mintea în altă parte în seara asta. Care e varianta corectă?

— Nu ai devenit mai bun, i-am tăiat-o eu.

— Încă te mai gândeşti la ziua de ieri? Ce e? Spune-mi.

Amândoi ne simţeam nasol în legătură cu interogatoriul greu cu Lisa Brandt. Una e să forţezi mâna unui martor şi să ajungi undeva; şi alta să încerci din greu şi să nu obţii nimic.

Am încuviinţat din cap.

— Ieri, da.

Sampson se lăsă jos pe lângă perete, ca să se aşeze alături de mine pe trotuar.

— Alex, trebuie să te dai jos din trenul cu griji.

— Frumos citat de lipit pe maşină, i-am răspuns eu.

— Credeam că-ţi merge destul de bine, continuă el. Cel puţin în ultima vreme.

— Chiar îmi merge, am zis. Cabinetul merge bine, chiar mai bine decât mă aşteptam.

— Şi atunci care-i problema? Ţi s-a urât cu binele? Ce te doare, omule?

Aveam răspunsul lung în minte. L-am ales însă pe cel scurt:

— Maria.

Ştia la ce mă refeream şi ştia şi de ce.

— Ce s-a întâmplat ieri ţi-a amintit de ea?

— Da. În mod straniu, da, am zis eu. Mă gândeam la ceva. Îţi aminteşti de vremea când a fost ucisă? Şi atunci s-au petrecut o serie de violuri. Îţi aminteşti de asta?

Sampson îşi miji ochii, privind undeva în depărtare.

— Aşa e, acum că ai adus vorba.

Mi-am frecat încheieturile care mă dureau.

— În orice caz, asta vreau să zic. În ultima vreme e ca în teoria cu legăturile dintre toţi oamenii din lume. La orice mă gândesc îmi aduce aminte de Maria. Tot ce fac mă duce înapoi la cazul ei. Mă simt de parcă aş fi în purgatoriu şi nu ştiu cum ar trebui să reacţionez.

Sampson aşteptă ca eu să termin. De obicei ştie când s-a făcut înţeles şi când să tacă. Nu mai avea nimic de spus pentru moment. În cele din urmă, am tras adânc aer în piept, ne-am ridicat şi am luat-o pe trotuar.

— Ce-ai mai auzit de ucigaşul Mariei? Ceva nou? l-am întrebat eu. Sau Giametti se juca doar cu noi?

— Alex, de ce nu treci peste asta?

— John, dacă aş putea să trec peste asta, aş face-o. Bine? Poate că ăsta e felul în care fac eu asta.

Rămase cu privirea în pământ cât am străbătut jumătate de cvartal. Când răspunse în cele din urmă, o făcu cam fără tragere de inimă:

— Dacă aflu ceva despre ucigaşul ei, o să fii primul pe care-l anunţ.

57

Michael Sullivan se săturase să mai suporte rahaturi din partea cuiva pe la paisprezece sau

cincisprezece ani. Toţi din familia lui ştiau că bunicul James avea o armă pe care o păstra în sertarul de jos al comodei din dormitorul său. Într-o după-amiază de iunie, în ultima săptămână de şcoală, Sullivan sparse încuietoarea şi fură arma din apartamentul bunicului său.

Tot restul zilei, hoinări prin cartier cu arma la brâu, ascunsă sub un tricou larg. Nu simţea nevoia să se dea mare cu ea, însă descoperi că-i plăcea să o aibă, îi plăcea foarte mult. Aceasta schimbă complet lucrurile pentru el. Se transformă dintr-un copil dur într-unul invincibil.

Sullivan pierdu vremea pe afară până pe la ora opt; apoi o luă pe Quentin Road spre magazinul tatălui său. Ajunse acolo când ştia că bătrânul avea să închidă.

Un cântec pe care nu-l suporta, *Crocodile Rock* al lui Elton John, se auzea la radioul din maşina cuiva undeva pe stradă şi fu tentat să-l împuşte pe cel care asculta rahatul ăla.

Uşa de la măcelărie era deschisă, iar când intră, tatăl său nici măcar nu-şi ridică privirea spre el – însă trebuie să-şi fi văzut fiul trecând prin faţa ferestrei.

Teancul obişnuit de ziare *Irish Echo* era lângă uşă. Fiecare lucru la locul său nenorocit. Curat, aranjat şi un dezastru psihologic.

— Ce vrei? mârâi tatăl său.

Mătura pe care o folosea avea o lamă de răzuit pentru îndepărtarea grăsimii din rosturi. Era genul de muncă murdară pe care Sullivan o ura.

— Pot vorbi cu dumneata? îl întrebă el pe tatăl său.

— Dispari. Sunt ocupat, încerc să-mi câştig pâinea.

— A! Chiar aşa? Ocupat cu curăţatul podelei?

Braţul său lovi cu repeziciune.

Şi asta fu prima dată când Sullivan îşi lovi tatăl – cu arma – în tâmplă, deasupra ochiului drept. Îl lovi din nou, în nas, şi bărbatul masiv se prăbuşi în

rumeguş şi rămăşiţele de carne, începu să geamă şi să scuipe rumeguş şi zgârciuri de porc.

— „Ştii cât de tare pot să te rănesc?“ îşi întrebă Michael Sullivan tatăl aplecându-se. Mai ţii minte replica asta, Kevin? Eu da. N-o s-o uit niciodată cât voi trăi.

— Să nu-mi spui tu mie Kevin, golanule!

Îşi lovi tatăl din nou cu patul armei. Apoi îi trase un şut în testicule, iar acesta gemu de durere.

Sullivan se uită prin magazin cu un dispreţ total. Răsturnă un raft cu pâine tradiţională irlandeză, doar aşa, ca să lovească ceva cu piciorul. Apoi puse arma la capul tatălui său şi trase piedica.

— Te rog, se rugă acesta trăgând aer în piept şi făcând ochii mari din pricina şocului şi a fricii şi a straniei conştientizări legate de natura fiului său. Nu. Nu face asta. Nu, Michael!

Sullivan apăsă pe trăgaci – şi se auzi o pocnitură puternică de metal lovit de metal.

Însă nicio explozie asurzitoare. Nicio lovitură care să-i zboare creierii. Se lăsă o tăcere totală, la fel ca într-o biserică.

— Într-o bună zi, îi promise el tatălui său. Nu astăzi, ci când ai să te aştepţi mai puţin. Într-o zi când n-ai să vrei să mori, o să te omor. Şi o să ai o moarte grea, Kevin. Şi nu cu o armă de jucărie ca asta.

Apoi ieşi din măcelărie şi deveni *el* Măcelarul din Sligo. Cu trei zile înainte de Crăciun, în anul când împlinea optsprezece ani, se întoarse şi-l omorî pe tatăl său. Cum promisese, fără armă de foc. Se folosise de unul dintre cuţitele de dezosat ale acestuia şi făcu câteva fotografii cu un aparat Polaroid ca amintire.

58

În Maryland, unde locuia în prezent, Michael Sullivan duse la umăr o bâtă de baseball. Şi nu orice bâtă, ci un Louisville Slugger *vintage,* o bâtă de-a echipei Yankees din 1986, mai exact. Dar la naiba cu colecţionarea, bucata asta solidă de frasin era făcută să fie folosită.

— Bine, strigă Sullivan la pitcher. Hai să vedem de ce eşti în stare, băiete! Tremură hainele pe mine. Să te vedem ce poţi.

Era greu de crezut că Mike Junior era destul de mare pentru a avea un avânt atât de fluid şi de bun, însă chiar aşa era. Şi aruncarea la viteză mai redusă era o capodoperă în miniatură. Sullivan o recunoscu doar fiindcă el însuşi îl învăţase pe băiat cum să arunce.

Totuşi, nu îi arăta milă fiului său mai mare. Asta ar fi fost o insultă la adresa băiatului. Îi acordă aruncării fracţiunea de secundă necesară de care avea nevoie, apoi lovi cu putere şi nimeri mingea cu o pocnitură satisfăcătoare a bâtei. Îşi închipuia că mingea era capul lui John Maggione.

— Şi şi-a luat zborul! se lăudă el.

Parcurse toate bazele ca să se dea în spectacol în timp ce Seamus, mezinul, se căţără peste gardul de plasă al terenului ca să recupereze mingea de *home-run.*

— Bună lovitură, tată! strigă el, ridicând mingea de unde aterizase.

— Tată, ar trebui să plecăm. Fiul său mijlociu, Jimmy, îşi dăduse deja jos mănuşa şi masca de pe faţă. Trebuie să plecăm de acasă la şase jumate. Ai uitat, tata?

După Sullivan însuşi, Jimmy era cel mai entuziasmat în legătură cu acea seară. Sullivan le făcuse rost de bilete la turneul „Vertigo“ al celor de la U2 la 1st Mariner Arena din Baltimore. Avea să fie o seară frumoasă, genul de activitate cu familia pe care o putea tolera.

Pe drumul către concert, Sullivan cântă împreună cu casetofonul până când băieţii

începură să ofteze şi să facă glume de pe bancheta din spate.

— Vedeţi voi, băieţi, le spuse Caitlin, tatăl vostru se crede al doilea Bono. Dar sună mai mult ca… Ringo Starr?

— Mamei voastre îi este ciudă, replică Sullivan, râzând. Voi şi cu mine, copii, avem mult sânge irlandez care ne curge prin vene. Ea nu are decât sicilian.

— A, sigur. O singură întrebare: Ce v-ar plăcea mai degrabă – mâncare italienească sau irlandeză? Caz închis.

Băieţii chiuiră şi bătură palma cu mama lor.

— Hei, ce e *ăsta,* mami? întrebă Seamus.

Caitlin se uită; apoi scoase un mic telefon argintiu cu clapetă de sub scaunul din faţă. Sullivan îl văzu şi i se întoarse stomacul pe dos.

Era telefonul lui Benny Fontana. Sullivan îl luase cu el în noaptea când îl vizitase pe Benny şi de atunci îl tot căutase. Asta da greşeală.

„Şi greşelile te vor ucide.“

Îşi controlă perfect expresia feţei.

— Pun pariu că e telefonul lui Steve Bowen, minţi el.

— Al cui? întrebă Caitlin.

— Steve Bowen. Clientul meu. L-am condus cu maşina la aeroport când a venit în oraş.

Caitlin părea confuză.

— De ce nu a încercat să şi-l recupereze?

„Fiindcă omul nu există.“

— Probabil fiindcă acum e la Londra, continuă să improvizeze Sullivan. Pune-l în torpedou.

Acum că avea telefonul însă, ştia ce vrea să facă cu el. De fapt, de-abia aştepta. Îşi duse familia cât putu de aproape de arenă, apoi trase pe dreapta.

— Poftiţi – serviciu de la uşă la uşă. Nu găsiţi mai bun. Merg să parchez trăsurica şi ne întâlnim înăuntru.

Nu dură mult să găsească o parcare supraetajată cu locurile libere. Urcă până la ultimul etaj, ca să

aibă mai multă linişte şi un semnal mai bun. Numărul pe care îl voia era chiar în memoria telefonului. Îl formă.

„Asta o să fie bună. Numai de-ar răspunde gunoiul ăla nenorocit.“

Şi să mai şi aibă sistem de afişare a numărului.

Răspunse chiar John Maggione.

— Cu cine vorbesc? întrebă el, părând deja să nu se simtă în largul lui.

Bingo! Chiar omul său. Se urau reciproc de când tatăl lui Maggione îl lăsase pe Sullivan să se ocupe de câteva lovituri pentru el.

— Ia ghiceşte, Junior!

— Habar n-am. De unde ai numărul ăsta? Oricine ai fi eşti un om mort.

— Atunci înseamnă că avem ceva în comun.

Adrenalina zvâcnea în corpul lui Sullivan. Se simţea de neoprit în clipa asta. Era cel mai bun la treburi din astea: să stabilească ţinta, să se joace cu ea.

— Exact, Junior. Vânătorul devine vânat. Michael Sullivan sunt. Mă mai ţii minte? Şi ştii ce? Tu eşti următoarea mea ţintă.

— Măcelarul? Tu eşti, golanule? Oricum voiam să te ucid, dar acum o să te fac să plăteşti pentru ce i-ai făcut lui Benny. Căcat ce eşti, o să te calc în picioare!

— Ce i-am făcut lui Benny e nimic pe lângă ce-o să-ţi fac ţie! Am să te tai în două cu un fierăstrău de bucătărie şi o să-i trimit o jumătate mamei tale şi cealaltă soţiei. O să i-o arăt lui Connie exact înainte să i-o trag în faţa copiilor tăi. Ce părere ai de asta?

Maggione explodă:

— Eşti un om *mort! Mort!* Tot ce ai tu mai drag e… *mort!* O să te prind eu, Sullivan!

— Da, păi, ia-ţi un bon de ordine.

Închise clapeta telefonului, apoi se uită la ceas. Îi făcuse plăcere să-i vorbească astfel lui Maggione. Şapte cincizeci. Nu avea să piardă nici

măcar trupa care cânta în deschiderea concertului U2.

59

Tocmai terminasem ultima şedinţă a zilei şi mă uitam din nou prin vechile dosare din cazul Mariei, când se auzi o bătaie puternică şi neaşteptată în uşa cabinetului. Ce se mai întâmplase acum?

Am deschis-o ca să dau de Sampson în hol.

Avea un bax cu douăsprezece sticle de Corona sub un braţ, dar acesta arăta ridicol de mic în comparaţie cu corpul său. Ceva nu era în regulă.

— Îmi pare rău, am început eu. Nu permit să se consume alcool în timpul şedinţei.

— Bine. Am înţeles. Atunci eu şi prietenii mei imaginari o să ne vedem de drum.

— Însă văzând cât de multă nevoie aveţi de terapie, o să fac o excepţie doar de data asta.

Îmi întinse o bere rece şi l-am lăsat să intre. Cu siguranţă, ceva nu era în regulă. Sampson nu mai fusese niciodată la mine la cabinet.

— Locul arată deja bine, observă el. Încă îţi datorez o plantă sau ceva de genul ăsta.

— Să nu alegi ceva opere de artă pentru mine. Scuteşte-mă măcar de asta.

Treizeci de secunde mai târziu, Commodores cântau la CD player – alegerea lui Sampson –, iar Sampson stătea prăbuşit pe canapeaua mea, care arăta ca un fotoliu sub el.

Însă înainte să apuc măcar să mă relaxez, m-a lovit pe neaşteptate:

— O cunoşti pe Kim Stafford?

Fu nevoie de o înghiţitură bună de bere ca să-mi ascund reacţia. Kim fusese ultima mea pacientă pe ziua aceea. Era logic ca Sampson să o fi văzut plecând, însă cum de ştia cine e nu aveam idee.

— De ce întrebi?

— Aăă, eu sunt *detectiv de poliţie*… Tocmai am văzut-o afară. E o doamnă pe care e greu să n-o vezi. E iubita lui Jason Stemple.

— Jason Stemple?

Sampson o spusese de parcă ar fi trebuit să ştiu cine e. Şi într-o manieră bizară chiar îl cunoşteam, însă nu după nume.

Mă bucuram că fata se întorsese pentru mai multe şedinţe, însă ţinuse cu fermitate să nu dezvăluie identitatea logodnicului său, chiar dacă abuzurile domestice păreau să se înrăutăţească.

— Lucrează în Districtul Şase, îmi explică Sampson. Cred că a intrat în poliţie după ce ai plecat tu.

— Districtul Şase? Adică e poliţist?

— Mda. Însă nu-i invidiez poziţia. E o zonă dură în ziua de azi.

Rotiţele mi se învârteau şi mi se făcu un pic greaţă. *Jason Stemple era poliţist?*

— Cum merge cazul din Georgetown? l-am întrebat eu pe Sampson, probabil ca să-l abat de pe calea pe care se îndreptase.

— Nimic nou, răspunse el, alunecând imediat înspre noul subiect. M-am ocupat de trei dintre cele patru victime şi *încă* nu am avansat deloc.

— Deci nimeni nu vorbeşte nimic? După ce li s-a întâmplat? E greu de crezut. Nu crezi, John?

— Ba da. O femeie cu care am vorbit astăzi, căpitan în armată, a recunoscut că violatorul a făcut o ameninţare urâtă la adresa familiei ei. Chiar şi atât a fost mai mult decât şi-ar fi dorit să spună.

Ne-am terminat berile în tăcere. Mintea mea oscila între cazul lui Sampson şi Kim Stafford şi logodnicul ei poliţist.

Sampson dădu pe gât ultima înghiţitură de Corona; apoi se ridică şi-mi oferi încă una.

— Ascultă, reluă el. Mai am un interviu de făcut – avocata care a fost violată. Încă o şansă de a-i da,

poate, de capăt chestiei ăsteia.

„Aha, acu-i acu'."

— Luni după-amiază?

M-am rotit cu scaunul ca să-mi verific agenda de pe birou. *Liber*.

— Fir-ar să fie, sunt plin.

Am deschis a doua bere. O dâră lungă de lumină se prelingea prin obloanele de lemn, iar eu am urmărit-o din ochi până la locul unde şedea Sampson, uitându-se la mine cu privirea aceea greoaie a lui. Omul-munte, ăsta era unul dintre numele pe care i le dădusem. Dublu-John era altul.

— La ce oră luni? am întrebat în cele din urmă.

— La ora trei. O să te iau eu cu maşina, dulceaţă. Se întinse şi ciocni sticla de bere de a mea. Ştii, m-ai făcut să pierd şapte dolari.

— Cum aşa?

— Baxul de doişpe sticle, zise el. Aş fi luat unul de şase dacă ştiam că o să te laşi aşa de uşor.

60

Luni, ora trei. Nu ar trebui să fiu aici, dar iată-mă oricum.

Din câte îmi puteam da seama până la acest punct, specialitatea juridică a firmei Smith, Curtis şi Brennan erau familiile vechi cu bani. Zona recepţiei îmbrăcată în lambriuri de lemn şi exemplare din *Golf Digest*, *Town & Country* şi *Forbes*[2] de pe mesele laterale păreau să vorbească de la sine: clienţii firmei cu siguranţă nu proveneau din cartierul meu.

Mena Sunderland era partener junior în firmă şi, de asemenea, a treia victimă de care ştiam noi, în ordine cronologică. Părea să se integreze perfect în birou, cu un costum gri de designer şi genul de reţinere demnă pe care o au uneori oamenii din

Sud. Ne conduse într-o mică sală de şedinţe şi închise jaluzelele verticale pe peretele de sticlă înainte să dea voie conversaţiei să înceapă.

— Mă tem că vă irosiţi timpul, ne spuse ea. Nu am nimic nou să vă spun. I-am explicat asta şi doamnei detectiv. De mai multe ori.

Sampson împinse o foaie de hârtie înspre ea:

— Ne gândeam că asta v-ar putea ajuta.

— Despre ce este vorba?

— O schiţă de declaraţie de presă. Dacă vreo informaţie va fi făcută publică, asta va fi.

Ea se uită peste declaraţie în timp ce el îi explica:

— Plasează investigaţia pe un curs agresiv şi spune că niciuna dintre victimele cunoscute nu a vrut să identifice atacatorul sau să depună mărturie împotriva lui.

— Chiar e adevărat? întrebă ea, ridicând ochii de pe hârtie.

Sampson a dat să răspundă, însă, cuprins de o reacţie instinctuală, l-am întrerupt. Am început să tuşesc. O mişcare destul de stângace, însă a mers de minune.

— Aţi putea, vă rog, să-mi aduceţi un pahar de apă? am rugat-o eu pe Mena Sunderland. Îmi cer scuze.

Când femeia a ieşit din cameră, m-am întors către Sampson:

— Nu cred că ar trebui să ştie că doar de ea depinde totul.

— Bine. De acord. Sampson încuviinţă din cap, însă continuă: Dar dacă întreabă…

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, i-am propus eu. Am un presentiment în legătură cu ea.

Faimoasele mele „presentimente“ făceau parte din reputaţia mea, însă asta nu însemna că Sampson trebuia să-mi cânte în strună. Dacă am fi avut mai mult timp de discuţie, mi-aş fi făcut griji în privinţa asta, dar Mena Sunderland a revenit o secundă mai târziu cu două sticle de apă Fiji şi

două pahare. A încercat chiar să zâmbească curajos.

Sorbind din apa pe care mi-o adusese, am observat că Simpson se lăsase pe spătarul scaunului. Asta era semnalul ca să preiau conducerea.

— Mena, am început eu, am vrea să încercăm să găsim un fel de teritoriu comun cu tine. Între informaţiile pe care te simţi în largul tău să le discuţi şi ce avem noi nevoie să ştim.

— Cum adică? întrebă ea.

— Adică nu avem în mod obligatoriu nevoie de o *descriere* a bărbatului acestuia ca să-l prindem.

Am interpretat tăcerea ei ca o undă verde, oricât de nesigură.

— Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. Toate cu da sau nu. Poţi să răspunzi cu un singur cuvânt sau chiar doar să-ţi mişti capul, dacă doreşti. Şi dacă vreo întrebare e prea stânjenitoare, poţi să o ignori.

Un zâmbet ameninţa să i se formeze la colţurile gurii. Tehnica mea era facilă şi ea ştia asta. Însă voiam ca întrevederea să pară cât mai lipsită de ameninţare cu putinţă.

Îşi aranjă o şuviţă lungă de păr blond după ureche.

— Continuaţi. Deocamdată.

— În noaptea atacului, v-a ameninţat acest bărbat în mod specific ca să vă împiedice să vorbiţi după plecarea sa?

Ea încuviinţă prima dată din cap, apoi verbalizã răspunsul:

— Da.

Brusc, am căpătat speranţă.

— A făcut ameninţări şi la adresa altor cunoscuţi? Familie, prieteni, ceva de acest gen?

— Da.

— V-a mai contactat din acea seară? Sau şi-a mai făcut simţită prezenţa în vreun fel?

— Nu. Mi s-a părut că l-am mai văzut o dată pe stradă. Probabil, nu era el.

— Ameninţările astea au fost mai mult decât verbale? A mai făcut şi altceva ca să se asigure că nu veţi vorbi?

— Da.

Dădusem peste ceva. Eram sigur. Mena Sunderland îşi coborî privirea în poală pentru câteva secunde, apoi se uită din nou la mine. Încordarea de pe faţa ei lăsase locul la ceva ce semăna mai mult cu hotărârea.

— Te rog, Mena. E important.

— Mi-a luat Blackberry-ul, zise ea. Se opri câteva secunde, apoi continuă: Aveam în el toate informaţiile personale. Adrese, totul. Ale prietenilor, ale familiei mele din Westchester.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelegeam. Se potrivea perfect cu profilul preliminar al monstrului.

Am început să număr în gând până la zece. Când am ajuns la opt, Mena vorbi din nou.

— Erau nişte poze, zise ea.

— Scuză-mă? Poze?

— Fotografii. Ale unor oameni pe care i-a ucis. Sau cel puţin a zis că i-a ucis. Şi – aici îşi luă un moment să-şi adune curajul pentru următoarea parte – *mutilat*. Mi-a vorbit despre fierăstraie de măcelărie, bisturie.

— Mena, ai putea să-mi spui şi altceva despre pozele acelea pe care ţi le-a arătat?

— M-a făcut să mă uit la mai multe, însă nu mi-o mai amintesc bine decât pe prima. A fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am văzut în viaţa mea. Apoi o amintire i se oglindi în ochi şi am văzut cum pune stăpânire pe ea. Groază pură. Îşi pierdu concentrarea. După câteva secunde, îşi reveni şi vorbi din nou. Mâinile ei… începu ea, dar se opri.

— Ce era cu mâinile ei, Mena?

— Îi tăiase ambele mâini. Şi în poză *era încă în viaţă*. Se vedea că ţipă. Vocea ei se pierdu într-o şoaptă abia audibilă. Ajunsesem la limita de

delimitare a pericolului; am simţit asta imediat. Îi spunea Beverly. Ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

— Bine, am intervenit eu cu blândeţe. Ne putem opri aici dacă vrei.

— Vreau să mă opresc, zise ea. Însă…

— Continuă, Mena.

— În seara aceea… avea un bisturiu. Avea deja sângele cuiva pe el.

61

Asta era o descoperire uriaşă, însă şi o veste proastă în acelaşi timp. Sau cel puţin putea să fie.

Dacă descrierea Menei Sunderland era corectă – şi de ce să nu fie? – nu mai vorbeam doar de viol în serie. Era un caz de *crime* în serie. Brusc, m-am gândit la cum fusese ucisă Maria, la cazul de viol în serie de la vremea aceea. Am încercat să mi-o scot pe Maria din minte pentru moment. Câte un caz pe rând.

Mi-am notat tot ce mi-am putut aminti chiar după întâlnirea cu Mena, în timp ce Sampson mă ducea cu maşina acasă. Îşi luase şi el notiţe în timpul interviului, însă transferul informaţiilor din minte pe hârtie mă ajută uneori să pun un caz cap la cap.

Profilul preliminar al violatorului mi se părea din ce în ce mai logic. Să te bazezi pe primele impresii, nu asta ne învaţă *bestseller*-ul *Blink?* Fotografiile pe care Mena le descrisese – suvenire de orice fel – erau destul de comune în cazurile în serie, desigur. Fotografiile îl ajutau să treacă peste perioadele de inactivitate. Şi, printr-o întorsătură oribilă de situaţie, se folosise de aceste suvenire ca să-şi menţină victimele în starea pe care şi-o dorea – paralizate de frică.

Trecând cu maşina prin zona Southeast, Sampson rupse în cele din urmă tăcerea:

— Alex, vreau să te implici în cazul ăsta. *Oficial,* adăugă el. Colaborează cu noi. Colaborează cu *mine* la asta. Oferă consultanţă. Cum vrei tu să-i spui.

M-am uitat la el.

— M-am gândit că poate o să fii un pic enervat că am preluat controlul discuţiei mai devreme.

El ridică din umeri.

— Nici gând. Nu pot să contrazic rezultatele. Pe lângă asta, deja eşti implicat, nu? Ai putea la fel de bine să fii şi plătit. N-ai putea să renunţi acum la caz nici dac-ai încerca.

Am clătinat din cap, încruntându-mă, însă doar fiindcă avea dreptate. Simţeam în minte un zumzăit familiar – gândurile mele care se concentrau involuntar în jurul cazului. E unul dintre lucrurile care mă face să fiu bun în meseria mea, dar şi motivul pentru care îmi era imposibil să fiu doar *oarecum* implicat într-o investigaţie.

— Şi ce să-i spun lui Buni? l-am întrebat eu, întrebare care era, cred, felul meu de a spune da.

— Spune-i că investigaţia are nevoie de tine. Spune-i că Sampson are nevoie de tine. Coti la dreapta pe Fifth Street şi casa mea apăru în câmpul vizual. Ai face bine însă să te gândeşti repede la ceva. O să te miroasă cu siguranţă. O s-o citească în ochii tăi.

— Vrei să intri?

— Bună încercare!

Lăsă motorul pornit când se opri lângă trotuar.

— Am ajuns, am zis eu. Urează-mi noroc cu Buni.

— Ei, băiete, nimeni nu a zis că munca de poliţist nu e periculoasă.

62

Am lucrat la caz în seara aceea în biroul din pod. Era târziu când am decis că-mi ajunsese.

Am coborât la parter şi am luat cheile – aveam obiceiul ca în cele mai multe seri să fac o plimbare în noul Mercedes, maşina mea mixtă. Te simţeai ca într-un vis când o conduceai, iar scaunele erau la fel de confortabile ca mobilierul din camera noastră de zi. Dai drumul la CD player, te laşi pe spate şi te relaxezi. Viaţă bună.

Când m-am băgat în cele din urmă în pat în acea seară, gândurile m-au adus înapoi într-un loc pe care mai aveam nevoie să-l vizitez din când în când. Un sanctuar. Luna mea de miere cu Maria. Poate cele mai frumoase zece zile din viaţa mea. Totul era încă viu în mintea mea.

Soarele tocmai apune în spatele palmierilor, scufundându-se spre o linie orizontală de albastru, dincolo de balconul hotelului nostru. Locul gol din pat, de lângă mine, unde Maria stătuse întinsă până acum un minut, e încă cald.

Acum e în picioare lângă oglindă.

Frumoasă.

Nu poartă decât o cămaşă de-a mea, deschisă în faţă şi se pregăteşte pentru cină.

Ea zice întotdeauna că are picioarele prea subţiri, dar mie mi se par lungi şi încântătoare şi mă aprind doar privindu-le – privind-o pe ea în oglindă.

O urmăresc pe Maria cum îşi strânge la spate părul ei negru strălucitor cu o agrafă. Îi pune în evidenţă linia prelungă a gâtului. Dumnezeule, cât o ador.

— Mai fă o dată aşa, o rog eu.

Ea îmi face pe plac fără niciun cuvânt.

Când îşi înclină capul ca să-şi pună un cercel, privirea ei o întâlneşte pe a mea în oglindă.

— Te iubesc, Alex. Se întoarce cu faţa către mine. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.

Privirea ei o susţine pe a mea şi mi se pare că pot vedea ce simte. Felul în care gândim e atât de incredibil de asemănător. Îmi întind mâna către ea din pat şi-i spun…

63

Ceva din inimă.

Însă acum nu puteam să-mi amintesc ce.

M-am ridicat – singur în pat –, marcat de starea dintre somn şi trezie din care mă întorsesem. Memoria mea se lovise de un punct mort, ca o gaură în pământ care până atunci nu fusese acolo.

Detaliile lunii noastre de miere din Barbados fuseseră întotdeauna clare în mintea mea. De ce nu puteam să-mi amintesc ce-i spusesem Mariei?

Ceasul de lângă mine strălucea: 2.15.

Eram foarte treaz însă.

„Te rog, Doamne, am zis eu în gând, amintirile astea sunt tot ce mi-a rămas. Tot ce am. Nu mi le lua şi pe astea.“

Am aprins lumina.

Statul în pat nu mai era o opţiune. Am ieşit pe hol, gândindu-mă să merg jos şi să cânt la pian.

La capătul scărilor m-am oprit cu mâna pe balustradă. Sunetul uşor, răguşit, al respiraţiei lui Ali mă ţintui în loc.

Am intrat în cameră şi mi-am privit băieţelul din prag.

Era doar o mogâldeaţă sub aşternuturi şi un picior gol care ieşea de sub ele; respiraţia lui suna ca un sforăit în miniatură.

Lampa de noapte de la Blue’s Clues arunca din perete suficientă lumină cât să i se vadă faţa. Sprâncenele micuţului Alex erau strâns împreunate, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri, exact cum arăt şi eu uneori.

Când m-am strecurat sub pătură, s-a cuibărit la pieptul meu şi şi-a aşezat capul în îndoitura mâinii mele.

— Bună, tati, zise el pe jumătate treaz.

— Bună, căţeluşule, am şoptit eu. Culcă-te la loc.

— Ai visat urât?

Am zâmbit. Era întrebarea pe care i-o pusesem eu de nenumărate ori în trecut. Acum cuvintele se întorceau la mine ca o parte a fiinţei mele la care renunţasem.

El a repetat cuvintele mele. Eu, pe ale Mariei:

— Te iubesc, Ali. Nimeni nu te va iubi vreodată cum te iubesc eu.

Băiatul stătea perfect nemişcat, probabil dormea deja. Am rămas întins acolo, cu mâna pe umărul lui până când respiraţia i-a revenit la ritmul uşor de dinainte. Şi cândva, în acest timp, m-am întors la Maria.

64

Amintirile despre tatăl său erau întotdeauna cât se poate de puternice când Michael Sullivan era împreună cu fiii săi. Măcelăria de un alb strălucitor, frigiderul din spate, Omul cu Oasele care venea o dată pe săptămână ca să ridice carcasele de animale, mirosurile de brânză irlandeză Carrigaline şi de cârnaţi şi caltaboşi.

— Hei, tipul de la bătaie, tipul de la bătaie! auzi Sullivan şi cuvintele îl aduseră cu viteză în prezent – la terenul de joc lângă care locuia în Maryland.

Apoi:

— Tipu’ ăsta nu poate lovi nimic! E un nimic! Al tău e!

Seamus şi Jimmy erau cei cu huiduielile la meciurile de baseball în familie. Michael Jr era la

fel de concentrat ca întotdeauna. Sullivan văzu asta în ochii de un albastru strălucitor ai fiului său mai mare – o nevoie să-şi elimine bătrânul tată din joc o dată pentru totdeauna.

Fiul său îşi luă avânt şi lăsă mingea să zboare. O aruncare scurtă care avea să aterizeze brusc sau poate una mai înceată cu rotire. Sullivan expiră când se pregăti să lovească – apoi auzi pocnitura mingii care lovi mănuşa de prinzător a lui Jimmy în spatele său. Nenorocitul aruncase cu putere!

Ceva asemănător cu haosul se dezlănţui pe terenul American Legion, de altfel pustiu, unde se antrenau ei. Jimmy, prinzătorul, fugi în cerc în jurul tatălui său ţinând mingea în aer.

Numai Michael Jr rămase calm şi stăpânit. Îşi îngădui un rânjet uşor, însă nu-şi părăsi poziţia, nu sărbători împreună cu fraţii săi.

Îşi privea doar cu superioritate tatăl, pe care nu reuşise niciodată să-l elimine până acum.

Îşi lăsă bărbia în piept, gata să-şi ia din nou avânt – dar se opri apoi.

— Ce e *aia?* întrebă el, uitându-se la tatăl său.

Sullivan privi în jos şi văzu ceva mişcându-se pe pieptul său. *Punctul roşu al unui laser de la o armă.*

Se aruncă la pământ lângă bază.

65

Bâta Louisville Slugger *vintage,* încă la el în mână, se făcu ţăndări înainte să cadă la pământ. Se auzi un *ping* puternic, metalic, când glonţul ricoşă în gardul din spate. „Cineva trăgea în el! Oamenii lui Maggione? Cine altcineva?“

— Băieţi! Feriţi-vă! Acum! Fugiţi! Fugiţi! strigă el.

Nu trebui să le spună de două ori. Michael Jr îl apucă de braţ pe fratele său mai mic. Toţi trei alergară ca vântul să se adăpostească, iuţi micii golani, fugind de parcă tocmai ar fi furat portofelul cuiva.

Măcelarul o luă la sănătoasa în direcţia opusă; voia să distragă împuşcăturile de la băieţi.

Şi avea nevoie de arma din maşină!

Humvee-ul era parcat la cel puţin cincizeci de metri depărtare, iar el fugi, pe cât îndrăzni, în linie dreaptă ca să ajungă acolo. Un alt glonţ trecu atât de aproape, că îl auzi vâjâindu-i pe lângă bărbie.

Împuşcăturile veneau din pădurea din stânga terenului, de dincolo de drum. De asta era sigur. Însă nu se deranjă să se uite în jur. Nu încă.

Când ajunse la Humvee, deschise larg uşa pasagerului şi sări înăuntru. Urmă o explozie de sticlă.

Măcelarul rămase la podea, cu faţa pe preş şi vârî mâna sub locul şoferului.

Beretta fixată acolo reprezenta o promisiune încălcată faţă de Caitlin. Desprinse arma încărcată şi se uită în cele din urmă în sus.

Erau doi, care acum ieşeau din pădure – doi dintre şmecherii lui Maggione, fără îndoială. Erau aici ca să-l elimine, nu-i aşa? Şi poate şi pe copiii săi.

Deschise uşa şoferului şi se rostogoli afară pe pietriş şi praf. Uitându-se din întâmplare pe sub maşină, văzu o pereche de picioare venind în direcţia sa cu un mers târşâit.

Nu era vreme de reflecţie sau de făcut planuri. Trase de două ori pe sub şasiu. Omul lui Maggione scheună când o înfloritură roşie îi apăru deasupra gleznei.

Căzu grămadă la pământ, iar Măcelarul trase din nou chiar în faţa de două ori şocată a tipului. Acesta nu mai fu în stare de un alt foc, cuvânt sau gând. Însă asta era cea mai nesemnificativă din grijile sale acum.

— Tată! Tată! Tată, ajutor!

Era vocea lui Mike – venea din cealaltă parte a terenului şi era răguşită de panică.

Sullivan sări în picioare şi-l văzu pe celălalt ucigaş îndreptându-se spre banca echipei, la o distanţă de poate şaptezeci de metri. Ridică arma, însă ştia că ar trage în acelaşi timp în direcţia băieţilor săi.

Sări în maşină şi băgă Humvee-ul în viteză.

66

Apăsă acceleraţia până la podea, ca şi cum vieţile băieţilor săi ar fi depins de asta. Probabil că aşa şi era. Maggione era genul de laş care ţi-ar ucide familia. Apoi îşi scoase Beretta pe geam, căutând un culoar liber. Avea să fie la milimetru. Nu aveai cum să prevezi deznodământul. Ce mai suspans!

Ucigaşul lui Maggione alerga peste zona de bătaie acum, avansând serios. Sullivan ghici că tipul fusese un sportiv bun când era mai tânăr. Şi asta nu cu mult timp în urmă.

Michael Jr privea de pe treptele adăpostului pentru jucători. Puştiul avea sânge-rece, însă asta nu era neapărat de ajutor acum. Sullivan strigă la el:

— Dă-te jos! Michael, jos! Acum!

Asasinul profesionist ştia că Sullivan vine în spatele său, aşa că se opri şi se întoarse ca să tragă.

„Greşeală! Posibil fatală.“

Făcu ochii mari chiar înainte ca grilajul Humvee-ul să-l lovească în piept, intrând în el cu mai mult de optzeci de kilometri pe oră. Maşina nu încetini până când nu-i oferi tipului o plimbare rapidă, apoi îl izbi în gardul de plasă din spatele prinzătorului.

— Sunteţi bine, băieţi? strigă Sullivan, ţinându-şi ochii pe atacator. Acesta nu se mişca şi părea că va fi nevoie să fie răzuit de pe gard.

— Suntem bine, răspunse Michael Jr, părând zdruncinat, dar totuşi stăpân pe sine.

Sullivan se duse să se uite la golan sau la ce mai rămăsese din el, oricum. Singurul lucru care-l mai ţinea în picioare era sendvişul de oţel în care era prins. Capul îi atârna într-o parte. Părea să se uite în jur cu ochiul care nu-i era complet ascuns de sânge.

Sullivan merse şi ridică rămăşiţele bâtei Louisville Slugger din praf.

Lovi cu bâta o dată, de două ori, iar şi iar, marcând fiecare lovitură cu un strigăt:

— Nu… te… lua… de… familia… mea! Niciodată! Niciodată! Niciodată!

Ultima lovitură îi scăpă de sub control şi rată; Sullivan făcu un crater în capota maşinii. Însă asta îl ajută să-şi amintească unde se află.

Urcă în Humvee şi dădu cu spatele până la locul unde băieţii săi priveau ca un grup de *zombi* la înmormântarea cuiva. Ajunşi în maşină, niciunul dintre ei nu vorbi, dar nici nu plânse.

— Totul e bine acum, îi linişti el. S-a terminat, băieţi. O să am eu grijă de asta. M-aţi auzit? Promit. Promit pe ochii mamei mele moarte!

Şi avea să se ţină de cuvânt. Îi atacaseră pe el şi pe familia sa, iar Măcelarul avea să-i atace pe ei.

Mafia.

Pe John Maggione.

67

Aveam o altă şedinţă cu Kim Stafford şi, când aceasta intră pe uşă, purta ochelari de soare negri şi arăta ca o fugară. Mi s-a pus un nod în stomac.

Tocmai realizam că ambele mele profesii intrau în coliziune în acest caz.

Acum că ştiam cine e logodnicul lui Kim, îmi era mai greu să-i respect dorinţa de a nu-l implica. Voiam să-i cer socoteală rahatului ăluia.

— Kim, am zis eu la un moment dat, nu mult după începerea şedinţei, Sam ţine arme în apartament?

Sam era numele pe care am căzut de acord să-l folosim în timpul şedinţelor; Sam era, de asemenea, şi numele unui buldog care o muşcase pe Kim când era mică.

— Un pistol în noptieră, zise ea.

Am încercat să nu las să mi se vadă îngrijorarea pe care o simţeam, alarma care-mi răsuna puternic în creier.

— A îndreptat vreodată arma spre tine? Te-a ameninţat că o va folosi?

— Doar o dată, zise ea şi începu să se joace cu materialul fustei. S-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Dacă aş fi crezut că vorbeşte serios, l-aş fi părăsit.

— Kim, aş vrea să discutăm despre un plan de siguranţă.

— La ce te referi?

— Să identificăm nişte măsuri de precauţie, i-am explicat eu. Să pui ceva bani deoparte; să ţii o valiză împachetată undeva; să găseşti un loc unde ai putea merge – în caz că o să fie nevoie să pleci în grabă.

Nu ştiu de ce şi-a scos ochelarii de soare tocmai în acel moment, însă atunci alese ea să-mi arate ochiul vânăt.

— Nu pot, domnule doctor, zise ea. Dacă fac un plan, o să-l folosesc. Şi atunci chiar cred că o să mă omoare.

După ultima şedinţă din ziua aceea, mi-am apelat căsuţa vocală înainte de a pleca. Aveam un singur mesaj. Era de la Kayla:

— Bună, eu sunt. Deci, ţine-te bine, fiindcă Buni mă lasă să gătesc cina pentru toată lumea în seara asta. *În bucătăria ei!* Dacă nu aş fi moartă de spaimă, aş zice că abia aştept. Aşa că am de făcut câteva vizite la domiciliu şi apoi mă opresc la magazin. Apoi s-ar putea să mă-mpuşc în parcare. Dacă nu, ne vedem acasă pe la şase. Adică *la tine* acasă.

Era deja ora şase când am primit mesajul. Am încercat să-mi înlătur din minte şedinţa tulburătoare cu Kim Stafford, însă n-am reuşit decât în parte. Speram să fie bine şi nu eram sigur dacă ar trebui să intervin. Până am ajuns eu pe Fifth Street şi m-am grăbit să intru în casă, Kayla se instalase confortabil în bucătărie. Purta şorţul favorit al lui Buni şi tocmai punea la cuptor o friptură cu costiţă.

Buni stătea dreaptă la masa din bucătărie, cu un pahar neatins de vin alb în faţă. Acum *asta* chiar era interesant.

Copiii se agitau şi ei prin bucătărie, probabil aşteptând să vadă cât mai putea Buni să stea nemişcată.

— Cum ţi-a mers astăzi, tati? mă întrebă Jannie. Care e cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat? continuă ea.

Asta aduse un zâmbet pe faţa amândurora. Era o întrebare pe care ne plăcea să o punem la cină uneori. Făceam asta de ani de zile.

M-am gândit la Kim Stafford şi apoi la cazul de viol din Georgetown şi la reacţia lui Buni faţă de implicarea mea în investigaţie. Gândul la Buni mă readuse în prezent, la răspunsul meu la întrebarea lui Jannie.

— Până acum? am zis eu. Asta. Să fiu aici cu voi e cel mai bun lucru.

68

Lucrurile se încingeau acum.

Măcelarul ura plaja; ura nisipul, mirosul de apă sărată, ambuteiajele, tot ce ţinea de o vizită pe litoralul ăla jalnic. Caitlin şi băieţii, cu excursiile lor din timpul verii la Cape May – puteau să şi le ţină şi să şi le bage undeva.

Aşa că afacerile şi doar afacerile îl aduseseră la malul oceanului şi cu atât mai mult până la South Jersey. Era răzbunarea împotriva lui John Maggione. Cei doi se urau de când tatăl lui Maggione îi permisese acestui „irlandez nebun“ să devină ucigaşul său preferat. Apoi lui Sullivan i se ordonase să-l omoare pe unul dintre prietenii lui Junior, iar Măcelarul îşi făcuse treaba cu entuziasmul său obişnuit. Îl tăiase în bucăţi pe Rico Marinacci.

John Maggione se cam dăduse la fund în ultima vreme – ceea ce nu era de mirare –, aşa că planul Măcelarului se schimbase puţin, deocamdată. Dacă nu putea reteza capul, avea să înceapă cu o altă parte a corpului.

Partea, în acest caz, se numea Dante Ricci. Dante era cel mai tânăr barosan din sindicatul lui Maggione, un favorit personal al donului. Era ca un fiu pentru el. Gluma doar de ei ştiută era că John Maggione nu-şi lăsa un asociat nici să se şteargă la fund fără să se consulte cu Dante.

Sullivan ajunse în oraşul Mantoloking, New Jersey, chiar înainte de apus. Traversând cu maşina Golful Barnegat, oceanul în depărtare părea aproape violet – frumos, dacă îţi plăceau genul de chestii precum vederile şi „momentele Kodak“. Sullivan ridică geamurile să nu mai simtă aerul sărat. De-abia aştepta să-şi termine treaba, apoi să se care naibii de aici.

Oraşul în sine se întindea pe o fâşie scumpă de pământ de mai puţin de un kilometru şi jumătate de la un capăt la celălalt. Casa lui Ricci, pe Ocean Avenue, nu fu prea greu de găsit. Trecu cu maşina

pe lângă poartă, parcă mai încolo pe drum şi se întoarse pe jos vreo trei sute de metri.

Se părea că Ricci o ducea foarte bine. Clădirea principală era un căsoi în stil colonial: trei etaje, acoperiş din ţiglă de lemn de cedru, totul perfect întreţinut şi chiar lângă apă. Garaj cu patru locuri, casă de oaspeţi, jacuzzi sus pe o dună de nisip. Şase milioane, lejer. Exact genul de obiect strălucitor pe care barosanii din ziua de azi îl fluturau pe sub nasul nevestelor ca să le distragă atenţia de la furturile şi omorurile comise zilnic ca să-şi câştige existenţa.

Iar Dante Ricci era un ucigaş; la asta se pricepea cel mai bine. Ce mai, era Măcelarul în versiune nouă şi îmbunătăţită.

Sullivan nu vedea mare lucru de unde se afla. Îşi imagina că cea mai mare parte din casă era orientată în aşa fel încât să aibă vedere la ocean. Însă plaja nu-i oferea acoperire bună. Trebuia să se instaleze unde se găsea şi să nu se grăbească.

Asta nu era o problemă pentru el. Avea tot ce îi trebuia ca să-şi facă treaba, inclusiv răbdare. O vorbă în limba irlandeză îi veni în minte, ceva ce obişnuia să spună bunicul lui, James: *Coimhéad fearg fhear na foighde* sau un rahat de genul ăsta. „Fereşte-te de mânia omului răbdător.“

„Întocmai, se gândi Michael Sullivan aşteptând, perfect nemişcat în amurgul care se lăsa. Întocmai.“

69

Îi luă o vreme ca să înţeleagă aşezarea casei de pe plajă şi ce se afla în imediata apropiere a acesteia. Nu era prea multă mişcare înăuntru, însă destulă ca să se vadă că familia era acasă: Dante, doi copii şi – cel puţin de la depărtarea asta – ceea

ce părea a fi o soţie tânără şi sexy, o frumoasă italiancă blondă.

Însă niciun vizitator, niciun bodyguard la vedere. Mai exact, nu era niciun F mare: *Familia.* Asta însemna că prezenţa armelor de foc înăuntru se limita la ce avea Dante Ricci la îndemână. Orice ar fi fost, probabil că nu avea să facă faţă pistolului-mitralieră de 9 milimetri pe care Sullivan îl ţinea în toc. *Şi nici bisturiului său.*

În ciuda aerului rece, transpira sub jachetă şi o pată de sudoare străbătuse prin tricou acolo unde arma se lipea de corp. Briza oceanului nu-l răcorea nici ea deloc. Doar răbdarea îl ajuta să se stăpânească. *Profesionalismul,* îi plăcea lui să creadă. Trăsături pe care le moştenise, fără îndoială, de la tatăl său, Măcelarul original, care, dacă nu altceva, măcar fusese un nemernic răbdător.

În sfârşit, se apropie de casa de pe plajă. Trecu pe lângă un Jaguar negru strălucitor de pe locul de parcare pavat cu cărămizi cafenii şi intră pe una dintre porţile garajului, unde un Jaguar alb stătea în spatele celui negru.

„Mamă, Dante, da' nu te dai deloc mare!"

Nu dură mult să găsească ceva util în garaj. Măcelarul luă un baros cu mâner scurt de pe masa de lucru din spate. Îl ridică şi-i simţi greutatea. Numai bun. Foarte frumos. Mamă, ce-i mai plăceau uneltele! Ca şi tatălui său.

Va trebui să lovească cu stânga dacă voia să poată folosi şi arma, însă zona de acţiune ajungea până la, ei bine, parbrizul Jaguarului.

Ridică barosul la umăr, se sprijini pe picioare şi făcu ţăndări sticla.

O alarmă de maşină începu să ţiuie numaidecât, exact cum îşi dorise.

Sullivan o luă imediat la picior spre curtea din faţă, cam la jumătatea drumului către şoseaua principală. Se ascunse după un stejar roşu ajuns la maturitate şi care părea să nu se potrivească în

peisaj – ca şi el. Degetul era pe trăgaciul armei, însă nu. Fără împuşcături încă. Lasă-l pe Dante să creadă că fusese vreun căcăcios de hoţ din Jersey. Asta ar fi trebuit să-l scoată din casă fugind şi înjurând.

Uşa de plasă din faţă se deschise câteva secunde mai târziu, izbindu-se cu putere de peretele casei. Două reflectoare se aprinseră.

Sullivan miji ochii în faţa luminii. Însă putea să-l vadă pe bătrânu' Dante pe verandă – cu un pistol în mână. În pantaloni scurţi, nici mai mult, nici mai puţin, şi şlapi. Musculos şi în formă, dar ce-are a face. Un nemernic înfumurat!

„Greşeală."

— Cine naiba e acolo? strigă mafiotul în întuneric. Cine-i acolo, am zis? Ai face bine s-o iei la picior!

Sullivan zâmbi. *Ăsta* era ajutorul lui Junior? Noul Măcelar? Golanul ăsta musculos care locuia într-o casă de pe plajă? În bermude şi şlapi de plastic?

— Ei, e doar Mike Sullivan! îi strigă el.

Măcelarul ieşi la vedere, făcu o mică plecăciune şi apoi ciurui veranda înainte ca Dante să-şi dea seama de ce se va-ntâmpla. La drept vorbind, cine ar fi putut să-şi dea? Cine ar fi avut curajul să-l atace la el acasă pe un om care-şi câştigase o poziţie în mafie? Cine ar fi atât de nebun?

— Asta e doar începutul! urlă Măcelarul în vreme ce jumătate de duzină de gloanţe îl nimeriră pe Dante Ricci în stomac şi piept.

Mafiotul căzu în genunchi, se holbă la Sullivan şi apoi căzu cu faţa-n jos.

Sullivan nu luă degetul de pe trăgaci şi găuri şi cele două Jaguaruri din garaj şi de pe alee. Mai multă sticlă făcută ţăndări. Rânduri ordonate de găuri apărură pe caroseria scumpă. Îi plăcu senzaţia.

Când încetă să mai tragă, auzi zgomotele care veneau din interiorul casei. Femei, copii. Stinse

reflectoarele de pe verandă cu două lovituri rapide, controlate.

Apoi se apropie de casă, cu mâna pe bisturiu. De îndată ce ajunse la cadavru, ştiu că Dante Ricci era mort ca un peşte umflat adus de valuri pe plajă. Cu toate astea, rostogoli cadavrul pe spate şi tăie faţa mortului de vreo duzină de ori cu o lama ascuţită.

— Nimic personal, Dante. Dar tu nu poţi să-mi iei locul.

Se întoarse să plece. Dante Ricci primise mesajul şi foarte, foarte curând avea să-l primească şi Maggione Junior.

Apoi auzi o voce venind din afara casei. O femeie.

— L-ai ucis! Nenorocitule! L-ai omorât pe Dante al meu!

Sullivan se întoarse şi o văzu pe soţia lui Dante stând acolo cu o armă în mână. Femeia era mignonă, o blondă vopsită şi drăguţă, care nu avea mai mult de un metru cincizeci.

Soţia trase orbeşte în întuneric. Nu ştia să tragă, nici măcar nu putea să ţină arma cum trebuie. Însă avea ceva din sângele fierbinte al familiei Maggione în ea.

— Intră înapoi în casă, Cecilia! urlă Sullivan. Sau îţi zbor creierii!

— L-ai omorât! Gunoiule! Nenorocit împuţit! Coborî treptele de la verandă, înaintând spre curte. Femeia plângea, bolborosind, căutându-l: idioata. Te omor, nenorocitule!

Următorul foc făcu să explodeze o scăldătoare din beton pentru păsări, la doar un metru în dreapta lui Sullivan.

Plânsul ei se transformase într-un vaiet ascuţit. Părea mai degrabă al unui animal rănit decât ceva omenesc.

Apoi ceva din ea se frânse şi porni în forţă pe alee. Mai trase încă un glonţ înainte ca Sullivan să-i tragă două în piept. Se prăbuşi de parcă s-ar fi

lovit de un perete, apoi rămase întinsă acolo, tremurând jalnic. O tăie şi pe ea.

Odată ce ajunse în maşină, se simţi mai bine, mulţumit de sine însuşi. Drumul lung spre casă i se păru chiar bine-venit. Conducând pe autostradă, deschise toate geamurile şi dădu muzica mai tare, cântând din toţi rărunchii cuvintele lui Bono de parcă ar fi fost chiar ale sale.

70

Ziua următoare avea să fie înregistrată la categoria „Ce naiba o fi fost în capul meu?“ M-am prezentat la secţia Districtului Şase, unde lucra Jason Stemple şi am întrebat de el în stânga şi-n dreapta. Nu eram sigur ce aveam să fac dacă îl găseam, însă eram destul de neliniştit în privinţa lui Kim Stafford încât trebuia să încerc ceva, sau cel puţin aşa credeam.

Nu mai purtam la mine acte sau insigna, însă mulţi poliţişti din DC ştiau cine eram, cine *sunt.* Se părea însă că nu şi sergentul de la recepţie.

M-a făcut să aştept în partea pentru civili, delimitată cu sticlă, mai mult decât mi-ar fi plăcut. Asta era în regulă, cred, nu era mare lucru. Am stat acolo, aruncând câte-o privire la Premiile Anuale Pentru Reducerea Infracţionalităţii de pe perete, până când am fost informat în cele din urmă că i se ceruse permisiunea căpitanului ca să pot intra; apoi a apăsat pe buton şi mi-a dat drumul înăuntru.

Un alt ofiţer în civil mă aştepta acolo.

— Pulaski, ia-l pe domnul – şi se uită la foaia cu intrările – Cross şi du-l în spate, la vestiare. Îl caută pe Stemple. Credeam că a ieşit până acum.

L-am urmat de-a lungul unui culoar aglomerat, prinzând din zbor frânturi de conversaţii poliţieneşti. Pulaski deschise împingând o uşă

grea, batantă, care dădea în vestiar. Mirosul îmi era familiar, transpiraţie şi diverse antiseptice.

— Stemple! Ai un vizitator.

Un tip tânăr, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, cam de înălţimea mea, însă mai greoi, privi spre noi. Era singur în faţa unui rând de dulapuri rablagite de culoare verde-închis şi tocmai îşi trăgea pe cap un pulover sport al echipei Washington Nationals. Vreo jumătate de duzină de poliţişti care ieşiseră din tură mai stăteau şi ei pe acolo, plângându-se şi râzând de starea sistemului juridic, care, cu siguranţă, era o glumă în zilele astea.

M-am îndreptat spre Temple, care tocmai îşi punea ceasul pe mână şi practic încă mă ignora.

— Putem vorbi o clipă? l-am întrebat eu.

Încercam să fiu politicos, însă trebuia să fac un efort cu tipul ăsta căruia îi plăcea să-şi bată prietena.

— Despre?

Stemple abia dacă se uită în direcţia mea.

Am coborât vocea:

— Vreau să vorbim… despre Kim Stafford.

Dintr-odată, atitudinea deloc prietenoasă se transformă în animozitate pură. Stemple se balansă pe călcâie şi mă privi de sus până jos ca şi cum aş fi fost un vagabond care tocmai îi spărsese casa.

— Totuşi, ce cauţi tu aici? Eşti poliţai?

— Am fost, dar acum sunt terapeut. Lucrez cu Kim.

Ochii lui Stemple ardeau şi aruncau săgeţi. Începea să se prindă de situaţie şi nu-i plăcea ce vedea. Nici mie, pentru că mă uitam la un bărbat bine făcut care bătea femei şi câteodată le ardea cu obiecte fierbinţi.

— Da, păi, am făcut o tură dublă şi acum plec. Tu să stai departe de Kim, dacă ştii ce e bine pentru tine. M-ai auzit?

Acum că ne întâlniserăm, îmi formasem o opinie profesională despre Stemple: era un rahat.

În vreme ce el se îndepărta, i-am zis:

— O baţi, Stemple. Ai ars-o cu un trabuc.

În vestiar se lăsă tăcerea, însă am observat că nimeni nu s-a grăbit să sară la mine, în apărarea lui Stemple. Ceilalţi priveau doar. Vreo doi dintre ei încuviinţară din cap, ca şi cum ştiau poate deja despre Stemple şi Kim.

Se întoarse încet către mine umflându-şi pieptul:

— Ce-ncerci să faci aici cu mine, găozarule? Cine naiba eşti tu? Şi-o pune cu tine?

— Nu e vorba de aşa ceva. Ţi-am spus, am venit să vorbim doar. Şi dacă ştii ce e bine pentru tine, ar trebui să asculţi.

Atunci Stemple aruncă primul pumn. M-am dat înapoi şi ratã, însă nu cu mult. Era, cu siguranţă, temperamental şi puternic.

Însă eu doar de atât aveam nevoie, poate doar atât şi voiam. M-am ferit în stânga, apoi am contraatacat cu un upercut în stomac. Aerul ieşi forţat din el.

Apoi însă braţele sale puternice mă prinseră de mijloc. Stemple mă împinse cu forţă într-un rând de dulapuri. Metalul răsună la impact. Durerea îmi iradia prin partea superioară şi inferioară a spatelui. Speram să nu mi se fi rupt deja ceva.

De îndată ce mi-am recăpătat poziţia, l-am împins înapoi, iar el se împletici, pierzând din puterea cu care mă strângea. Lovi din nou. De data asta îmi arse una în falcă.

I-am întors favoarea – un croşeu de dreapta în bărbie, urmat de unul cu stânga care îl nimeri deasupra sprâncenei.

Una pentru mine, una pentru Kim Stafford. Apoi i-am tras cu dreapta una în maxilar.

Stemple se întoarse de jumătate; apoi mă surprinse prăbuşindu-se pe podeaua vestiarului. Ochiul drept începea deja să i se închidă.

Braţele îmi pulsau. Eram gata să-i mai dau câteva golanului, laşului ăstuia. Bătaia n-ar fi

trebuit să înceapă, însă se întâmplase şi am fost dezamăgit când nu se mai ridică.

— Aşa se întâmplă şi cu Kim? Ea te enervează, tu-i tragi una?

Mormăi, însă nu-mi zise nimic mie.

Am continuat:

— Ascultă, Stemple. Vrei să ţin ce ştiu pentru mine, să nu merg mai sus cu treaba asta? Vezi să nu se mai întâmple din nou. Niciodată. Să nu te mai atingi de ea! Nici cu trabucurile. Ne-am înţeles?

El rămase unde era şi asta îmi spuse ce voiam să ştiu. Eram la jumătatea drumului către ieşire, când unul dintre ceilalţi poliţişti îmi surprinse privirea.

— Bine-ai făcut! zise acesta.

71

Dacă Buni ar fi lucrat la cazul din Georgetown, în stilul ei inimitabil, ar fi spus că lucrurile „fierbeau la foc scăzut“ acum. Eu şi Sampson aruncaserăm câteva ingrediente interesante în amestec şi dăduserăm focul mai tare. Acum era timpul să obţinem nişte rezultate.

I-am aruncat o privire bărbatului masiv pe deasupra unei mese pline de rapoarte de crimă împrăştiate între noi.

— N-am mai văzut niciodată atât de multă informaţie care să conducă la atât de puţin, am zis eu morocănos.

— Acum ştii şi tu cu ce m-am confruntat eu în cazul ăsta, zise el, strângând şi apoi dând drumul unei mingiuţe antistres pe care o avea în pumn.

Mă mira faptul că jucărioara nu explodase în milioane de bucăţi până acum.

— Tipul ăsta e atent, pare destul de deştept şi e crud. Are şi o poziţie puternică – se foloseşte de

suvenire ca să le ameninţe pe femeile astea. Face ca treaba să fie personală. În caz că nu ţi-ai dat deja seama de asta, am observat eu. Gândeam pur şi simplu cu voce tare. Câteodată ajută.

Chestia pe care o făceam în ultimul timp, obiceiul meu, era să mă plimb de colo-colo. Probabil că parcursesem vreo zece kilometri în ultimele paisprezece ore, toţi în aceeaşi sală de conferinţe de la secţia Districtului Doi unde ne aciuaserăm. Picioarele mă cam dureau, însă aşa îmi ţineam creierul activ. Aşa, şi cu bomboane Altoid cu gust de mere verzi.

Începuserăm dimineaţa respectivă comparând rapoartele de infracţiuni redactate de poliţiştii în uniformă în ultimii patru ani, căutând orice ar fi putut constitui o legătură. Având în vedere ce ştiam acum despre criminal, analizaserăm cazurile de femei dispărute, violuri şi mai ales crime care implicau şi mutilarea. Mai întâi în Georgetown, apoi în întreaga zonă metropolitană a Washingtonului.

Ca să ne păstrăm cât de cât buna dispoziţie, ascultasem *Elliot în the Morning* la radio, însă nici chiar Elliot şi Diane nu ne putuseră înveseli în acea zi, oricât de bine s-ar fi priceput ei să distreze lumea.

Ca să nu ne scape ceva, am mai făcut o încercare, verificând crimele nerezolvate în general. Rezultatul fu o listă de potenţiale piste pe cât de lungă, pe atât de nepromiţătoare.

Un lucru bun se întâmplase totuşi în ziua aia. Mena Sunderland ne mai acordase un interviu în care merse atât de departe încât să ne dea câteva detalii descriptive despre violator. Era un bărbat alb, cam la patruzeci de ani, bănuia ea. Şi din ce am putut deduce de la Mena, era şi arătos, ceea ce nu-i fusese uşor să recunoască.

— Ştiţi, ne explicase ea, aşa cum şi Kevin Costner arată bine pentru un bărbat mai în vârstă.

Pentru noi însă era o parte importantă a profilului pe care reuşiserăm s-o identificăm. Agresorii atrăgători aveau un avantaj care-i făcea şi mai periculoşi. Speranţa mea era că, dacă-i acordam puţin timp şi promisiunea unei protecţii foarte serioase, Mena avea să fie dispusă să vorbească în continuare cu noi. Ce aveam până acum nu era suficient pentru un portret folositor. De îndată ce am dispus de o descriere care nu se potrivea cu alte douăsprezece mii de feţe din Georgetown, eu şi Sampson am vrut să ne extindem.

Sampson îşi lăsă scaunul pe spate şi-şi întinse picioarele lungi.

— Ce zici dacă am dormi un pic şi să lăsăm restul pentru dimineaţă? Sunt terminat.

Tocmai atunci Betsey Hall intră gâfâind şi părând mult mai trează decât oricare din noi. Betsey era un detectiv începător, pasionat, însă genul care ştia să ajute fără să-ţi stea în cale.

— Aţi verificat doar cazurile în care victimele au fost *femei* când aţi făcut comparaţia? întrebă ea. Am dreptate, nu-i aşa?

— De ce? se interesă Sampson.

— Aţi auzit vreodată de Benny Fontana?

Niciunul din noi nu auzise.

— E un soldat al mafiei de nivel mediu, *aghiotant* cred că e termenul. *A fost*, cel puţin, explică Betsey. Ucis în urmă cu două săptămâni. Într-un apartament din Kalorama Park. De fapt, în noaptea în care Lisa Brandt a fost violată în Georgetown.

— Şi? zise Sampson. Auzeam în vocea sa aceeaşi nerăbdare obosită pe care o simţeam şi eu. Şi?

— Şi, *asta.*

Betsey deschise un dosar şi întinse pe masă şase poze alb-negru. Înfăţişau un bărbat alb, poate de vreo cincizeci de ani, mort, întins pe spate într-o

cameră, undeva. Amândouă picioarele îi era complet – şi proaspăt – retezate pe la glezne.

Dintr-odată, nu mai eram atât de obosit. Adrenalina îmi zvâcnea în tot corpul.

— Dumnezeule, mormăi Sampson.

Eram acum amândoi în picioare, privind de la o fotografie oribilă la alta şi repetând asta de câteva ori.

— Raportul legistului spune că tăieturile pe domnul Fontana au fost făcute ante-mortem, adăugă Betsey. Posibil cu instrumente chirurgicale. Poate un bisturiu şi un fierăstrău. Expresia de pe faţa ei era plină de speranţă, cumva dulce şi naivă. Deci credeţi că e vorba de acelaşi făptaş?

I-am răspuns:

— Cred că aş vrea să aflu mai multe. Putem face rost de cheile de la apartament?

Ea scoase un set din buzunar, scuturându-le cu mândrie:

— M-am gândit că s-ar putea să mi le cereţi.

72

— Fi-ar să fie, Alex! Violuri multiple, crime multiple. Şi acum o legătură cu mafia? Sampson izbi cu pumnul în capota maşinii. Nu se poate ca totul să fie doar o coincidenţă. Nu se poate să fie! *Nu se poate!*

— Ar putea fi ceva – *dacă* e acelaşi tip, i-am reamintit eu. Să vedem ce se întâmplă aici. Să încercăm să nu ne pripim.

Clar, individul ăsta era dus bine de-acasă. Suspectul nostru arăta din ce în ce mai mult ca un monstru sadic cu un obicei foarte urât, foarte distinctiv. Problema nu era că-l căutaserăm în locul greşit, ci că nu îl căutaserăm în *destule* locuri.

— Dar dacă iese ceva de-aici, continuă Sampson, fără telefoane la vechii tăi amici. Bine? Vreau să am puţin timp la dispoziţie cu treaba asta înainte să se amestece şi federalii.

FBI trebuie să fi aflat de uciderea lui Fontana, presupunând că avea legătură cu mafia. Însă violurile erau încă de competenţa departamentului de poliţie din DC. Chestii locale.

— Nu ştii cu siguranţă că vor prelua cazul, i-am zis eu.

— O, da. Sampson pocni din degete şi arătă spre mine. Uitasem. Ţi-au şters memoria când ai plecat de acolo, cum fac în *Bărbaţi în negru.* Ei bine, lasă-mă să-ţi readuc aminte – *o să preia cazul.* Le plac cazurile de genul ăsta. Noi facem toată treaba; federalii îşi asumă toate meritele.

I-am aruncat o privire.

— Când lucram eu la FBI, mi-ai purtat vreodată pică pentru că m-am implicat într-un caz? Am făcut eu din astea?

— Dacă s-a întâmplat, nu-i nimic, răspunse el. Dacă ar fi meritat să avem o discuţie atunci despre asta, aş fi adus vorba. Pe naiba, nu te-ai băgat tu niciodată peste cazurile mele!

Am tras pe dreapta în faţa unei clădiri cu apartamente din cărămidă de culoare cafenie vizavi de Kalorama Park. Era o locaţie bună; eram sigur că uciderea lui Fontana zguduise clădirea aia, dacă nu întreg cartierul. Se afla, de asemenea, la mai puţin de trei kilometri de locul unde Lisa Brandt fusese atacată nu mult după moartea lui Benny Fontana.

Ne-am petrecut următoarea oră înăuntru, folosindu-ne de fotografii de la locul faptei şi de petele de sânge încă vizibile pe covor, ca să recreăm ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ne-a dat nicio legătură concretă cu celelalte atacuri, însă era un început.

După ce am plecat, am luat-o spre sud-vest către Georgetown, pe traseul cel mai logic către cartierul

Lisei Brandt. Se făcuse deja miezul nopţii. Niciunul nu doream să ne oprim încă, aşa că am făcut un tur complet al cazului, trecând cu maşina pe lângă toate adresele unde avuseseră loc violurile, în ordine cronologică. Nu erau atât de departe unele de altele.

La 2.30 noaptea eram într-un separeu la o cafenea non-stop. Aveam dosare împrăştiate peste tot pe masă şi ne uitam peste ele, prea prinşi ca să ne oprim, prea obosiţi ca să plecăm acasă.

Era prima ocazie pe care o aveam ca să analizez cu atenţie dosarul lui Benny Fontana. Citisem rapoartele poliţiei şi ale legistului de mai multe ori. Acum mă uitam pe lista de lucruri luate din apartament. La a patra sau a cincea lectură, ochii mi se opriră la un obiect anume: un colţ rupt dintr-un plic căptuşit cu folie. Îl găsiseră sub canapea, la doar câţiva metri de corpul lui Fontana.

M-am ridicat în picioare. Astea sunt momentele la care speri când ai un caz de crimă nerezolvat.

— Trebuie să mergem undeva.

— Ai dreptate. Trebuie să mergem acasă, fu de acord Sampson.

Am strigat-o pe chelneriţă, care aproape dormea la tejghea.

— E vreo farmacie non-stop prin apropiere? E important.

Sampson era prea obosit ca să mă contrazică. Mă urmă doar când am ieşit afară din cafenea, am făcut colţul şi am mai mers câteva străzi până la o farmacie Walgreens intens luminată. O privire rapidă la rafturile din interior şi am găsit ce căutam.

— Mena Sunderland zicea că pozele pe care le-a văzut erau Polaroid. Am rupt ambalajul unei cutii de film.

— Trebuie să plătiţi mai întâi, strigă un angajat din faţă.

L-am ignorat.

Sampson clătină din cap.

— Alex, ce naiba faci?

— Lista cu probe de la locul crimei lui Fontana, i-am răspuns eu. Era şi un plic alb cu folie. Sau, mă rog, o bucată din el.

Am scos plicul din cutie, am rupt un colţ şi i l-am arătat.

— Exact ca ăsta.

Sampson zâmbi.

— A făcut poze cu Benny Fontana după ce l-a tăiat. *E acelaşi tip, John.*

73

Am lucrat o tură lungă, lungă de zi, însă în seara următoare am fost pedepsit să rămân acasă.

Buni preda un curs de citire la adăpostul de pe Fourth Street condus de Prima Biserică Baptistă, iar eu am rămas acasă cu copiii. Când sunt cu ei, nu aş vrea să mă aflu nicăieri altundeva. Problema, uneori, e doar să ajung la ei.

Am făcut pe bucătarul în seara aceea. Am gătit mâncarea preferată a mea şi a copiilor, supă de fasole albă, împreună cu salată Cobb asortată şi cumpărasem şi nişte pâine cu *cheddar* proaspătă de la brutăria de lângă biroul meu. Supa era aproape la fel de gustoasă ca a lui Buni. Câteodată îmi vine să cred că are *două* versiuni pentru fiecare reţetă – cea din capul ei şi cea pe care mi-o împărtăşeşte mie, minus vreun ingredient-cheie ce rămâne secret. Face parte din aura ei de mister şi mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult în ultima jumătate de secol.

Apoi eu şi copiii am avut o întâlnire prea mult amânată cu sacul de box de la subsol. Jannie şi Damon traseră pumni cu rândul în pielea acestuia, în vreme ce Ali se juca cu camioanele de podeaua pe care o declarase autostrada I-95!

După aceea am migrat la etaj pentru o lecţie de înot cu frăţiorul. Da, *înot.* Era o invenţie de-a lui Jannie, inspirată de rezervele lui Ali de a intra în cadă. Nu mai conta că era mai greu să-l scoţi de acolo după ce începuse. Distincţia asta nu-l preocupa pe el şi făcea nazuri de fiecare dată, ca şi cum ar fi fost alergic la curăţenie. Fusesem sceptic cu privire la ideea lui Jannie, până când am văzut cum funcţiona.

— Respiră, Ali! îl instruia ea de pe margine. Hai să vedem cum respiri, căţeluş.

Damon îşi ţinea mâna sub burtica lui Ali în vreme ce acesta stătea cu faţa în jos deasupra apei, mai mult suflând balonaşe şi stropind în stânga şi-n dreapta. Era de-a dreptul hilar, însă nu am îndrăznit să râd de dragul lui Jannie. Eu stăteam la o distanţă sigură – adică *uscată* – privindu-i de pe vasul de toaletă.

— Ridică-l un pic, propuse Jannie.

Damon îl ridică pe micuţ în picioare în cada retro.

Ali clipi şi scoase pufnind o gură de apă, ochii strălucindu-i de bucuria jocului.

— Înot, anunţă el.

— Încă nu, îl contrazise Jannie, pusă pe treabă. Dar eşti, cu siguranţă, pe drumul cel bun, frăţioare.

Ea şi Damon erau de fapt la fel de uzi ca şi el, însă nimănui nu părea să-i pese. Se distrau de minune. Jannie îngenunche chiar într-o băltoacă, în vreme ce Damon îmi aruncă o privire conspirativă de copil mai mare care parcă zicea: „Nu-i aşa că sunt nişte nebunatici?“

Când sună telefonul, amândoi o luară la goană către uşă.

— Răspund eu, rostiră ei în cor.

— *Eu* o să răspund, i-am oprit eu, tăindu-le calea. Sunteţi leoarcă amândoi. Nu mai înotaţi până nu mă întorc.

— Haide, Ali, am auzit când ieşeam din baie. Să te spălăm pe cap.

Fata era un geniu.

Am străbătut holul cu paşi repezi ca să ridic receptorul înainte să intre robotul.

— Sala de antrenament a familiei Cross, am zis eu, destul de tare să ajungă la urechile copiilor.

74

— Sunteţi Alex Cross?

— Da, am zis eu.

N-am recunoscut însă vocea de pe fir. Doar că aparţinea unei femei.

— Annie Falk la telefon.

— Annie, am zis eu, acum jenat. Bună, ce mai faci?

Eram cunoştinţe, nu chiar prieteni. Fiul ei era la şcoală cu Damon, cu un an sau poate doi mai mare decât acesta. Annie era medic de urgenţe la St. Anthony.

— Alex, sunt la spital…

Am făcut dintr-odată legătura şi inima îmi stătu în loc.

— Buni e acolo?

— Nu e Buni, zise ea. Nu am ştiut pe cine altcineva să sun. Kayla Coles tocmai a fost internată la St. Anthony. E aici la urgenţe.

— Kayla? am întrebat eu, pe un ton crescând. Ce se întâmplă? Se simte bine?

— Nu ştiu, Alex. Nu ştim încă suficient. Situaţia nu e bună însă.

Nu era răspunsul la care mă aşteptam, nici cel pe care voiam să-l aud.

— Annie, ce s-a întâmplat? Poţi să-mi spui măcar atât?

— E greu de ştiut cu siguranţă. Ce e sigur e că a atacat-o cineva pe Kayla.

— Cine? am strigat practic în telefon, având un sentiment oribil, ca şi când aş fi ştiut deja răspunsul la propria întrebare.

Damon ieşise până la jumătatea holului şi se uita fix la mine, cu ochii mari şi speriaţi. Era o privire pe care o văzusem de mult prea multe ori la noi acasă.

— Tot ce pot să-ţi spun e că a fost înjunghiată cu un cuţit. De două ori, Alex. E în viaţă.

Înjunghiată? În mintea mea strigam cuvântul, însă m-am abţinut. Am înghiţit cu putere. *Dar e în viaţă.*

— Alex, nu ar trebui să vorbesc despre asta la telefon. Ar trebui să vii la spital cât de repede poţi. Poţi veni acum?

— Am plecat deja.

75

Buni era încă la curs, însă nu dură decât vreo câteva minute ca s-o rog pe Naomi Harris de vizavi să stea cu copiii. Am sărit în maşină şi am condus cu viteză tot drumul până acolo. N-ar fi stricat o sirenă.

Drumul către spital a fost *rapid;* asta e tot ce-mi amintesc şi faptul că m-am gândit la Kayla tot drumul. Când am oprit în faţa camerei de gardă, maşina ei era parcată sub acoperişul de la intrare.

Uşa şoferului era deschisă, iar când am trecut în fugă pe lângă ea şi m-am uitat înăuntru, am văzut sânge pe scaunul din faţă. Dumnezeule, condusese singură până aici! Cumva reuşise să scape de el.

Sala de aşteptare era aglomerată, ca întotdeauna la St. Anthony. La recepţie se formase o coadă din oameni cu înfăţişări triste şi jerpelite: răniţii care se puteau ţine pe picioare şi prietenii şi rudele lor. *Maria fusese declarată moartă aici.*

— Domnule, nu puteţi…

Însă eu mă strecurasem deja pe uşile cu senzori care duceau în zona de tratament înainte ca acestea să se închidă. Ajuns înăuntru, mi-am dat seama că era o altă noapte foarte aglomerată la St. Tony. Paramedici împingeau tărgi; doctori, asistente şi pacienţi se intersectau din toate direcţiile în jurul meu.

Un tânăr stătea întins pe un pat pliant cu o tăietură la cap, lângă linia părului, din care-i curgea sânge pe frunte.

— O să mor? îi întreba acesta încontinuu pe toţi care treceau.

— Nu, o să te faci bine, i-am zis eu, de vreme ce nimeni nu se oprea să vorbească cu el. Eşti bine, fiule.

Unde era Kayla, totuşi? Totul se mişca mult prea repede. N-am găsit pe nimeni ca să întreb de ea. Atunci am auzit o voce care mă striga:

— Alex, aici!

Annie îmi făcea cu mâna de undeva mai încolo pe hol. Când am ajuns la ea, îmi luă mâna şi mă introduse într-o sală de tratament – o cameră cu două paturi separate de o perdea verde de plastic.

Câţiva membri ai personalului medical stăteau în jurul patului. Mâinile li se mişcau rapid, multe cu mănuşi pătate de sânge.

Alţi angajaţi ai spitalului veneau şi plecau, împingându-se pe lângă mine ca şi cum n-aş fi fost acolo.

Asta însemna că femeia era încă în viaţă. Am presupus că se afla aici ca să o stabilizeze, dacă e posibil, apoi să o ducă într-o sală de operaţie.

Mi-am lungit gâtul cât am putut ca să văd, şi atunci am zărit-o pe Kayla. O mască îi acoperea gura şi nasul. Cineva tocmai îi ridica o compresă îmbibată în roşu de pe burtă, unde deja îi tăiaseră cămaşa.

Medicul-şef, o femeie cam la treizeci de ani, zise:

— Rană prin înjunghiere, în abdomen, posibilă perforare a splinei.

Alte voci din cameră se învălmăşiră împreună şi am încercat să le înţeleg pe cât puteam, însă totul era o nebuloasă pentru mine.

— Tensiunea şaptezeci, pulsul o sută douăzeci. Respiraţie treizeci şi patru.

— Aspiraţie aici, vă rog!

— E bine? am izbucnit eu.

Mă simţeam ca într-un coşmar unde nimeni nu mă putea auzi.

— Alex – mâna lui Annie era pe umărul meu. Trebuie să le laşi un pic de spaţiu. Nu ştim foarte multe încă. De îndată ce o să ştim, o să te anunţ.

Mi-am dat seama că mă împinsesem înainte ca să ajung mai aproape de pat, de Kayla. Dumnezeule, mă durea sufletul pentru ea şi îmi venea greu să respir!

— Sună la etajul şapte, spune-le că suntem gata, zise doctoriţa care părea să fie şefa acolo. Abdomen acut.

Annie îmi şopti:

— Asta înseamnă că are stomacul tare, digestia nu funcţionează.

— Haideţi! Să ne grăbim, oameni buni!

M-am trezit împins de la spate, şi nu cu blândeţe:

— La o parte, domnule. Trebuie să vă daţi din cale. Starea pacientei e gravă. Poate să moară.

M-am dat la o parte să le fac loc ca s-o scoată cu targa pe roţi pe culoar. Ochii Kaylei erau tot închişi. Ştia că mă aflu acolo? Sau cine i-a făcut asta? Am urmat convoiul cât de aproape am putut. Şi atunci, la fel de repede cum se mişcaseră şi înainte, o urcară într-un lift şi uşile de metal se închiseră între noi.

Annie era chiar lângă mine. Îmi indică un alt lift:

— Te pot duce în sala de aşteptare de sus dacă vrei. Crede-mă, toată lumea se străduieşte din

răsputeri. Toţi ştiu că Kayla e doctor. Şi toţi ştiu că e o sfântă.

76

„Starea pacientei e gravă. Poate să moară… Şi toţi ştiu că e o sfântă.“

Mi-am petrecut următoarele trei ore în sala de aşteptare, singur şi fără să am vreo veste despre Kayla. Ironia sorţii era că doi dintre copiii mei se născuseră la St. Anthony. Maria fusese declarată moartă aici. Şi acum Kayla.

Apoi Annie Falk fu din nou lângă mine, aplecată pe un genunchi, vorbind pe un ton scăzut, respectuos, care mă sperie mai mult decât ar fi putut-o face orice altceva în acel moment:

— Vino cu mine, Alex. Haide, te rog. Repede. Te duc la ea. A ieşit din sala de operaţie.

La început, am crezut că ea dormea încă în salonul de reanimare, însă se mişcă în momentul în care m-am apropiat. Deschise ochii şi mă văzu – mă recunoscu o clipă mai târziu.

— Alex? şopti ea.

— Bună, tu – am şoptit şi eu, luându-i cu blândeţe mâna într-ale mele.

Păru foarte confuză şi pierdută pentru o clipă; apoi îşi închise strâns ochii. Lacrimi i se rostogoliră pe obraji şi aproape că am început şi eu să lăcrimez, însă m-am gândit că, dacă mă vede aşa, Kayla s-ar putea speria.

— E în regulă, am liniştit-o eu. S-a terminat acum. Eşti la reanimare.

— Am fost… aşa de speriată, îmi mărturisi ea vorbind ca o fetiţă, o parte înduioşătoare a Kaylei pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Sunt sigur că ai fost, am zis eu şi mi-am tras un scaun fără să-i dau drumul la mână. Chiar ai

condus singură până aici?

Ea zâmbi, deşi privirea îi rămase uşor pierdută.

— Ştiu cât de mult durează să-ţi vină o ambulanţă în cartierul ăsta.

— Cine ţi-a făcut asta? am întrebat-o eu. Ştii cine a fost, Kayla?

Ca răspuns la întrebare, ea închise din nou ochii. Mâna liberă mi se strânse făcându-se pumn. „Ştia cine o atacase şi-i era frică să spună? Fusese avertizată să nu vorbească?“

Am rămas tăcuţi o vreme – până când se simţi ea pregătită să spună mai multe. Nu aveam să o forţez, cum o forţasem pe biata Mena Sunderland.

— Făceam o vizită la domiciliu, vorbi ea în cele din urmă, cu ochii încă închişi. M-a sunat sora tipului. E un drogat, încerca să facă dezintoxicare acasă. Când am ajuns acolo, mai avea un pic şi-şi ieşea din minţi. Nu ştiu cine credea că sunt. M-a înjunghiat…

Vocea i se frânse. I-am netezit părul şi am mângâiat-o cu dosul palmei pe obraz. Am văzut cât de fragilă poate fi viaţa, însă nu e un lucru cu care te obişnuieşti, şi e altfel când e vorba de cineva la care ţii, când faptul e atât de personal.

— Vrei să stai cu mine, Alex? Până adorm. Nu pleca.

Vorbea din nou cu vocea de fetiţă. Kayla nu mi se păruse niciodată atât de vulnerabilă ca atunci, în acea clipă trecătoare în salonul de reanimare. Mi se rupea inima pentru ea şi pentru ce se întâmplase când încercase să facă un bine.

— Bineînţeles, am zis. O să fiu aici. Nu plec nicăieri.

77

— Sunt deprimat de ceva vreme, după cum ştii. Tu, mai mult decât oricine.

— De mai bine de zece ani. Asta e într-adevăr ceva vreme, cred, Alex.

Eram aşezat faţa în faţă cu doctorul meu favorit, psihiatrul meu personal, Adele Finaly. Adele îmi este de asemenea mentor din când în când. Ea e cea care mă încurajase să încep să practic din nou şi chiar îmi găsise câţiva pacienţi. „Porcuşori de Guineea“, cum îi place ei să le spună.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre câteva lucruri care mă deranjează mult, Adele. S-ar putea să fie nevoie de câteva ore.

— Nicio problemă, spuse.

Adele are părul şaten-deschis şi e trecută de patruzeci de ani, însă nu pare să fi îmbătrânit de când ne-am cunoscut. Nu e căsătorită acum şi din când în când mă gândesc la noi doi împreună, însă îmi îndepărtez apoi gândul din minte. E mult prea prostesc, prea *nebunesc*.

— Dacă reuşeşti să înghesui câteva ore de aiureli în cincizeci de minute, continuă ea, spirituală ca întotdeauna, exact tonul care trebuia să-l adopte cu mine.

— Se poate.

Ea încuviinţă din cap.

— Ai face bine să începi atunci. Am pornit ceasul. Ticăie.

Am început prin a-i povesti ce se întâmplase cu Kayla şi despre sentimentele mele în legătură cu această situaţie, inclusiv faptul că ea se întorsese la casa părinţilor săi din Carolina de Nord pentru recuperare.

— Nu cred că e vina mea. Aşa că nu mă simt vinovat pentru ce a păţit Kayla… Cel puţin, nu în mod direct.

Adele nu se putu abţine, oricât de pricepută era –, astfel că sprâncenele ridicate îi trădară gândurile.

— Şi indirect?

Mi-am mişcat capul în sus şi-n jos:

— Simt un fel de vină generalizată – ca şi cum aş fi putut face ceva să previn atacul.

— De pildă?

Am zâmbit. La fel şi Adele.

— Ca să dau un exemplu, să elimin în totalitate infracţionalitatea din zona DC, am zis.

— Iar te ascunzi în spatele simţului umorului.

— Sigur că da, şi uite care e partea cu adevărat nasoală. Oricât de raţional cred că sunt, eu *chiar* mă simt vinovat pentru că nu am putut-o proteja cumva pe Kayla. Şi da, ştiu cât de ridicol e, Adele. Să te *gândeşti* la asta. Şi să o spui cu voce tare. Însă asta e.

— Spune-mi mai multe despre „protecţia“ asta pe care i-ai fi putut-o oferi cumva Kaylei Coles. Trebuie să aud asta, Alex.

— Nu mă mai tachina pe tema asta. Şi nu cred că am folosit cuvântul *protecţie.*

— De fapt, chiar l-ai folosit. Oricum ar fi, explică-mi, te rog! Ai zis că vrei să-mi spui totul. Asta e probabil mai important decât crezi.

— N-aş fi putut face nici pe dracu’ s-o ajut pe Kayla. Acum eşti fericită?

— Nu mai am mult până acolo, replică Adele, apoi aşteptă să zic mai multe.

— Totul se leagă de noaptea aceea cu Maria, bineînţeles. *Eram acolo.* Am privit cum mi-a murit în braţe. N-am putut face nimic s-o salvez pe femeia pe care o iubeam. Nu am făcut nimic. Nici nu l-am prins măcar pe nenorocitul care a ucis-o.

Adele tot nu zise nimic.

— Şi ştii ce e cel mai rău? Întotdeauna o să mă întreb dacă glonţul acela nu-mi era destinat mie. Maria s-a întors la mine în braţe… *Atunci* a lovit-o.

Am rămas în tăcere mult timp, chiar şi pentru noi, iar noi chiar ne pricepem la tăcerile lungi. Nu mai recunoscusem până acum asta faţă de Adele, n-o mai spusesem nimănui cu voce tare.

— Adele, o să-mi schimb viaţa cumva.

Nu răspunse nimic nici acum. Deşteaptă şi dură, aşa cum îmi plac mie psihiatrii şi cum aspir şi eu să fiu într-o zi când o să mă maturizez şi eu naibii.

— Nu mă crezi? am întrebat eu.

Ea vorbi, în sfârşit:

— Vreau să te cred, Alex. Sigur că da. Apoi adăugă: Tu chiar crezi ce spui? *Tu* crezi că ne putem schimba cu adevărat? Tu poţi?

— Da, i-am replicat eu. Chiar cred că mă pot schimba. Dar sunt adeseori credul.

Ea râse. Am râs amândoi.

— Nu pot să cred că plătesc pentru porcăria asta, am zis eu la sfârşit.

— Nici eu, fu de acord Adele. Dar ţi-a expirat timpul.

78

Mai târziu în acea după-amiază mă găseam în biserica St. Anthony – St. Tony, cum îi spuneam de pe vremea când eram copil în casa la fel de venerată a lui Buni aflată în apropiere. Biserica era situată cam la un cvartal de spitalul unde murise Maria. Îmi transferasem îngrijirea spirituală de la un doctor de cap la Capul universului şi speram să văd o îmbunătăţire, însă mi-am dat seama că se poate să nu fie chiar aşa.

Am îngenuncheat în faţa altarului şi am lăsat mirosul prea dulceag de tămâie şi picturile cu Naşterea şi Răstignirea să treacă peste mine şi să-şi îndeplinească treaba murdară. Cel mai frapant lucru la cele mai frumoase biserici, pentru mine, e că au fost în mare parte proiectate de oameni inspiraţi de credinţa în ceva mai mare şi mai important decât ei înşişi şi aşa încerc să-mi călăuzesc şi eu viaţa. Mi-am înălţat privirea spre

altar şi un suspin îmi scăpă de pe buze. În ce îl priveşte pe Dumnezeu, eu cred. E simplu şi aşa a fost dintotdeauna. Poate că simt că e puţin straniu sau îndrăzneţ să-ţi imaginezi că Dumnezeu gândeşte ca şi noi; sau că Dumnezeu are o faţă mare, blândă de om; sau că Dumnezeu este alb, maroniu, negru, galben, verde sau cum o fi; sau că Dumnezeu ne ascultă rugăciunile în orice moment din zi sau din noapte, sau că ni le ascultă vreodată.

Însă am rostit câteva rugăciuni pentru Kayla în rândul din faţă de la St. Tony – cerând nu doar să supravieţuiască rănilor, ci şi să se vindece din alte puncte importante de vedere. Oamenii reacţionează diferit la atacuri care pun în pericol viaţa propriei persoane, a membrilor familiei, a casei. Ştiu asta din experienţă. Şi acum, din nefericire, o ştia şi Kayla.

Având dispoziţie pentru rugăciune, am spus câteva cuvinte personale şi pentru Maria, care-mi ocupase gândurile atât de mult în ultima vreme.

Am vorbit chiar şi cu Maria, dacă se poate spune aşa. Speram că îi plăcea felul în care-i creşteam pe copii – un subiect frecvent în conversaţiile noastre. Apoi am spus o rugăciune pentru Buni şi sănătatea ei fragilă; rugăciuni pentru copii; şi chiar câteva cuvinte pentru pisicuţa Rosie, care suferea de o răceală serioasă şi mă temeam că e pneumonie. *Nu lăsa să moară pisica noastră. Nu acum. Şi Rosie e o făptură bună.*

79

Măcelarul se afla în Georgetown să elibereze un pic din tensiunea acumulată – altfel s-ar fi putut ca lucrurile să nu decurgă prea bine când avea să se întoarcă la Caitlin şi la copilaşi, la viaţa sa de pe calea cea dreaptă şi îngustă. De fapt, îşi dăduse

seama cu mult timp în urmă că-i făcea plăcere să ducă o viaţă dublă. Cui naiba nu i-ar fi plăcut?

Poate că astăzi se impunea un nou joc de Roşu – verde. De ce nu? Războiul cu Maggione Junior îl stresa foarte mult.

Cvartalul 3 000 de pe Q, Street, pe unde se plimba acum cu paşi alerţi, era mărginit frumos cu copaci şi dominat de case atrăgătoare împărţite în apartamente şi de locuinţe chiar mai mari, de genul conacelor. Era cu precădere o zonă rezidenţială bogată, iar maşinile parcate vorbeau despre gusturile şi statutul social al celor care locuiau acolo: câteva Mercedesuri, un Range Rover, un BMW, un Aston Martin, unul sau două Bentley-uri strălucitoare.

În mare parte, circulaţia pietonilor se limita la cei care intrau sau ieşeau din casă. Treabă bună pentru scopurile sale de azi. Avea căştile pe urechi şi asculta o trupă din Scoţia care-i plăcea lui, Franz Ferdinand. În cele din urmă însă, opri muzica şi deveni serios.

La casa de cărămidă roşie de la colţul Thirty-first şi Q, Street părea că se pregăteşte o cină festivă elaborată pentru acea seară. Bunătăţi asortate şi excesiv de scumpe erau transportate de la duba lungă inscripţionată „Georgetown Valet“, iar felinarele de imitaţie pe gaz din faţa casei erau testate de muncitori. Luminile păreau să funcţioneze perfect. „Străluceşte, străluceşte.“

Atunci Măcelarul auzi tic-toc-ul tocurilor unei femei. Sunetul tentant, aproape ameţitor, venea din faţa lui, de pe trotuarul care era mai degrabă cărămidă decât asfalt şi se întindea prin cartier precum un colier lăsat să cadă pe o masă.

În sfârşit, o văzu pe femeie din spate – o bucăţică bună, cu forme frumoase şi păr lung şi negru care-i atârna până la jumătatea spatelui. O irlandeză ca şi el? O fătucă frumoasă? N-aveai cum să-ţi dai seama sigur văzând-o doar din spate, însă urmărirea începuse. În curând avea să ştie câte

îşi dorea de la ea. Simţea că deţine deja controlul asupra sorţii ei, că ea îi aparţinea lui, Măcelarului, puternicul său *alter ego* sau poate *adevăratei* sale identităţi. Cine putea şti?

Se apropia din ce în mai mult de femeia cu păr negru ca pana corbului, cercetând aleile înguste care se întindeau în spatele caselor mai mari, pâlcurile de copaci, căutând un loc bun – când văzu un magazin în faţă. Ce era asta?

Singurul spaţiu comercial pe care-l întâlnise pe o distanţă de câteva cvartale. Părea aproape nelalocul lui în cartier.

„SARAH'S MARKET", zicea afişul de la intrare.

Şi apoi frumuseţea cu păr negru intră înăuntru.

— Blesteme! Planul mi-a fost zădărnicit, şopti Măcelarul şi rânji imaginându-se cum îşi răsucea o mustaţă de personaj negativ. Îi plăcea genul ăsta de joc, rutina asta periculoasă şi provocatoare de-a şoarecele şi pisica în care el făcea toate regulile. Însă zâmbetul i se stinse pe loc – pentru că mai văzu ceva la Sarah's Market şi acest ceva nu-i fu pe plac.

Ziare afişate pe stand – exemplare din *Washington Post*. Şi ştii ce? Îşi aminti brusc că domnul Bob Woodward însuşi locuia undeva în zonă – însă asta nu era partea problematică.

Faţa sa era problema, sau oricum o aproximaţie, o schiţă deloc proastă a Măcelarului. Era postată chiar deasupra ştirilor zilnice, exact unde nu ar fi trebuit să se afle.

— Dumnezeule, sunt celebru!

80

Nu era însă de glumit cu asta şi Michael Sullivan se îndreptă repede înapoi la locul unde-şi

parcase maşina pe Q, Street. De fapt, ceea ce se întâmplase era cel mai dezastruos curs al evenimentelor pe care şi l-ar fi putut imagina. Nimic nu părea să-i mai iasă cum trebuie în ultima vreme.

Stătu pe locul din faţă al Cadillacului şi analiză cu calm situaţia nefericită.

Se gândi la posibilii „suspecţi“, la femeia care trebuie să fi răspândit poveşti despre el. Poate chiar să fi dat o descriere poliţiei. Se gândi că era atacat din două părţi deodată, de către poliţia din Washington şi de către mafie. „Ce-i de făcut, ce-i de făcut?“

Când o posibilă soluţie îi veni în minte, aceasta fu satisfăcătoare şi aproape entuziasmantă, pentru că lui îi părea ca un joc nou. O altă întoarcere a butonului.

Cei de la poliţia din DC credeau că ştiu cum arată, ceea ce putea să-i creeze probleme serioase, dar se putea de asemenea să-i facă neglijenţi sau chiar prea încrezători.

„Greşeală. A lor.“

Mai ales dacă lua contramăsurile potrivite chiar acum, ceea ce avea, cu siguranţă, de gând să facă. Dar care erau, mai exact, măsurile de apărare pe care trebuia să şi le ia?

Primul pas îl duse pe Wisconsin Avenue, lângă Blues Alley – exact unde îşi amintea că era frizeria. Un frizer pe nume Rudy avea un scaun liber pentru el în mijlocul după-amiezii, aşa că Sullivan se instală confortabil pentru o tunsoare şi un bărbierit.

Era relaxant şi destul de plăcut de fapt şi se întreba cum avea să arate după, dacă avea să-i placă noua lui înfăţişare.

După alte zece sau douăsprezece minute, fapta fu comisă. „Scoate bandajele, doctore Frankenstein.“ Frizerul scund şi grăsuţ părea mulţumit de sine.

„Dacă ai dat-o-n bară, eşti mort. Nu glumesc, Rudy, se gândi Măcelarul. O să te tai în bucăţi cu propriul brici. Să vedem ce o să aibă *Washington Post* de spus despre asta!“

Dar, ce să vezi!

— Nu-i rău. Îmi place. Cred că semăn un pic cu Bono.

— Sonny şi Cher – despre acel Bono vorbeşti? zise Rudy cel Prost. Nu ştiu ce să zic, domnule. Eu cred că sunteţi mai chipeş decât Sonny Bono. A murit, ştiţi?

— Mă rog, făcu Sullivan şi-şi plăti nota, îi dădu frizerului un bacşiş şi se cără de acolo.

Apoi merse cu maşina până în cartierul Capitol Hill din DC.

Îi plăcuse dintotdeauna zona, i se părea excitantă. Cei mai mulţi oameni percepeau imaginea Capitoliului ca fiind compusă din treptele şi terasele graţioase ale faţadei de vest. Însă pe partea de *est,* în spatele Capitoliului, Curţii Supreme şi Congresului, se găsea un cartier rezidenţial aglomerat pe care îl cunoştea destul de bine. „Am mai bătut această cale.“

Măcelarul trecu prin Lincoln Park, care avea o vedere excepţională a domului Capitoliului, acum că frunzele începuseră să cadă.

Fumă o ţigară şi-şi revăzu planul în faţa oarecum bizarului Memorial al Emancipării, care înfăţişa un sclav eliberându-se din lanţuri în vreme ce Lincoln citea Proclamaţia de Emancipare[13].

„Lincoln, un om bun, potrivit multor surse. Eu, un om foarte rău. Mă întreb cum se întâmplă chestiile astea?“ cugetă el. Câteva minute mai târziu, intra prin efracţie într-o casă de pe C Street. Ştia pur şi simplu că asta era târfa care vorbise despre el. Simţea asta în oase, în sânge. Şi în curând avea să ştie cu siguranţă.

O găsi pe Mena Sunderland adăpostită frumos în mica şi adorabila ei bucătărie. Era îmbrăcată în blugi, un tricou alb imaculat, saboţi uzaţi,

pregătind paste pentru o persoană şi sorbind dintr-un pahar cu vin. „Frumuşică foc“, se gândi el.

— Ţi-a fost dor de mine, Mena? Mie mi-a fost dor de tine. Şi ştii ce? Aproape uitasem cât de frumoasă eşti.

„Însă n-am să te mai uit de acum înainte, fată dragă. Am adus o cameră să-ţi fac poze de data asta. O să fii până la urmă în minunata mea colecţie de fotografii. Da, da, o să fii!“

Şi îi făcu prima tăietură cu bisturiul.

81

Eram încă în biserică când îmi sună telefonul şi era vorba de probleme lângă Capitoliu. Am rostit o rugăciune scurtă pentru oricine ar fi fost în pericol şi ca să-l prindem curând pe ucigaşul-violator. Apoi am plecat în fugă de la St. Anthony.

Eu şi Sampson ne-am grăbit spre cartierul din spatele Capitoliului în maşina sa, cu sirena urlând şi cu girofarul pornit. Banda galbenă a poliţiei era deja întinsă peste tot când am ajuns noi. Scena, fundalul unor clădiri guvernamentale importante, nu putea fi mai dramatică, mă gândeam eu, în vreme ce am parcurs în fugă, împreună cu Sampson, cele patru trepte de piatră din faţa unei case din cărămidă de culoare roşiatică.

Face spectacol pentru noi? O face intenţionat? Sau, pur şi simplu, aşa s-a întâmplat?

Am auzit o alarmă de maşină ţiuind şi m-am uitat înapoi spre stradă. Ce privelişte ciudată, curioasă: poliţie, reporteri, o mulţime crescândă de privitori.

Frica era clar întipărită pe multe dintre feţe şi n-am putut să nu mă gândesc că acesta era un tablou familiar al epocii, privirea aceasta de spaimă, starea aceasta teribilă de spaimă de care părea să

fie cuprinsă întreaga ţară – poate chiar întreaga lume se temea acum.

Din nefericire, situaţia era şi mai gravă înăuntru. Locul faptei era deja controlat cu stricteţe de detectivi criminalişti şi tehnicieni cu feţe sumbre, însă Sampson fu lăsat să intre. Trecu peste obiecţiile unui sergent şi mă introduse şi pe mine.

Am intrat în bucătărie.

Incredibilul loc al crimei.

Atelierul ucigaşului.

Am văzut-o pe biata Mena Sunderland acolo unde zăcea întinsă pe gresia maro-roşcată. Ochii i se dăduseră peste cap dezvelindu-şi albul şi păreau să fie fixaţi pe un punct din tavan. Însă ochii Menei nu fură primul lucru pe care l-am observat. O, ce nemernic era criminalul ăsta!

Un cuţit de tăiat carnea îi era înfipt în gât, poziţionat ca un ţăruş mortal. Avea răni multiple pe faţă, tăieturi adânci, pline de răutate fără rost. Bluza, un tricou alb, fusese smulsă. Blugii şi chiloţii îi fuseseră coborâţi până la glezne, dar nu daţi jos. Unul din pantofi îl avea încă în picior, unul nu, un sabot albastru-pal zăcând pe o parte în sânge.

Sampson se uită la mine:

— Alex, ce înţelegi din toate astea? Spune-mi.

— Nu prea multe. Deocamdată. Nu cred că s-a deranjat s-o violeze, am speculat eu.

— De ce nu? I-a dat jos pantalonii.

Am îngenuncheat peste cadavrul Menei.

— După natura rănilor. Atâta sânge. Desfigurarea. Era prea furios pe ea. I-a spus să nu vorbească cu nimeni, iar ea nu l-a ascultat. Despre asta e vorba. S-ar putea ca noi să fim vinovaţi de moartea ei, John.

Sampson reacţionă furios:

— Alex, i-am spus să nu se întoarcă încă aici. I-am oferit supraveghere, protecţie. Ce puteam face mai mult?

Am clătinat din cap:

— S-o fi lăsat în pace, poate. Să fi prins ucigaşul înainte să ajungă la ea. Altceva, John, orice altceva în afară de asta.

82

Acum investigam cazul şi pentru Mena Sunderland, în memoria ei – cel puţin asta îmi spuneam, aşa raţionalizam eu. Făceam asta pentru Maria Cross şi Mena Sunderland, şi pentru toate celelalte.

În următoarele trei zile am lucrat împreună cu Sampson în timpul zilei şi apoi ieşeam tot împreună pe străzi noaptea. Tura noastră ţinea de obicei de la zece până pe la două. Făceam parte din forţele de poliţie care patrulau în cartierele Georgetown şi Foggy Bottom, zone unde violatorul-ucigaş mai lovise înainte. Emoţiile erau puternice, însă nimeni nu-l voia mai mult decât mine.

Totuşi, mă străduiam cât puteam să păstrez perspectiva şi controlul asupra investigaţiei foarte tensionate. Aproape în fiecare seară reuşeam să iau cina cu Buni şi cu copiii. Am sunat-o pe Kayla Coles în Carolina de Nord să văd ce face şi părea mai bine. Am ţinut, de asemenea, şi vreo şase şedinţe cu pacienţii mei, inclusiv cu Kim Stafford care venea să mă vadă de două ori pe săptămână şi chiar observam un oarecare progres. Logodnicul său nu-i pomenise niciodată despre „discuţia“ noastră.

Ritualul de dimineaţă includea şi cumpărarea unei cafele de la Starbucks, care se afla chiar la mine în clădire, sau de la Au Bon Pain de la intersecţia dintre Indiana şi Sixth Street. Problema cu cei de la Au Bon Pain e că îmi plăceau

produsele lor de patiserie prea mult, aşa că trebuia să stau departe de locul ăla pe cât posibil.

Kim era pacienta mea preferată. Terapeuţii au de obicei favoriţi, oricât ar încerca să nege acest lucru.

— Mai ţii mine, ţi-am spus că *Jason* nu-i un tip aşa de rău? zise ea la vreo cincisprezece minute de la începerea şedinţei într-o dimineaţă.

Mai ţineam minte, la fel cum mai ţineam minte cum îl bumbăcisem chiar în incinta secţiei unde lucra.

— Ei bine, e pur şi simplu un gunoi fără cusur, doctore Cross. Mi-am dat seama de asta. Mi-a luat un pic mai mult decât ar fi trebuit.

Am dat din cap şi am aşteptat să aud mai multe. Ştiam exact ce vreau să aud în clipa următoare.

— M-am mutat de la el. Am aşteptat până a mers la lucru, apoi am plecat. Adevărul? Sunt speriată de moarte. Dar am făcut ceea ce trebuia să fac.

Se ridică şi se duse la fereastra care dădea spre Judiciary Square. Se vedea şi Tribunalul Districtual din biroul meu.

— De când eşti căsătorit? mă întrebă ea, aruncând o privire la verigheta pe care o purtam încă pe mâna stângă.

— Am fost căsătorit. Nu mai sunt.

I-am spus un pic despre Maria, despre ce s-a întâmplat cu mai bine de zece ani în urmă – versiunea prescurtată, nesentimentală.

— Îmi pare rău, a zis ea când am terminat. Avea lacrimi în ochi, ultimul lucru pe care mi-l doream. În acea dimineaţă am trecut prin câteva momente grele, am făcut un oarecare progres. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat – mi-a strâns mâna înainte să plece.

— Eşti un om bun, zise ea. La revedere, domnule doctor Cross.

Şi m-am gândit că se putea să fi pierdut un pacient – primul – pentru că făcusem treabă bună.

83

Ce s-a întâmplat în acea seară m-a lăsat mut de uimire. De fapt, fusese o seară întru totul plăcută până când lucrurile au luat o întorsătură proastă. Îi răsfățasem pe Buni şi pe copii cu o cină specială la Kinkead's, în apropiere de Casa Albă, pe Pennsylvania Avenue, restaurantul nostru favorit din Washington. Marele cântăreţ de jazz Hilton Fenton veni la masa noastră şi ne spuse o poveste amuzantă despre actorul Morgan Freeman. Ajunşi acasă, am urcat scările abrupte de lemn către biroul meu din pod, blestemând treptele printre dinţi, una câte una.

Am pus să ascult ceva de Sam Cooke, începând cu o melodie foarte populară, *You Send Me.* M-am cufundat apoi în dosarele vechi ale poliţiei de pe vremea când Maria fusese ucisă – sute de pagini.

Căutam cazuri nerezolvate de viol de pe vremea aceea, mai ales care avuseseră loc în Southeast sau în apropiere. Lucram concentrat şi ascultam muzică şi am fost surprins când m-am uitat la ceas şi am văzut că era trei şi zece. Câteva lucruri interesante ieşiseră la iveală din cazul de violuri în serie care era în desfăşurare în preajma morţii Mariei.

De fapt, violurile începuseră cu câteva săptămâni înainte ca Maria să fie împuşcată şi se opriseră imediat după crimă. Nu mai reîncepuseră apoi. Şi ce însemna asta – că violatorul era poate un vizitator al oraşului?

Cel mai interesant pentru mine era faptul că nu exista o descriere a violatorului de la niciuna dintre victime. Primiseră îngrijiri medicale, însă refuzaseră să vorbească cu poliţia despre ce li se întâmplase. Asta nu dovedea nimic, însă mă făcu să răsfoiesc în continuare.

Am trecut prin mai multe dosare şi tot n-am găsit nicio descriere din partea victimelor.

Putea fi o coincidenţă? Mă îndoiam. Am citit mai departe.

Atunci m-am oprit ca lovit de trăsnet din pricina unei însemnări din rapoartele poliţiei. Un nume îmi sări în ochi.

Maria Cross.

Asistent social la Potomac Gardens.

Un oarecare detectiv Alvin Hightower – eram destul de sigur că era mort acum – scrisese un raport cu date medicale despre violarea unei studente de la Universitatea „George Washington“. Atacul avusese loc într-un bar de pe M Street.

Pe măsură ce citeam, îmi venea tot mai greu să respir. Îmi aminteam de o conversaţie pe care o avusesem cu Maria cu vreo două zile înainte să moară. Era despre un caz la care lucra, al unei fete care fusese violată.

Potrivit raportului detectivului, fata îi dăduse o descriere a violatorului asistentei sociale – *Maria Cross.* Era un bărbat alb, puţin peste unu optzeci, posibil din New York. Când terminase cu fata, făcuse o plecăciune scurtă.

Degetele îmi tremurau. Am întors pagina şi am verificat data raportului iniţial. Şi acolo era – *ziua de dinaintea morţii Mariei.*

Şi violatorul?

Măcelarul. Ucigaşul mafiei pe care-l urmărisem. Mi-am amintit plecăciunea lui de pe acoperiş, vizita neaşteptată la mine acasă.

Măcelarul.

Aş fi pariat pe viaţa mea că el era.

Partea a patra

UCIGAŞUL DE DRAGONI

84

Buni ridică telefonul din bucătărie, unde familia se adunase să pregătească cina în seara aceea. Cu toţii aveam câte o sarcină pentru pregătirea mesei, de la curăţatul cartofilor la prepararea unei salate Caesar şi la pusul mesei cu tacâmurile bune de argint. Mă încordam însă de fiecare dată când suna telefonul. „Acum ce mai era? Aflase Sampson ceva despre Măcelar?“

Buni vorbi în receptor:

— Bună, drăguţă, cum mai eşti? Cum te simţi? O, asta e bine, mă bucur mult să aud. Stai să-l chem. Alex e aici, toacă legume de parcă ar lucra la cantină. O, da, se descurcă destul de bine. O să fie şi mai bine când o să-ţi audă vocea.

Ştiam că trebuie să fie Kayla, aşa că am răspuns la telefonul din camera de zi. Făcând asta, m-am întrebat când am ajuns o familie cu telefoane aproape în fiecare cameră, ca să nu mai vorbim de mobilele pe care Damon şi Jannie le luau cu ei la şcoală acum.

— Deci, *cum* te mai simţi, drăguţă? am răspuns şi am încercat să imit tonul dulceag al lui Buni. Am răspuns, puteţi să închideţi în bucătărie, am adăugat eu pentru galeria de glumeţi care ascultau, chicotind şi râzând acolo.

— Bună, Kayla! Pa, Kayla! rostiră copiii în cor.

— Pa, Kayla, adăugă Buni. Te iubim. Să te faci bine repede.

Amândoi auzirăm un clic şi atunci Kayla zise:

— Sunt foarte bine. Pacienta se simte minunat. Aproape vindecată şi gata să tăbăcească din nou nişte funduri.

Am zâmbit şi am simţit căldura curgând prin mine doar auzindu-i vocea, chiar şi aşa printr-un apel de la mare distanţă.

— Păi, mă bucur să te aud din nou cu vocea care e gata să tăbăcească funduri.

— Şi pe al tău, Alex. Şi pe al lui Buni şi pe ale copiilor. Îmi pare rău că nu am sunat săptămâna trecută. Tata nu s-a simţit prea bine, însă începe să-şi revină acum. Şi mă cunoşti. Am mai făcut muncă *pro bono* prin cartier. *Urăsc* pur şi simplu să fiu plătită, ştii tu.

Urmă o scurtă pauză, însă am umplut apoi intervalul cu întrebări insipide despre părinţii Kaylei şi despre viaţa în Carolina de Nord, unde ne-am născut amândoi. Între timp, mă calmasem un pic în legătură cu apelul neaşteptat de la Kayla şi eram iar eu însumi.

— Şi cum eşti totuşi? am întrebat-o eu. Chiar te simţi bine? Aproape refăcută?

— Da. Şi am o viziune mai clară despre unele lucruri decât am avut în ultima vreme. Am avut timp să procesez şi să reflectez, ceea ce e o schimbare. Alex, m-am gândit că… s-ar putea să nu mă mai întorc la Washington. Am vrut să discut cu tine înainte să spun altcuiva.

Stomacul mi se prăbuşi ca un lift defect într-un zgârie-nori. Bănuisem eu că se putea să vină şi asta, dar tot m-am clătinat din pricina loviturii.

Kayla continuă să vorbească:

— Sunt multe de făcut aici. Mulţi bolnavi, desigur. Şi uitasem cât de drăguţ, cât de *sănătos* e locul ăsta. Îmi pare rău, nu mă exprim… nu spun foarte bine ce am de spus.

Am strecurat o idee glumeaţă:

— Nu prea te pricepi la vorbe. Asta e problema cu voi, oamenii de ştiinţă.

Kayla suspină adânc:

— Alex, crezi că greşesc? Ştii ce vreau să zic? Sigur că ştii.

Am vrut să-i spun Kaylei că se înşela cumplit, că ar fi trebuit să se grăbească înapoi în DC, însă n-am putut s-o fac. *De ce oare?*

— Bine, ăsta e singurul răspuns pe care pot să-l dau, Kayla. Tu ştii ce e bine pentru tine. Nu aş încerca vreodată să te influenţez absolut deloc. Ştiu că n-aş putea nici dacă aş vrea. Nu ştiu dacă m-am exprimat cum trebuie.

— O, cred că ai făcut-o. Tu eşti pur şi simplu sincer, zise ea. Chiar trebuie să-mi dau seama ce e mai bine pentru mine. E în natura mea, nu-i aşa? A amândurora.

Am continuat să vorbim o vreme, însă când am închis în cele din urmă, aveam un sentiment îngrozitor în legătură cu cele întâmplate. „Am pierdut-o, nu-i aşa? Ce-i cu mine? De ce nu i-am spus Kaylei că am nevoie de ea? De ce nu i-am spus să se întoarcă la Washington cât de repede poate? De ce nu i-am spus că o iubesc?“

După cină, m-am dus sus în pod, refugiul meu, locul meu de evadare, şi am încercat să mă pierd în dosarele vechi rămase de pe vremea morţii Mariei. Nu m-am gândit prea mult la Kayla. Mă gândeam fără încetare la Maria şi-mi era dor de ea mai mult decât îmi fusese în ani de zile, mă întrebam cum ar fi fost viaţa noastră dacă nu ar fi murit.

Pe la ora unu dimineaţa, am coborât în cele din urmă în vârful picioarelor. M-am strecurat din nou în camera lui Ali. Silenţios ca un şoarece de biserică, m-am întins alături de băieţelul meu dulce şi visător.

Am prins mâna micului Alex cu degetul mic şi am rostit fără sunet cuvintele: „Ajută-mă, căţeluş“.

85

Evenimentele evoluau cu rapiditate acum… fie spre mai bine, fie spre mai rău. Michael Sullivan nu mai fusese atât de implicat şi de plin de tensiune de ani buni şi, de fapt, îi plăcea sentimentul că era în viteză. Se întorsese, nu-i aşa? Da, la naiba, şi era şi în floarea vârstei. Nu fusese niciodată mai furios sau mai concentrat. Singura problemă reală era că simţea că are nevoie de mai multă acţiune, de orice fel se găsea. Nu mai putea sta liniştit în motelul acela, nu mai putea să se uite la episoade vechi din *Lege şi ordine* sau să mai joace fotbal şi baseball cu băieţii.

Avea nevoie să vâneze; să se mişte încontinuu; avea nevoie ca dozele de adrenalină să fie mai aproape de el.

„Greşeală.“

Aşa că iată-l din nou în DC – unde nu trebuia să fie –, nici chiar cu părul tuns scurt şi o bluză cu glugă argintiu cu albastru a echipei de baschet Georgetown Hoyas ce îl făcea să arate ca un aspirant jalnic la statutul de carierist arogant care merita să fie pocnit în mutră şi lovit cu picioarele în cap când se află la pământ.

Însă, fir-ar să fie, îi plăceau femeile de aici şi cel mai mult tipul de carieriste înţepate. Tocmai terminase de citit *Sate*[4] de John Updike şi se întreba dacă bătrânul Updike era măcar pe jumătate la fel de excitat ca unele dintre personajele despre care scria. Nu scrisese oare şopârla aia pofticioasă şi *Cupluri?* În plus, Updike avea vreo şaptezeci şi ceva de ani şi tot vorbea despre sex ca şi cum ar fi fost un adolescent la o fermă din Pennsylvania, care şi-o punea cu toate vietăţile cu două, trei sau patru picioare. Dar cine ştie, poate că-i scăpa lui sensul cărţii. Sau poate că îi scăpa lui Updike. Era posibil? Ca scriitorul să nu înţeleagă prea bine ce scrie despre sine însuşi?

Oricum, le simpatiza pe femeile simandicoase din Georgetown. Miroseau atât de bine, arătau foarte bine, vorbeau bine. *Femeile din*

Georgetown, acum asta ar fi fost o carte fainã sã o scrie cineva, poate chiar Johnny U.

Mamã, cel puţin lui i se părea cã e amuzant. Pe drumul cu maşina din Maryland ascultase U2, iar Bono se văitase despre cum i-ar fi plăcut să petreacă o vreme *înăuntrul* minţii iubitei lui. Sullivan se întrebă – lăsând la o parte romantismul irlandez lacrimogen – dacă era chiar aşa o idee genială. Avea Cailtlin nevoie să intre în mintea lui? Cu siguranţă, nu. Avea el nevoie să fie în a ei? Nu, Pentru că nu prea agrea spaţiile mari şi goale.

Deci unde dracu' se afla?

A, Thirty-first Street. Pe Blues Alley, care era destul de pustie la acea oră din zi – spre deosebire de noapte, când se deschideau cluburile în partea aceasta a Washingtonului şi mulţimile ieşeau la iveală. Îi asculta pe James McMurtry şi Heartless Bastards. Îi plăcea CD-ul destul de mult ca să mai rămână câteva minute în maşina parcată.

În cele din urmă coborî, îşi întinse picioarele şi trase o gură de aer de oraş, moderat poluat.

„Cine nu-i gata, îl iau cu lopata." Se hotărî să o taie spre Wisconsin Avenue şi să vadă ce doamne erau pe acolo, poate să o atragă pe una dintre ele pe alee cumva. Şi apoi? Ce naiba, să facă orice avea el chef. Ei era Michael Sullivan, Măcelarul din Sligo, un nenorocit nebun cum nu s-a mai găsit altul pe globul ăsta rotitor de gaz şi rocă. Cum suna replica aia veche ce-i plăcea lui? „Trei dintre cele patru voci din mintea mea îmi zic să-i dau bătaie."

Intrarea din Thirty-First Street pe alee era scăldată în strălucirea de un galben pal a luminilor de la un local specializat în spaghete numit Ristorante Piccolo. Multe dintre locurile intens frecventate de pe M Street, care se întindea în paralel cu aleea, aveau intrările de serviciu în partea aceea.

Trecu pe lângă intrarea din spate a unui *steakhouse,* apoi a unui bistro francez şi ceva de

gen fast-food cu burgeri care scuipa fum.

Observă un tip intrând pe alee – apoi doi – şi care mai şi veneau în direcţia lui.

Ce naiba era asta?

Ce se întâmpla aici?

Însă ştia ce era, nu-i aşa? Era capătul drumului. Cineva ajunsese în sfârşit cu un pas înaintea lui, în loc să se întâmple invers. Haine de piele.

Genul de dpi puşi pe harţă, solizi. Cu siguranţă, nu erau nişte studenţi din Georgetown care o luaseră pe o scurtătură să îmbuce dintr-o vacă la Steak & Brew.

Se întoarse înapoi spre Thirty-first – şi văzu încă doi dpi.

„Greşeală. Mare. A mea."

Îl subestimase pe John Maggione.

86

— Domnul Maggione ne-a trimis, striga unul dintre durii care se îndreptau către Michael Sullivan, venind cu îndrăzneală şi aroganţă dinspre intrarea pe alee de pe Wisconsin. Gorilele se mişcau repede acum şi-l încolţiseră. Se duseseră intriga şi misterul acum, ca să nu mai pomenim că doi dintre ei aveau deja armele scoase, atârnând într-o parte, şi că Măcelarul nu era înarmat, cu excepţia bisturiului chirurgical din cizmă.

Nici gând să-i poată da gata pe toţi patru, nu cu o lamă. Probabil, nici dacă ar fi avut o armă la el. Aşa că ce putea face? Să le facă o poză cu camera?

— S-a exprimat greşit, Măcelarule. Domnul Maggione nu vrea să te *vadă,* zise un tip mai în vârstă. Vrea doar să dispari. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Astăzi, de pildă. Crezi că poţi să faci asta pentru domnul Maggione? Pun pariu că se

poate. Apoi o să-ţi găsim soţia şi pe cei trei copii şi-i facem şi pe ei să dispară.

Creierul lui Michael Sullivan gonea acum analizând toate posibilităţile.

Poate că-l putea da gata pe unul dintre ei, pe ăla cu gura mare; atunci nu ar fi o pierdere totală. Să-i închidă fleanca aia spurcată o dată pentru totdeauna. Şi să-l şi taie bine.

Dar ceilalţi trei?

Poate că-i putea termina pe doi dintre ei, dacă lucra bine şi avea noroc. Dacă ar fi putut să-i facă să se apropie suficient ca să folosească lama, ceea ce n-avea să se întâmple. Probabil că erau ei proşti, dar nici în halul ăsta. Deci cum putea face să se întâmple ceva? Nu voia să moară fără să lupte, totuşi.

— Eşti destul de bărbat să mă învingi singur? îi strigă el celui cu gura mare. Ei, *babbo?* Folosi termenul mafiei pentru idiot, găinar de doi bani. Încerca să-l stârnească, dacă putea. Ce dracu', ar fi încercat orice acum. Avea să moară într-un minut sau cam aşa şi pur şi simplu nu era pregătit să se ducă încă.

Gura ucigaşului se strâmbă într-un zâmbet sinistru:

— Fără-ndoială. Te pot omorî singur. Dar ia ghici, ghici cine e *babbo* astăzi? Îţi dau un indiciu. Probabil, l-ai şters la fund azi-dimineaţă.

Măcelarul băgă mâna în buzunarul puloverului sport şi o ţinu acolo.

Gorila cu gura mare se răzgândi imediat şi ridică mâna liberă. Ceilalţi se opriră din mers. Cu toţii îşi scoseseră armele, însă nu se apropiau mai mult de legendarul Măcelar.

Vorbăreţul le indică oamenilor din spatele lui Sullivan să se mişte la dreapta, în vreme ce el şi al patrulea bărbat se dădură mai la stânga. Astfel aveau cu toţii un culoar liber de tragere. Deşteaptă mişcare.

— Mick cel idiot. Ai încurcat-o de data asta, nu-i aşa? O întrebare: Te-ai gândit vreodată că o să se termine aşa?

Sullivan trebui să râdă la replica asta.

— Ştii ce? Nu m-am gândit vreodată că o să se termine. Nu mi-a trecut prin cap. Nici chiar acum.

— O, ba o să se termine. Chiar aici, chiar acum. Tu vizionează doar filmul până când luminile cinematografului se vor stinge pentru tine!

Ceea ce era evident adevărat, fără îndoială – însă atunci Măcelarul auzi ceva ce nu-i veni să-şi creadă urechilor.

Venea din spate, aşa că trebui să se întoarcă să verifice, să vadă dacă e adevărat sau dacă era o glumă crudă pe care i-o făcea careva.

Cineva striga la capătul îndepărtat al aleii – ăsta trebuia să fie un *miracol* dat naibii.

Sau era cea mai norocoasă zi din viaţa lui.

Poate ambele.

Cavaleria sosise!

Ia te uită cine era aici ca să salveze situaţia!

87

— Poliţia metropolitană! Toată lumea să pună armele jos. Acum! Suntem ofiţeri de poliţie. Armele jos la pământ!

Sullivan văzu poliţiştii care păreau a fi detectivi, doi negri lucraţi, în haine civile.

Veneau din spatele gorilelor mafiei care stăteau la intrarea de pe Thirty-first, încercând să-şi dea seama ce naiba să facă acum, care era următoarea mişcare.

La asta se gândea şi el.

Ce privelişte să-i vezi pe cei doi poliţişti, totuşi, şi Sullivan se întrebă: Se poate oare să facă parte

din echipele speciale desfăşurate în Georgetown ca să-l prindă pe violator, adică pe el?

La dracu', putea paria pe tot ce vrei că era adevărat şi, dacă aşa stătea situaţia, el era singurul de pe alee care-şi dăduse deocamdată seama de asta.

Unul din poliţişti chema deja ajutoare prin staţie. Atunci cei doi mafioţi de la intrarea dinspre Wisconsin se întoarseră pur şi simplu *şi plecară*.

Detectivii aveau armele scoase, însă ce să facă? Realist vorbind, ce puteau să facă?

Sullivan aproape izbucni în râs, întorcându-se şi el agale şi pornind către Wisconsin.

Apoi o luă la fugă, un sprint în toată puterea cuvântului către strada aglomerată. Nebun cum era, începu să se prăpădească de râs. Se hotărî s-o şteargă, să fugă pur şi simplu. Ca pe vremuri, când era un puşti în Brooklyn, la prima crimă. „Fugi, Mikey, fugi. Fugi să-ţi salvezi viaţa."

Ce puteau să facă poliţaii de la metropolitană? Să-l împuşte în spate? Pentru ce? Pentru că fugise? Pentru că era victima potenţială a patru bărbaţi înarmaţi pe o alee?

Poliţiştii urlau, ameninţându-l, însă tot ce puteau face era să se uite cum le scapă. Cel mai amuzant lucru pe care-l văzuse de ani buni, poate chiar în toată viaţa lui. Cavaleria venise în ajutorul *lui.*

„Greşeală uriaşă. A lor."

88

Şase ofiţeri în uniformă intrau şi ieşeau din secţia de pe Wisconsin Street, când eu şi Sampson am ajuns acolo în după-amiaza aceea. Un detectiv, pe nume Michael Wright, înţelesese în cele din urmă că el şi partenerul său tocmai rataseră, probabil, capturarea violatorului din Georgetown,

că se putea să fi ratat cea mai mare lovitură din carieră. Totuşi, reţinuseră doi oameni care puteau şti ce se întâmplă. Aveau nevoie de cineva să încheie jocul.

Eu şi Sampson am intrat în sediu şi ne-am îndreptat către sălile de interogatoriu, care se găseau dincolo de birourile *open space* ale detectivilor. Locul arăta familiar – uzat, cu mese foarte murdare, computere vechi şi telefoane dintr-o altă eră, dulapuri burduşite cu documente.

Înainte să intrăm în sala de interogatoriu, Wright ne informă că amândoi bărbaţii nu scoseseră o vorbă până acum, însă se găsiseră asupra lor pistoale Beretta şi nu se îndoia că erau asasini.

— Distracţie plăcută, ne ură Wright; apoi eu şi John am intrat înăuntru.

Sampson vorbi primul:

— Sunt detectiv John Sampson. El e doctorul Alex Cross. Doctorul Cross e psiholog criminalist implicat în investigarea unei serii de violuri din zona Georgetown. Lucrez şi eu la caz ca detectiv.

Niciunul din bărbaţi nu rosti niciun cuvânt, nici măcar o remarcă şmecheră ca să spargă gheaţa. Amândoi păreau să aibă în jur de treizeci şi ceva de ani, tipul clasic de gorile, cu rânjete permanente pe faţă.

Sampson le mai puse câteva întrebări; apoi am stat pur şi simplu în tăcere la masă, vizavi de cei doi bărbaţi.

În cele din urmă, o funcţionară bătu la uşă şi intră. Îi înmână lui Sampson două faxuri, încă fierbinţi din aparat.

Citi paginile – apoi mi le dădu mie.

— Nu credeam că mafia activează în zona DC, zise Sampson. Se pare că m-am înşelat. Sunteţi amândoi soldaţi în mafie. Are vreunul din voi ceva de zis despre cele întâmplate pe alee?

Nu aveau şi erau enervant de satisfăcuţi că nu ne răspundeau la întrebări, prefăcându-se că nici măcar nu ne aflam în faţa lor.

— Doctore Cross, poate că putem să rezolvăm asta fără ajutorul lor. Ce crezi? mă întrebă Sampson.

— Putem încerca. Zice aici că John „Săpătoru'“ Antonelli şi Joseph „Lamă“ Lanugello lucrează pentru Maggione din New York. John Maggione Jr adică. Maggione Sr a fost cel care a angajat un bărbat pe nume Michael Sullivan, cunoscut şi ca Măcelarul, să omoare pe cineva în DC cu ani în urmă. Mai ţii minte, John?

— Da. A eliminat un traficant de droguri chinez. Soţia ta, Maria, a fost şi ea ucisă cam tot pe-atunci. Domnul Sullivan e acum suspect şi în acest caz.

— Acelaşi Michael „Măcelarul“ Sullivan e suspect şi într-o serie de violuri din Georgetown şi cel puţin o crimă legată de acestea. Sullivan era cel pe care l-aţi încolţit pe Blues Alley? i-am întrebat eu pe ucigaşii mafiei.

Niciun cuvânt nu ieşi de la niciunul din ei. Absolut nimic. Cu adevărat nişte dpi duri.

Sampson se ridică în cele din urmă, frecându-şi bărbia:

— Deci cred că nu mai avem nevoie de Săpătoru' şi de Lamă. Păi, ce să facem cu ei? Ia stai, am o idee. O să-ţi placă asta, Alex, continuă Sampson şi chicoti ca pentru sine.

Le făcu semn soldaţilor mafiei să se ridice.

— Am terminat aici. Puteţi veni cu mine, domnilor.

— Unde? rupse Lanugello în sfârşit tăcerea. Nu ne-ai acuzat încă.

— Hai să mergem. Am o surpriză pentru voi.

Sampson merse în faţa lor, iar eu i-am urmat. Nu părea să le placă să mă aibă în spate. Poate credeau că încă mai am resentimente în legătură cu cele întâmplate Mariei. Ei bine, poate că aveam.

Sampson îi făcu semn unui gardian de la capătul holului şi acesta descuie uşa unei celule. Zona unde erau reţinuţi infractorii erau plină de deţinuţi

care-şi aşteptau prima înfăţişare. Toţi erau negri, cu excepţia unuia.

— O să staţi aici. Dacă vă răzgândiţi şi vreţi să vorbiţi cu noi, îi sfătui Sampson pe tipii mafiei, daţi un strigăt. Asta dacă eu şi doctorul Cross o să mai fim încă în clădire. Dacă nu, mai vedem de voi dimineaţă. În acest caz, vă doresc o noapte plăcută.

Samspon bătu cu insigna de câteva ori în barele celulei.

— Bărbaţii aceştia doi sunt suspecţi într-o serie de violuri, îi anunţă el pe ceilalţi prizonieri. Femei de culoare din Southeast. Aveţi grijă, totuşi, tipii sunt nişte duri. *Din New York.*

Am ieşit şi gardianul de serviciu trânti uşa celulei în urma noastră.

89

Ora patru într-o rece şi ploioasă dimineaţă, iar cei doi băieţi mai mici ai săi se înecau de plâns pe bancheta din spate. La fel şi Caitlin în faţă. Sullivan îi învinovăţea pe Maggione Junior şi La Cosa Nostra pentru tot, pentru încurcătura uriaşă şi urâtă care se desfăşura acum. Cumva, Maggione avea să plătească pentru asta, iar el aştepta cu nerăbdare ziua revanşei.

La fel şi bisturiul şi fierăstrăul său de măcelărie.

La două treizeci dimineaţa îşi adunase familia în maşină şi fugiseră pe ascuns dintr-o casă aflată la vreo zece kilometri de Wheeling, Virginia de Vest. Era a doua mutare în tot atâtea săptămâni, însă nu avea de ales. Le promisese băieţilor că aveau să se întoarcă în Maryland într-o bună zi, însă ştia că nu era adevărat. Sullivan primise deja o ofertă pentru casa de acolo. Avea nevoie de bani pentru planul de scăpare.

Aşa că acum el şi familia sa fugeau ca să-şi salveze vieţile. Plecând de la „Casa“ lor „din Virginica de Vest“, cum îi spunea el, avea sentimentul că mafia îi va găsi din nou – că puteau să apară de după următoarea curbă.

Însă luă următoarea curbă, apoi pe cea de după şi ieşi din oraş viu şi nevătămat şi într-o singură bucată. În curând cântau melodii de-ale celor de la Rolling Stones şi ZZ Top, inclusiv o versiune de vreo douăzeci de minute a piesei *Legs,* până când soţia sa puse piciorul în prag în faţa zgomotului non-stop alimentat de testosteron. Se opriră la Denny's ca să ia micul dejun, la Micky D. pentru o a doua pauză de mers la toaletă şi, pe la ora trei după-amiază, se găseau undeva unde nu mai fuseseră niciodată.

Sullivan spera că nu lăsase nicio urmă care să fie luată de o echipă de ucigaşi ai mafiei. Nicio firimitură de pâine, ca în *Hansel şi Gretel.* Partea bună era că nici el, nici familia sa nu mai fuseseră niciodată în acea regiune. Era teritoriu virgin, fără rădăcini sau legături.

Trase maşina pe aleea unei case în stil victorian cu acoperiş de ţiglă înclinat, câteva turnuleţe, chiar şi o fereastră cu vitralii.

— Ce-mi place casa asta! se lăudă Sullivan, tot numai zâmbete false şi hiperentuziasm. Bine aţi venit în *Florida,* copilaşi, zise el.

— Foarte amuzant, tată. *Deloc,* replică Mike Jr de pe bancheta din spate, unde toţi trei băieţii stăteau cu un aer sumbru şi deprimat.

Se aflau în Florida, *Massachusetts,* iar Caitlin şi copiii mormăiră la auzul încă uneia dintre glumele sale proaste. Florida era o localitate mică de mai puţin de o mie de locuitori, situată în ţinutul Berkshire. Peisaje alpine uluitoare, dacă nu altceva. Şi fără ucigaşi ai mafiei care să te aştepte pe alee. Ce altceva îşi mai puteau dori?

— Absolut perfect. Ce-ar putea fi mai bine de atât? continuă Sullivan să le spună copiilor, în timp

ce aceştia începură să despacheteze din nou.

Şi atunci de ce plângea Caitlin când îi arătă noua lor cameră de zi cu priveliştea panoramică a marelui munte Greylock şi a râului Hoosic? De ce minţea când îi spusese: „Totul o să fie bine, regina mea, lumina vieţii mele“?

Poate pentru că ştia că nu era adevărat şi, probabil, şi ea la fel. El şi familia sa aveau să fie asasinaţi într-o bună zi, poate chiar în casa aceasta.

Dacă nu făcea ceva dramatic ca să împiedice asta. Şi repede. Însă ce putea fi acel ceva? Cum să oprească mafia ca să nu-l mai hăituiască?

„Cum să ucizi mafia?“

90

Două nopţi mai târziu, Măcelarul era din nou în mişcare. *Doar el. Un singur om.*

Avea un plan acum şi călătorea către sud, spre New York City. Era încordat şi neliniştit, însă cânta împreună cu Springsteen, Dylan, Band, Pink Floyd. Nimic altceva decât cântece de aur pentru drumul de patru ore cu maşina către sud. Nu prea voia să-i lase pe Caitlin şi pe băieţi singuri în casa din Massachusetts, însă se gândea că probabil aveau să fie în siguranţă acolo deocamdată. Dacă nu, făcuse tot ce putuse pentru ei. Mai mult decât făcuse tatăl lui vreodată pentru el sau pentru mama şi fraţii săi.

Ieşi în cele din urmă de pe autostrada West Side aproape de miezul nopţii; apoi merse drept la complexul de apartamente Morningside de pe West 107th Street. Mai stătuse acolo înainte şi ştia că locul era destul de ferit ca să servească scopurilor sale. Şi la îndemână, cu patru linii diferite de metrou care treceau pe la staţiile din apropiere.

Nu era aer condiţionat în camere, îşi aminti el, însă asta nu conta în noiembrie. Dormi ca un copilaş adăpostit în pântecele mamei. Când Sullivan se trezi la şapte, acoperit de o peliculă subţire de transpiraţie, mintea îi era concentrată pe o singură idee: *să se răzbune pe Maggione Junior.* Sau poate una şi mai bună: *să supravieţuiască celui mai bun şi mai puternic.*

În jur de ora nouă în acea dimineaţă, luă metroul ca să verifice o serie de posibile locaţii pentru crimele pe care intenţiona să le comită în viitorul apropiat. Avea o „listă cu dorinţe“ cuprinzând mai multe ţinte şi se întreba dacă totuşi careva dintre bărbaţii aceştia sau dintre cele două femei aveau idee că erau ca şi morţi, că depindea de el cine trăia şi cine murea, şi când, şi unde.

Seara, pe la nouă, merse cu maşina în Brooklyn, vechiul loc unde obişnuia să-şi facă veacul. Chiar în cartierul lui John Maggione, pe terenul său de la Carroll Gardens.

Se gândea la vechiul lui tovarăş, Jimmy Pălărie, fiindu-i un pic dor de el şi cugetând că tatăl lui Maggione îi făcuse probabil felul. Cineva o făcuse oricum şi făcuse şi cadavrul să dispară, ca şi cum Jimmy nici măcar nu s-ar fi născut. Bănuise întotdeauna că Maggione Sr era vinovatul, aşa că ăsta era încă un cont pe care Măcelarul îl avea de reglat.

Creştea în el furia asta cumplită. Legată de ceva. Poate de tatăl său – originalul Măcelar din Sligo, gunoiul ăla irlandez care-i distrusese viaţa înainte să aibă măcar zece ani.

Viră pe strada lui Maggione şi trebui să zâmbească în sinea sa. Puternicul don încă trăia ca un instalator cu oarece succes sau poate un electrician într-o casă de două etaje din cărămidă galbenă. Şi, mai surprinzător, nu văzu niciun paznic postat la stradă.

Deci fie Junior îl subestima serios, fie oamenii săi erau al naibii de buni la a se ascunde sub nasul

tău. Cine ştie, poate cineva avea o puşcă cu lunetă aţintită asupra frunţii sale chiar acum. *Poate că mai avea doar câteva secunde de trăit.*

Suspansul îl omora. Trebuia să vadă ce se întâmplă aici. Aşa că apăsă pe claxon o dată, de două ori, de trei ori şi nu se întâmplă nici pe dracu'.

Nimeni nu-l împuşcă în ţeastă. Şi, pentru prima dată, Măcelarul îşi permise să se gândească: „S-ar putea ca totuşi să câştig lupta asta".

Dezlegase misterul: Maggione Junior îşi mutase familia din casă. Şi Maggione fugea.

Apoi îşi opri şirul gândurilor cu doar un singur cuvânt: „Greşeală".

Nu-şi permitea să facă vreuna – niciun pas greşit de acum şi până se sfârşea totul. În caz contrar, era mort.

Simplu.

Sfârşitul poveştii.

91

Era târziu şi m-am hotărât să ies la o plimbare cu R350-ul. Îmi plăcea la nebunie maşina. La fel şi copiilor. Chiar şi Buni, lăudat fie Domnul. M-am trezit că mă gândeam din nou la Maria. La lunga investigaţie pe care o efectuasem în cazul morţii sale şi în care *eşuasem*. Mă jucam cu propria minte, încercând să-mi imaginez faţa ei, încercând să-i aud sunetul vocii exact cum era.

Mai târziu în acea seară, întors acasă, am încercat să dorm, dar n-am putut. Situaţia era atât de gravă că am coborât şi m-am uitat din nou la *Jurnalul unei negrese nebune.* De fapt, m-am trezit că făceam galerie ca un nebun ecranului TV. Filmul lui Tyler Perry se potrivea perfect cu starea mea sufletească.

L-am sunat pe Tony Woods de la biroul federal pe la ora nouă a doua zi dimineaţa. Apoi mi-am înghiţit mândria şi i-am cerut ajutorul lui Tony în cazul de viol şi crimă. Trebuia să ştiu dacă FBI avea ceva informaţii despre ucigaşul plătit poreclit Măcelarul, orice ne-ar fi putut ajuta pe mine şi pe Sampson – poate ceva confidenţial.

— Ştiam că ne vei suna zilele astea, Alex. Directorul Burns de-abia aşteaptă să lucreze din nou cu tine. Vrei să faci ceva muncă de consultanţă? Doar ceva lejer. Depinde de tine ce şi unde, mai ales acum că te ocupi din nou de cazuri.

— Cine a zis că mă ocup? Asta e o situaţie specială, i-am explicat lui Tony. Măcelarul a ucis-o probabil pe soţia mea cu ani în urmă. E singurul caz pe care nu-l pot lăsa nerezolvat.

— Te înţeleg. Cu adevărat. Vom încerca să te ajutăm dacă putem. Îţi voi pune la dispoziţie tot ce ai nevoie.

Tony aranjă să folosesc biroul unui agent care era plecat din oraş şi-mi spuse că pot să deschid, dacă vreau, un dialog cu un analist-cercetător de la FBI, pe nume Monnie Donnelley.

— Am vorbit deja cu Monnie, i-am răspuns eu.

— Ştim. Ne-a spus Monnie. Acum i-am acordat permisiunea. *Oficial.*

În următoarele două zile se poate spune că am locuit în clădirea FBI. S-a dovedit că Biroul poseda o mulţime de informaţii despre Michael Sullivan, Măcelarul. Dosarul său conţinea zeci de fotografii. Una dintre probleme era că fotografiile aveau o vechime între cinci şi şapte ani şi se părea că nu mai exista nicio legătură recentă cu Sullivan. Unde dispăruse? Am aflat însă că Măcelarul crescuse într-o zonă din Brooklyn, numită Flatlands. Tatăl său chiar fusese măcelar acolo. Am aflat până şi numele unor cunoştinţe şi prieteni de-ai lui Sullivan de pe vremea când locuia în New York.

Povestea lui Sullivan era una curioasă. Frecventase şcoli parohiale până în clasa a zecea şi fusese un elev bun, deşi nu părea să se fi străduit. Apoi renunţase la şcoală. Se înhăitase cu mafia şi fusese printre puţinii non-italieni acceptaţi în organizaţie. Nu era un „barosan“, însă era bine plătit. Sullivan câştiga sume de şase cifre la vârsta de douăzeci de ani şi devenise ucigaşul preferat al lui Dominic Maggione. Fiul său, donul actual, nu aprobase niciodată poziţia lui.

Apoi ceva ciudat şi înfiorător pentru toţi cei implicaţi începu să se petreacă. Existau relatări conform cărora Michael Sullivan torturase şi mutilase cadavrele victimelor; că ucisese un preot şi un laic acuzaţi de abateri de conduită în relaţiile cu băieţii de la fosta sa şcoală; încă două lovituri în stil justiţiar; un zvon că Sullivan şi-ar fi omorât tatăl care a dispărut de la magazinul său într-o noapte şi că trupul lui nu a fost găsit niciodată.

Apoi Sullivan părea să fi dispărut complet de pe radarul Biroului. Monnie Donnelley fu de acord cu evaluarea mea: că Sullivan se putea să fi devenit informatorul cuiva din cadrul Biroului. Era posibil ca FBI sau poliţia din New York să-l protejeze. Sau chiar să fie în Programul de protecţie a martorilor. Asta se întâmplase oare cu ucigaşul Mariei?

Era turnătorul cuiva? Îl proteja oare FBI pe Măcelar?

92

John Maggione era un om mândru, prea ostentativ uneori, prea arogant, însă nu era prost şi de obicei nici neglijent. Era conştient de situaţia actuală cu ţicnitul de ucigaş pe care tatăl său îl folosea pe vremuri – Măcelarul, un irlandez pe

deasupra, însă chiar şi nebunul de taică-său încercase să-l elimine pe Michael Sullivan odată ce-şi dăduse seama cât era de periculos şi de imprevizibil. Acum treaba avea să fie făcută şi trebuia făcută bine.

Sullivan era încă liber, Maggione ştia asta. Ca o măsură suplimentară de precauţie îşi mutase familia din casa din South Brooklyn. Locuiau într-un complex în Minola, Long Island. Era şi el acolo împreună cu ei.

Casa era o clădire în stil colonial, la ţărm, pe o stradă închisă la un capăt. Avea propriul doc la canal şi o barcă de viteză, *Cecilia Theresa*, botezată după numele primului copil.

Deşi adresa complexului era foarte cunoscută, porţile din jurul ei erau sigure, iar Maggione îşi dublase numărul gărzilor de corp. Se simţea mulţumit de siguranţa familiei sale. Măcelarul nu era decât un singur om, la urma urmei. Realist vorbind, cât de mult rău putea să facă? Cât *mai* putea face?

Junior plănuia să plece la muncă mai târziu în dimineaţa aceea, apoi să facă oprirea obişnuită la clubul de societate din Brooklyn. Era important pentru el să păstreze aparenţele. În plus, era sigur că lucrurile era sub control acum. Primise asigurări de la oamenii lui: Sullivan avea să fie mort în curând şi la fel şi familia sa.

La ora unsprezece dimineaţa, Maggione înota în piscina interioară a complexului. Făcuse deja treizeci de ture şi plănuia să mai facă încă cincizeci.

Telefonul lui începu să sune pe şezlong.

Nu era nimeni prin preajmă, aşa că se căţără în cele din urmă afară din piscină şi răspunse chiar el:

— Da? Ce-i?

— Maggione, auzi o voce de bărbat pe fir.

— Cine naiba e la telefon? întrebă el, chiar dacă ştia răspunsul.

— Se întâmplă să fie Michael Sullivan, şefu'. Ce tupeu pe obrăznicătură, hm?

Maggione era uluit că nebunul chiar îl sunase din nou.

— Cred că ar fi bine să vorbim, îi zise el ucigaşului.

— Păi, *vorbim.* Ştii de ce? Ai pus ucigaşi pe urmele mele. Mai întâi în Italia. Apoi aproape de casa mea din Maryland. Au tras în copiii mei. Apoi şi-au făcut apariţia în Washington şi m-au căutat. Pentru că *eu* mi-am pierdut controlul? *Tu* ţi l-ai pierdut, Junior! Tu eşti cel care trebuie pus la pământ.

— Ascultă, Sullivan…

— Nu, tu să asculţi, bulangiu tâmpit ce eşti! Tu să mă asculţi, Junior! Ai un pachet care trebuie să ajungă la fortăreaţa ta cam acum. Vezi ce e în el, şefu'. *O să te prind!* Nu mă poţi opri. Nimic nu mă poate opri; nimeni nu poate. Sunt nebun, nu? Să nu uiţi asta. Sunt cel mai mare nebun pe care l-ai cunoscut sau de care ai auzit. Şi *ne vom întâlni* din nou.

Apoi Măcelarul îi închise în nas.

Maggione Junior îşi puse un halat; apoi merse în partea din faţă a casei. Nu-i venea să creadă – *cei de la FedEx făceau o livrare!*

Asta însemna că se putea ca nemernicul ăla nebun de Sullivan să-i supravegheze casa chiar în acest moment. Era posibil? Se putea să se întâmple aşa, cum spusese el?

— Vincent! Mario! Mişcaţi-vă fundurile aici! strigă el la gărzile sale de corp, care veniră fugind de la bucătărie cu sendvişuri în mână.

Îl puse pe unul dintre oamenii săi să deschidă cutia – în căbănuţa de lângă piscină.

După câteva momente tensionate, tipul strigă:

— Sunt *poze,* domnule Maggione. Nu chiar „momente Kodak".

93

— Se poate să-l fi găsit, dulceaţă.

O femeie pe nume Emily Corro tocmai îşi încheiase şedinţa de dimineaţă cu mine şi plecase la slujba sa de profesoară, speram eu cu o imagine puţin mai bună despre sine. Acum vorbeam cu Sampson la telefon. Marele John nu se entuziasma de obicei, deci trebuia să fie ceva tare.

După cum s-a văzut, chiar era.

Târziu în acea după-amiază, eu şi Uriaşul am ajuns în zona Flatlands din Brooklyn. Încercam să localizăm o tavernă de cartier numită Tommy McGoey's.

Pubul curăţel era aproape gol când am intrat înăuntru. Doar un barman irlandez cu o mutră dură şi un tip scund, bine făcut, probabil la vreo patruzeci şi cinci de ani, aşezat la capătul opus al barului din mahon bine lustruit. Îl chema Anthony Mullino şi era un artist grafic din Manhattan care fusese prieten foarte bun cu Michael Sullivan pe vremuri.

Ne-am aşezat de o parte şi de alta a lui Mullino, prinzându-l la mijloc.

— Fain, zise el şi zâmbi. Hei, n-am de gând să fug de voi. Am venit aici de bunăvoie. Încercaţi să nu uitaţi asta. Ce naiba, doi unchi de-ai mei sunt poliţişti aici în Crooklyn. Puteţi verifica dacă vreţi.

— Am făcut-o deja, confirmă Sampson. Unul e la pensie, locuieşte în Myrtle Beach; unul e suspendat.

— Păi, am avut dreptate pe jumătate. Nu stau aşa prost. Sunt totuşi la o oarecare înălţime.

Eu şi Sampson ne-am prezentat şi la început Mullino era sigur că-l ştie pe John de undeva, însă nu-şi putea da seama de unde exact. Ne spuse că urmărise cazul unui cap mafiot rus poreclit Lupul, o investigaţie la care lucrasem pe vremea când

eram la FBI şi care se desfăşurase chiar aici, în New York.

— Am citit despre tine şi într-o revistă, continuă el. Oare în care?

— Nu am citit articolul, i-am răspuns eu. A apărut în *Esquire.*

Mullino se prinse de glumă şi râse într-un fel care semăna cu o tuse rapidă.

— Şi cum aţi aflat despre mine şi Sully? E cam trecută treaba. Poveste veche.

Sampson îi spuse puţin din ceea ce ştiam – că FBI supraveghease cu microfoane un club de societate frecventat de John Maggione. Ştiam că Maggione ordonase o lovitură împotriva lui Sullivan, probabil din pricina metodelor neortodoxe ale Măcelarului, iar Măcelarul se răzbunase.

— Biroul a întrebat în stânga şi-n dreapta pe Bay Parkway. Numele tău a fost pomenit.

Mullino nici măcar nu aşteptă ca Sampson să termine. Am observat că mâinile îi erau într-o continuă mişcare.

— Exact, clubul de societate din Bensonhurst. Aţi fost acolo? Vechi cartier italian. Majoritatea clădiri cu etaj, magazine la parter, ştiţi şmenu'. A văzut şi zile mai bune, dar e încă destul de fain. Eu şi Sully am crescut nu departe de acolo. Şi totuşi, ce legătură am eu cu toate astea? Sunt puţin confuz în legătură cu rolul meu. Nu l-am mai văzut pe Mike de ani buni.

— Dosarele FBI, i-am replicat eu. Sunteţi prieteni, nu?

Mullino clătină din cap.

— Când eram mici, eram mai apropiaţi. Asta a fost cu mult timp în urmă, băieţi.

— Aţi fost prieteni până pe la douăzeci de ani. Şi încă mai ţine legătura cu tine, l-am contrazis. Astea sunt informaţiile pe care le-am primit noi.

— Ah, *felicitările de Crăciun,* zise Mullino râzând. Ca să vezi. Sully e un tip complicat, total

imprevizibil. Mai trimite câte o felicitare de sărbători, din când în când. Şi ce se mai întâmplă aici, totuşi? O să am probleme? Nu, nu-i aşa?

— Ştim că nu ai nicio legătură cu mafia, domnule Mullino, îl linişti Sampson.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu am, nu am avut niciodată. De fapt sunt cam sătul de tot rahatul ăsta care ne defăimează pe noi, italienii. *Bada bing*, porcăriile de genul ăsta. Unii tipi chiar vorbesc aşa. Ştiţi de ce? Pentru că aud la televizor.

— Deci spune-ne despre Michael Sullivan, i-am zis. Trebuie să auzim tot ce ştii despre el. Chiar şi chestii din vremurile de demult.

Anthony Mullino comandă încă o băutură – apă minerală – de la Tommy McGoey însuşi. Apoi începu să vorbească cu noi şi îi veni uşor, cel puţin cuvintele îi veneau cu uşurinţă.

— O să vă spun ceva amuzant, o poveste. Eram protectorul lui Mikey în şcoala primară. Imaculata Concepţie, aşa se numea. Fraţii Creştini Irlandezi. În cartierul nostru, trebuia să dezvolţi un simţ al umorului destul de bun ca să nu te baţi tot la două zile. Pe atunci, Sullivan nu prea avea aşa ceva – simţ al umorului. Mai avea şi o frică de moarte să nu-i scoată careva dinţii din faţă. Se gândea că ar fi putut fi vedetă de cinema sau ceva de genul ăsta, într-o bună zi. Jur că e adevărat. *Verdad,* nu? Taică-său şi mă-sa dormeau amândoi cu protezele într-un pahar cu apă lângă pat.

Mullino ne mărturisi că Sullivan se schimbase când ajunseseră la liceu.

— A devenit dur şi rău ca un şarpe. Dar şi-a dezvoltat un simţ al umorului destul de bun, pentru un irlandez, cel puţin.

Se aplecă mai aproape de bar şi coborî tonul:

— A omorât un tip în clasa a noua. Nick Fratello îl chema. Fratello lucra la magazinul de ziare, cu agenţii de pariuri. Obişnuia să se ia tot timpul de Mikey, să-l lovească la boaşe. Fără motiv. Aşa că Sully l-a omorât pur şi simplu cu un *cutter!* Asta a

atras atenţia mafiei, a lui Maggione mai ales. Vorbesc despre Maggione *Senior.* Atunci a început Sully să piardă vremea pe la clubul din Bensonhurst. Nimeni nu ştia ce face exact. Nici măcar eu. Însă brusc avea bani în buzunar. La şaptişpe, poate optişpe ani, şi-a cumpărat un Grand Am, un Pontiac Grand Am. Maşină şmecheră la vremea aia. Maggione Jr l-a urât dintotdeauna pentru că a câştigat respectul bătrânului.

Mullino îşi plimbă privirea de la faţa lui Sampson la a mea şi făcu un gest care voia să spună: „Ce altceva pot să vă mai spun? Pot să plec acum?“

— Când l-ai văzut ultima dată pe Michael Sullivan? îl întrebă Sampson.

— Ultima dată? Mullino se lăsă un pic pe spate şi dădu un mare spectacol încercând să-şi amintească. Apoi începu să dea din nou din mâini. Aş zice că la nunta lui Kate Gargan din Bay Ridge. Acu’ şase, şapte ani. Cel puţin asta e ultima mea amintire. Desigur, aveţi voi probabil viaţa mea înregistrată audio şi video, nu-i aşa?

— S-ar putea, domnule Mullino. Deci unde e Michael Sullivan acum? Felicitările de Crăciun? De unde erau trimise?

Mullino ridică din umeri şi dădu din mâini ca şi cum conversaţia începea să-l exaspereze puţin:

— Nu au fost decât vreo două felicitări. Trimise din New York, cred. Din Manhattan? Nu aveau adresa expeditorului, băieţi. Deci spuneţi-mi voi – pe unde umblă Sully acum?

— E chiar aici în Brooklyn, domnule Mullino, i-am zis eu. L-ai văzut acu’ două seri la Chesterfield Lounge pe Flatbush Avenue.

Şi i-am arătat poza cu Michael Sullivan.

Mullino ridică din umeri şi zâmbi. Ce mare lucru – îl prinsesem cu o minciună.

— Am fost prieteni. M-a sunat, voia să vorbim. Ce puteam face, să-i dau cu tifla? N-ar fi fost o idee bună. Şi de ce nu l-aţi prins atunci?

— Ghinion, am zis eu. Agenţii de supraveghere nu ştiau cum arată acum – freza de chelios, *look*-ul de punkist din anii şaptezeci. Deci acum trebuie să te întreb din nou – pe unde mai e Sully acum?

94

Michael Sullivan încălca obiceiurile îndelung onorate şi regulile nescrise ale Familiei, şi o ştia. Şi înţelegea prea bine şi consecinţele. Însă ei începuseră toată nebunia, nu-i aşa? Ei îl atacaseră pe el, şi o făcuseră în faţa copiilor săi.

Acum avea să pună capăt nebuniei sau poate să moară încercând. Oricum ar fi fost, fusese o aventură dată naibii pentru el, pe bune.

Era ora zece şi jumătate, într-o sâmbătă dimineaţa, şi el conducea un camion UPS pe care-l deturnase cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă. Mai întâi FedEx, apoi UPS, cel puţin era un deturnător care oferea oportunităţi egale. Şoferul era în spate, străduindu-se să-şi revină după ce-i tăiase gâtul.

Pe bord se afla o poză cu prietena sau cu soţia sa, sau ce-o fi fost, iar doamna era aproape la fel de urâtă ca şi şoferul muribund. Măcelarului i se rupea de crima incidentală. Nu simţea nimic pentru acel străin şi, la drept vorbind, toţi erau străini pentru el, chiar şi propria familie, de cele mai multe ori.

— Hei, te simţi bine acolo în spate? strigă el peste zăngănitul şi huruitul camionului.

Niciun răspuns, nimic din spate.

— Aşa mă gândeam şi eu, amice. Nu-ţi face griji – poşta şi scrisorile trebuie să meargă mai departe. Ploaie, zăpadă, lapoviţă, moarte, ce-o fi.

Trase uriaşul camion maro de livrări în faţa unei case gen *ranch* din Roslyn. Apoi apucă două cutii

voluminoase de pe etajera de metal din spatele locului şoferului. Se îndreptă spre uşa din faţă, mergând repede, grăbindu-se cum făceau întotdeauna Băieţii în Maro la televizor, chiar fluierând o melodie veselă.

Măcelarul apăsă pe sonerie. Aşteptă. Fluierând în continuare. Jucându-şi rolul perfect, după părerea lui.

O voce de bărbat se auzi la interfon:

— Ce e? Cine-i? Cine-i acolo?

— UPS. Colet.

— Lasă-l acolo.

— Am nevoie de semnătură, domnule.

— Am zis să-l laşi, bine? Semnătura nu e o problemă. Lasă pachetul. La revedere.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot face asta. Chiar îmi pare rău. Îmi fac doar treaba.

Apoi nu se mai auzi nimic la interfon. Treizeci de secunde trecură, patruzeci şi cinci. Se putea să fie nevoie de un plan B.

În sfârşit, un bărbat masiv într-un trening Nike veni la uşă. Avea un fizic impresionant, ceea ce era logic având în vedere că pe vremuri jucase fotbal la New York Jets şi Miami Dolphins.

— Eşti tare de urechi? sări acesta. Ţi-am spus să laşi pachetul de verandă. *Capisce?*

— Nu, domnule, eu sunt american de origine irlandeză. Nu pot lăsa pur şi simplu pachete valoroase fără semnătură.

Măcelarul îi înmână tableta electronică şi fotbalistul cel uriaş mâzgăli furios un nume cu markerul.

Măcelarul verifică – *Paul Mosconi,* care se întâmpla să fie un soldat al mafiei căsătorit cu sora mai mică a lui John Maggione. Ceea ce făcea contravenea *atât* de mult regulilor, dar ştii ce, mai existau oare reguli în ziua de azi? În mafie, în guvern, biserici, în întreaga societate dată peste cap?

— Nu e nimic personal, zise Măcelarul.

Poc.

Poc.

Poc.

— Eşti mort, Paul Mosconi. Şi şeful cel mare o se enerveze la culme pe mine. Apropo, mai demult eram fan al celor de la Jets. Acum ţin cu New England.

Apoi Măcelarul se aplecă şi tăie faţa bărbatului cu bisturiul din nou şi din nou. Apoi îi tăie gâtul, chiar deasupra mărului lui Adam.

O femeie, cu părul negru încă pe bigudiuri, îşi strecură capul pe uşa camerei de zi şi începu să ţipe:

— Pauli! Pauli, o, Dumnezeule! Vai, Pauli, vai, Pauli! Nu, nu, nu!

Măcelarul făcu cea mai frumoasă plecăciune pentru văduva îndurerată.

— Salută-l pe fratele tău din partea mea. *El* ţi-a făcut asta. Fratele tău mai mare l-a ucis pe Pauli, nu eu. Dădu să plece, apoi se întoarse: Condoleanţe.

Şi mai făcu o plecăciune scurtă.

95

Ăsta putea fi sfârşitul. Sfârşitul unui drum lung şi sinuos după moartea Mariei.

Eu şi Sampson am luat-o pe autostrada spre Northern State, până la capătul lui Long Island. Am ţinut drumul pe Route 27 şi am găsit în cele din urmă orăşelul Montauk, care până atunci fusese doar un nume de care auzisem şi citisem ocazional. Însă aici era locul unde se ascundea Michael Sullivan împreună cu familia, potrivit lui Anthony Mullino. Se presupunea că tocmai se mutaseră aici în ziua respectivă.

Am găsit casa după douăzeci de minute de căutări pe drumuri lăturalnice şi puţin cunoscute. Când am ajuns la adresa pe care o primisem, doi băieţi aruncau o minge de fotbal ce părea prea umflată pe o bucăţică de peluză. Nişte copii blonzi, cu aspect de irlandezi. Destul de buni sportivi, mai ales cel mai mic. Prezenţa copiilor putea însă complica lucrurile mult mai tare pentru noi.

— Crezi că locuieşte aici? întrebă Sampson oprind motorul. Eram la cel puţin o sută de metri de casă şi destul de ascunşi vederii, mergeam pe precauţie.

— Mullino zice că se mută adesea din loc în loc. Şi că acum e aici sigur. Copiii au vârsta potrivită. Mai e şi un băiat mai mare, Michael Jr.

Am mijit ochii ca să văd mai bine.

— Maşina de pe alee are numere de Maryland.

— Probabil că nu e o coincidenţă aici. Se presupune că Sullivan locuia undeva în Maryland înainte de a fugi ultima dată. Ar fi logic să fie aproape de DC. Explică şi violurile din zonă. Piesele încep să se potrivească.

— Copiii nu ne-au văzut încă. Să sperăm că nici Sullivan. Să avem grijă ca lucrurile să rămână aşa.

Am luat-o din loc şi Sampson a parcat la două străzi distanţă; apoi am scos puşti şi pistoale din portbagaj. Am mers pe jos până în pădurea din spatele unui rând de case modeste, însă cu vedere la ocean totuşi. În locuinţa în care stătea familia Sullivan era întuneric şi nu mai zărisem pe nimeni până acum.

Nici urmă de Caitlin Sullivan, nici de Michael Sullivan sau, dacă erau în casă, stăteau departe de ferestre. Era logic, în plus, ştiam că Sullivan trăgea bine cu carabina.

M-am lăsat jos cu spatele la un copac, ghemuit în faţa frigului cu o armă în poală. Am început să cuget la problema eliminării lui Sullivan fără a-i răni familia. În primul rând, se putea oare? După o vreme, gândurile mi-au zburat din nou la Maria.

Mă apropiam oare în sfârşit de rezolvarea crimei? Nu ştiam sigur, dar aşa aveam impresia. Sau poate era doar o reflexie a dorinţei mele?

Mi-am scos portofelul şi am luat o poză veche din învelitoarea de plastic. Încă îmi era dor de ea în fiecare zi. Maria urma să aibă mereu treizeci de ani în mintea mea, nu-i aşa? Câtă viaţă irosită!

Acum însă mă condusese aici, nu-i aşa? De ce altceva am fi venit eu şi Sampson singuri ca să-l prindem pe Măcelar?

Pentru că nu voiam să ştie nimeni ce aveam să-i facem.

96

Măcelarul vedea roşu înaintea ochilor şi asta nu era de obicei bine pentru populaţia lumii. De fapt, devenea tot mai nervos cu fiecare minut. Mai bine zis, secundă. Fir-ar să fie, îl ura pe John Maggione.

Distracţiile îl ajutau întrucâtva. Vechiul cartier nu prea mai semăna cu ce-şi amintea Sullivan. Nu-i plăcuse atunci, iar acum îl agrea şi mai puţin. Cu un sentiment vag de déjà vu, o luă pe Avenue P, apoi făcu la stânga pe Bay Parkway.

Din câte ştia el, zona aceea în general era încă centrul comercial principal din Bensonhurst. Stradă după stradă de clădiri de cărămidă, cu magazine la parter: restaurante de macaronari, brutării, fast-fooduri, toate deţinute de macaronari. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Îi reveneau din nou în minte, ca o străfulgerare, imagini din magazinul tatălui său – totul strălucea în alb; congelatorul cu uşa albă emailată; înăuntru, cârlige de care atârnau sferturi de vită; becuri în apărători de metal de-a lungul tavanului; cuţite, satâre şi fierăstraie peste tot. Tatăl său stând acolo

cu mâna sub şorţ – aşteptând ca fiul său să i-o sugă.

Făcu la dreapta pe Eighty-first Street. Şi iat-o. Nu vechea măcelărie – mai bine de-atât. Răzbunarea, servită cel mai bine fierbinte!

Zări Lincolnul lui Maggione parcat în spatele clubului de societate. Număr – ACF3069. Era destul de sigur că era maşina lui Junior.

„Greşeală? Însă a cui?“ se întrebă el, continuându-şi drumul pe Eighty-first Street. Era oare Junior un nenorocit atât de arogant încât să vină şi să plece când avea chef? Era posibil să n-aibă nicio frică de Măcelar? Niciun respect? Nici măcar acum?

Sau îi întinsese o capcană?

Poate că era un pic din ambele. Aroganţă şi prefăcătorie. Mărci ale lumii în care trăim.

Sullivan se opri la un Dunkin' Donuts de la intersecţia New Utrecht şi Eighty-sixth Street. Bău o cafea neagră şi mâncă un covrig cu susan prea moale şi fără gust. Poate că genul ăsta de mâncare de rahat putea trece de bun undeva în America rurală, însă un covrig ordinar nu se cădea să fie comercializat în Brooklyn. Oricum, stătea la masă, privind luminile maşinilor care treceau în sus şi-n jos pe New Utrecht şi gândindu-se cât îşi dorea să intre în clubul de pe Eighty-first Street şi să înceapă să tragă. Însă ăsta nu era un plan – era doar o fantezie frumoasă şi violentă, pentru moment.

Desigur, avea un plan adevărat în minte.

Maggione Junior era un om mort acum şi probabil chiar mai rău decât atât. Sullivan zâmbi la acest gând, apoi privi în jur să se asigure că nu-l văzuse nimeni şi să creadă că-i nebun. Ei nu erau. El *era.* Situaţie convenabilă.

Mai luă o sorbitură. De fapt, cafeaua de la Dunkin' nu era tocmai rea. Însă covrigul era de toată jena.

97

Douăzeci de minute mai târziu, era pe poziţie. Şi iată care era chestia amuzantă: mai făcuse genul ăsta de razie comando pe vremea când era doar un puşti. El, Jimmy Pălărie şi Tony Mullino se căţăraseră pe o scară de incendiu şubredă de pe Seventy-eighth, apoi goniseră peste acoperişurile cu smoală până la o clădire de lângă clubul de societate. În plină zi. Fără frică.

Îi „făceau o vizită“ unei fete pe care o ştia Tony şi care locuia în clădirea de lângă clubul de societate. Pe tipă o chema Annette Bucci. Annette era o italiancă focoasă care se culca cu iubiţii ei când ei aveau toţi treisprezece, paisprezece ani. Se uitau la *Happy Days* şi *Laverne & Shirley,* ca nişte idioţi ce erau, fumau ţigări şi iarbă, beau din vodca tatălui ei şi şi-o trăgeau pe rupte. Nimeni nu trebuia să folosească prezervativ pentru că Annette le spusese că nu putea avea copii, ceea ce-i făcuse pe cei trei băieţi cei mai norocoşi golani din cartier în vara aceea.

Oricum, actuala escapadă era mult mai uşoară, de vreme ce era noapte şi aproape lună plină. Desigur, nici nu se afla aici ca să i-o tragă lui Annette Bucci.

Nu, avea treburi foarte serioase cu Maggione Junior, treburi neterminate care se întindeau până în trecut, la Maggione Sr, care-i făcuse felul amicului său, Jimmy Pălărie. Ce altceva i s-ar fi putut întâmpla lui Pălărie? Deci era vorba de răzbunare, care avea să fie atât de dulce, că Măcelarul aproape putea să-i simtă gustul. Îl şi *vedea* pe Maggione Junior murind.

Dacă planul din seara asta îi ieşea, avea să se vorbească despre asta în cartier ani de zile.

Şi, bineînţeles, aveau să fie şi fotografii!

Era plin de adrenalină, grăbindu-se peste acoperişurile vechi, sperând să nu-l audă nimeni de

la etajele superioare şi poate să vină să arunce o privire sau chiar să cheme poliţia. În sfârşit, ajunse la casa din cărămidă maro de lângă clădirea clubului de societate.

Nimeni nu părea să ştie că se află acolo sus. Se ghemui şi-şi trase răsuflarea. Lăsă ritmul inimii să-i încetinească, însă nu-şi pierdu din furie. Faţă de Maggione? Faţă de tatăl său? Ce naiba mai conta?

Stând acolo, Sullivan se întrebă dacă nu cumva avea tendinţe sinucigaşe la acest moment din viaţa lui. La un anumit nivel, cel puţin. Avea el o teorie că fumătorii sigur au astfel de tendinţe şi tâmpiţii care beau şi conduc prea repede şi oricine care a încălecat vreodată pe o motocicletă. Sau cineva care şi-a omorât propriul tată şi l-a dat hrană la peşti în Golful Sheepshead. Tendinţe sinucigaşe secrete, nu?

Ca şi John Maggione. Fusese un nemernic toată viaţa. Pornise împotriva Măcelarului. Şi acum uite ce avea să păţească!

Dacă planul funcţiona.

98

Pândă. Aşteptare. Joc de degete. Era exact ca pe vremuri, dar de data asta nu chiar aşa de rău.

Stând împreună cu Sampson la mai puţin de o sută de metri de casa din Montauk, în zona South Fork din Long Island, deveneam tot mai entuziasmat în faţa posibilităţii de a-l elimina în scurt timp pe Măcelar. În acelaşi timp însă, nu puteam să scap de sentimentul că ceva era în neregulă.

Poate chiar ştiam ce era: criminalul acesta nu mai fusese prins niciodată. Din câte ştiam, nimeni nici nu se apropiase măcar de o asemenea reuşită.

Şi atunci, de ce credeam că l-am putea doborî acum?

Pentru că eu eram Ucigaşul de Dragoni şi mai avusesem succes şi cu alţi criminali? Pentru că *fusesem* Ucigaşul de Dragoni? Pentru că în final viaţa era dreaptă şi criminalii trebuie prinşi, mai ales cel care îmi ucisese soţia? Ei bine, la naiba, viaţa nu era dreaptă. Aflasem asta în momentul când Maria se prăbuşise şi apoi murise la mine în braţe.

— Nu crezi că se mai întoarce aici? mă întrebă Sampson. La asta te gândeşti, dulceaţă? Crezi că a fugit din nou? Că e dus de mult?

— Nu, nu chiar. Nu e vorba dacă Sullivan mai vine sau nu aici. Cred că poate o va face. Nu ştiu exact ce mă deranjează, John. Simt ceva… ca şi cum cineva ne-ar fi întins o cursă.

Sampson se strâmbă:

— Cine? De ce?

— Nu ştiu răspunsul, din păcate. La niciuna din întrebările astea rezonabile.

Era doar un presentiment ciudat în acel moment. Doar un sentiment, totuşi. Unul dintre faimoasele mele sentimente. Care erau de obicei corecte, însă nu întotdeauna, nu de fiecare dată.

În vreme ce soarele începu să coboare şi se făcu mai frig, mă uitam la doi pescari nebuni pe malul oceanului. Se vedea apa din pădure. Erau îmbrăcaţi în cizme de neopren înalte până la piept şi probabil dădeau după vărgaţi în perioada asta a anului. Sacii cu momeală şi cârligele le erau prinse de mijloc şi unul din ei avea o lampă de miner ridicolă fixată pe şapca Red Sox. Bătea vântul foarte tare şi, cu cât vremea e mai vântoasă, cu atât mai bine merge pescuitul – sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Mi-a venit ideea că eu şi Sampson de fapt pescuiam, pescuiam mereu după orice rău fără sens s-ar fi ascuns în adâncuri. În vreme ce eu urmăream activitatea aparent liniştită ce se

desfăşură pe ţărm, unul din pescari alunecă sub un val şi apoi se luptă să-şi recapete puţină demnitate. Apa aia trebuia să fie al naibii de rece.

Speram să nu ni se întâmple asta şi mie, şi lui Sampson în această seară.

N-ar fi trebuit să ne aflam aici, aşa – însă iată-ne.

Şi eram expuşi, nu-i aşa?

Iar criminalul acesta era unul dintre cei mai buni cu care ne confruntaserăm vreodată. Poate Măcelarul *era* chiar cel mai bun.

99

Chestii simple de fapt, ingredientele de bază ale unei crime profesioniste, comise de un profesionist: de data asta era vorba de un bidon de benzină cu cifră octanică mare, propan, un baton de dinamită pentru aprindere. Nimic prea dificil de pregătit. Însă planul avea oare să funcţioneze? Asta era întrebarea de un milion de dolari.

Într-un fel, Măcelarului i se părea aproape o farsă – o cascadorie pe care el şi Tony Mullino şi Jimmy Pălărie ar fi încercat să o pună la cale pe vremuri, în cartier. Să se strice de râs. Poate să-i scoată ochiul vreunui cretin cu artificii. Mare parte din viaţa lui i se păruse aşa – farse, cascadorii, răzbunare pentru rele din trecut.

Aşa se întâmplase cu tatăl lui, aşa ajunsese să-l omoare pe nenorocitul ăla bolnav. Nu-i plăcea să se gândească prea mult la asta, aşa că evita, închidea pur şi simplu compartimentul, însă într-o noapte, cu mult timp în urmă în Brooklyn, îl tăiase pe originalul Măcelar din Sligo în bucăţi mărunte, apoi îl dăduse pe Kevin Sullivan hrană peştilor din golf. Zvonurile erau toate adevărate. Jimmy

Pălărie fusese cu el pe barcă, la fel şi Tony Mullino. Oamenii săi de încredere.

Seara asta nu era chiar atât de diferită dintr-un anumit punct de vedere – era vorba doar de răzbunare. Ce dracu', îl urâse pe Maggione Junior timp de douăzeci de ani.

Coborî pe scara de incendiu de pe acoperişul clădirii de lângă clubul de societate. Odată ajuns jos, putu auzi vocile groase de bărbaţi din interiorul clubului. Era un meci – Jets şi Pittsburgh – pe ESPN. Poate meciul era motivul preocupării tuturor în această noapte noroasă de duminică. „Bollinger face paşi în spate! Bollinger rămâne în zona de siguranţă!"

Ei bine, şi el era în zona de siguranţă, se gândi Măcelarul. Protecţie perfectă pentru joc, tot timpul de care avea nevoie ca să-l execute. Şi-i ura pe nenorociţii ăştia de la club. Îi urâse dintotdeauna. Niciodată nu-i permiseseră să intre cu adevărat în mica lor societate, nici până-n ziua de azi. Mereu fusese pe dinafară.

Îşi poziţionă bomba plină de combustibil lângă un perete de lemn pe o alee care dădea în stradă. Pe alee îi văzu pe doi dintre soldaţii lui Maggione postaţi de cealaltă parte. Se sprijineau de capota unui Escalade negru.

El îi vedea, însă ei nu puteau să-l vadă în întuneric.

Se dădu încet în spate de pe alee şi se adăposti în spatele unui tomberon care puţea a peşte stricat.

Un avion al companiei American Airlines trecu huruind pe deasupra, îndreptându-se spre aeroportul LaGuardia, scoţând un zgomot asemănător tunetului care zguduie cerul. Sincronizarea fu perfectă pentru ce urmă.

Vuietul avionului fu nimic în comparaţie cu explozia asurzitoare de lângă peretele din spate al clubului; apoi veniră strigătele şi înjurăturile bărbaţilor dinăuntru.

Şi foc! Iisuse! Flăcările dansau, scăpate rapid de sub control.

Uşa din spate fu deschisă cu putere şi doi soldaţi, gărzile de corp personale ale lui Maggione, îl ţineau pe şeful lor ca şi cum ar fi fost preşedintele Statelor Unite, iar ei de la Serviciul Secret, ducându-l în grabă la adăpost. Gărzile de corp sângerau, tuşeau din pricina fumului, însă înaintau, îndreptându-se spre Lincolnul şefului. Încercau să-şi şteargă ochii de fum cu mâneca de la cămaşă.

Sullivan ieşi din spatele tomberonului şi zise:

— Hei, tâmpiţilor! Sunteţi de rahat! Trase patru gloanţe. Gărzile de corp căzură pe trotuar, unul lângă celălalt, morţi înainte de a lovi cimentul. Haina sport cu pătrăţele a unuia dintre ei ardea încă.

Apoi fugi până lângă Maggione Junior, a cărui faţă era tăiată şi arsă. Îi băgă ţeava armei în obraz.

— Îmi amintesc când nu erai decât un ţânc, Junior. Un căcat închipuit, răsfăţat pe atunci. Nimic nu s-a schimbat, hm? Urcă în maşină sau te las mort chiar aici pe aleea asta. Te împuşc între ochi, apoi ţi-i scot şi ţi-i îndes în urechi. Urcă în maşină până nu îmi pierd răbdarea!

Şi atunci îi arătă lui Maggione bisturiul.

— Urcă, înainte să-l folosesc!

100

Sullivan îl conduse pe şeful mafiot pe străzile cunoscute din Brooklyn – New Utrecht Avenue, apoi Eighty-sixth Street – în maşina personală a donului, bucurându-se de fiecare minut.

— O plimbare pe aleea amintirilor, îi oferi el un comentariu la plecare. Cine zice că nu te poţi întoarce din nou acasă? Ştii cine a zis-o pe asta,

Junior? Citeşti şi tu câte-o carte? Ar fi trebuit. Acum e prea târziu.

Trase lângă localul Dunkin' Donuts de pe Eighty-sixth şi-l transferă pe Maggione în Fordul Taurus închiriat, care era practic o rablă, însă cel puţin nu avea să fie remarcat pe stradă. Apoi îi puse cătuşe la mâini. Din alea strâmte, din dotarea poliţiei.

— Ce dracu' crezi că faci? mârâi Maggione în vreme ce cătuşele îi muşcau din încheieturi.

Sullivan nu era sigur la ce se referea Junior – schimbarea maşinilor, bomba, următoarea jumătate de oră? Ce anume?

— Tu m-ai atacat primul, mai ţii minte? Tu ai început toată chestia asta. Să-ţi spun ceva, eu am venit ca să-i pun capăt. Trebuia s-o fi făcut când eram amândoi copii.

Donul se înroşi la faţă şi părea gata să sufere un atac de cord major în maşină.

— Eşti *nebun!* Eşti *smintit!* strigă el la ieşirea din parcare.

Sullivan aproape opri maşina în mijlocul străzii. Chiar striga Junior la el de parcă ar fi fost un lacheu?

— Hei, n-am de gând să mă cert cu tine în legătură cu starea sănătăţii mele mintale. Sunt asasin plătit, aşa că se presupune că sunt puţin dus. Ar trebui să fiu nebun, nu? Am ucis până acum cincizeci şi opt de oameni.

— Tu tai oamenii în bucăţele, zise Maggione. Eşti scăpat de sub control, un dement. L-ai omorât pe un prieten de-al meu. Mai ţii minte?

— Îmi îndeplinesc contractele la timp, de fiecare dată. Poate că sunt un pic prea profesionist pentru gustul unora, însă nu-ţi uita gândul – despre tăierea cadavrelor în bucăţele.

— Despre ce dracu' vorbeşti? Nu eşti chiar atât de nebun. Nimeni nu e atât de nebun.

Era uimitor să vezi cum funcţiona mintea lui Maggione sau cum nu funcţiona. Totuşi, Junior *era*

un ucigaş cu sânge-rece, aşa că trebuia să fie atent. „Nicio greşeală acum.“

— Doar ca să ne înţelegem, zise Michael Sullivan, ne îndreptăm spre un dig pe care-l ştiu eu pe râul Hudson. După ce ajungem acolo, o să fac nişte fotografii artistice ca să te vadă toţi amicii tăi macaronari. O să le transmit un avertisment clar, pe care sper să-l înţeleagă şi să-mi lase familia în pace.

Apoi Sullivan îşi duse degetul la buze:

— Nu mai vorbi, îi ceru el. Aproape că începe să-mi pară un pic rău pentru tine, Junior, şi nu vreau să mă simt aşa.

— Ce-mi pasă mie ce simţi, *ahhh,* făcu Maggione, din cauza faptului că Sullivan îi înfipsese în pântec lama unui briceag, până-n plăsele, apoi o retrase încet.

— Asta pentru început, zise el cu o voce stranie, şoptită. De-abia mă încălzesc.

Apoi Măcelarul făcu o plecăciune pe jumătate:

— Chiar sunt *atât* de nebun.

101

Eu şi Sampson eram din nou la el în maşină, aşteptând ca Măcelarul să se întoarcă la casa sa din Montauk. Ajunseserăm să numărăm minutele. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întoarcă; doar că nu se întâmplase încă, iar eu şi Sampson eram obosiţi, înfiguraţi şi, sincer, dezamăgiţi.

Un tip care livra pizza de la Papa John’s îşi făcu apariţia pe la ora şapte treizeci. Însă nici urmă de Sullivan, de Măcelar; nu se întrevedea nicio uşurare şi nici pizza pentru noi.

— Hai să vorbim despre ceva, propuse Sampson. Ca să nu ne mai gândim la mâncare. Şi la frig.

— Mă gândeam la Maria stând aici şi murind de frig, am zis eu urmărind mişcările băiatului cu pizza, un tip cu părul lung. Îmi trecuse prin cap că Sullivan s-ar fi putut folosi de o astfel de livrare ca să-i transmită un mesaj soţiei sale. Oare asta se întâmplase? N-aveam ce să-i facem. *Dar se întâmplase oare?*

— Nu-i de mirare, dulceaţă, făcu Sampson.

— Cele întâmplate în ultimele două luni au dezgropat multe lucruri din trecut pentru mine. Credeam că am jelit destul. Poate că totuşi nu. Psihiatra mea crede că *nu.*

— Aveai doi copii mici în grijă atunci. Poate că erai un pic prea ocupat ca să jeleşti cât era nevoie. Îmi amintesc că treceam pe la voi seara. Mi se părea că nu dormi niciodată. Lucrai la crime. Încercai să fii tătic. Mai ţii minte paralizia lui Bell?

— Acum că ai adus vorba.

Suferisem de un tic facial o vreme după moartea Mariei. Un neurolog de la John Hopkins îmi spusese că poate să dispară sau să mă ţină cu anii. A durat un pic mai mult de două săptămâni şi era o unealtă eficientă în meseria mea. Îi speria ca dracu' pe infractorii pe care-i interogam la zdup.

— Pe vremea aia îţi doreai atât de mult să-l prinzi pe ucigaşul Mariei, Alex! Apoi ai început să te preocupi obsesiv de alte cazuri de crimă. Atunci ai devenit tu un detectiv foarte bun. În opinia mea, cel puţin. Atunci când ai început să te concentrezi. Aşa ai devenit Ucigaşul de Dragoni.

Mă simţeam ca în confesional. John Sampson era preotul meu. Asta nu era ceva nou.

— Nu voiam să mă gândesc la ea tot timpul, aşa că probabil a trebuit să mă arunc în altceva. Aveam copiii şi aveam munca.

— Şi ai jelit destul, Alex? De data asta? S-a terminat? Sau pe-aproape?

— Sincer? Nu ştiu, John. Încerc să-mi dau seama de asta acum.

— Şi dacă nu-l prindem pe Sullivan de data asta? Dacă ne scapă? Dacă ne-a scăpat deja?

— Cred că o să mă simt mai bine în privinţa Mariei. A murit de mult. M-am oprit, am tras aer în piept. Nu cred că a fost vina mea. N-aş fi putut să fac altceva când a fost împuşcată.

— Ahhh, făcu Sampson.

— Ahhh, am făcut şi eu.

— Dar nu eşti complet sigur, nu-i aşa? Nu eşti convins încă.

— Nu sută la sută. Apoi am râs. Poate dacă îl prindem în seara asta. Poate dacă-i zbor creierii. Atunci, cu siguranţă, o să fim chit.

— De asta suntem aici, dulceaţă? Să-i zburăm creierii?

Se auzi o bătaie în geamul lateral al maşinii şi m-am repezit după armă.

102

— Ce naiba caută *ăsta* aici? întrebă Sampson.

Nimeni altul decât Tony Mullino stătea lângă maşină – pe partea mea. *Chiar aşa,* ce naiba făcea aici în Montauk?

Am coborât încet geamul, sperând să aflu, să primesc un răspuns, poate chiar mai multe.

— Puteam fi Sully, zise el, cu capul aplecat într-o parte. Aţi fi amândoi morţi acum.

— Nu, *tu* ai fi mort, i-o întoarse Sampson. Îi zâmbi leneş lui Mullino şi-i arătă pistolul Glock. Te-am văzut venind din spate acum vreo două minute. Te-a văzut şi Alex.

Eu nu-l văzusem, însă era bine de ştiut că Sampson îmi mai păzea încă spatele, că era cineva care o făcea, fiindcă poate începeam să-mi pierd puţin din concentrare – şi aşa poţi fi împuşcat. Sau mai rău.

Mullino îşi freca mâinile.

— Frig ca dracu' afară noaptea. Aşteptă, apoi repetă: Am zis că e al dracului de frig, *de îngheţi* nu alta afară.

— Urcă, am zis eu. Hai înăuntru.

— Promiţi să nu ne împuşti în spate? îl întrebă Sampson.

Mullino ridică amândouă mâinile, cu un aer fie surprins, fie speriat. Câteodată era greu să-ţi dai seama în cazul lui.

— Nici măcar nu port armă, băieţi. N-am purtat în viaţa mea.

— Poate că ar trebui, la prietenii pe care-i ai, observă Sampson. Ar trebui să-ţi dea de gândit, frate.

— Bine, *frate,* zise Mullino cu un râs răutăcios care mă făcu să-i reconsider caracterul.

Deschise uşa şi se strecură pe bancheta din spate. Întrebarea era încă pe masă: De ce îşi făcuse apariţia aici şi ce voia?

— Nu vine, am început eu, după ce închise uşa din spate în faţa frigului. Am dreptate?

— Nu, nu vine, făcu Mullino. Nici nu intenţiona.

— L-ai avertizat? am sărit eu.

Îl priveam pe Mullino în oglinda retrovizoare. Ochii i se îngustară şi lăsară să se vadă o nervozitate extremă, ceva deranjant, nelalocul lui.

— Nu a fost nevoie să-l avertizez. Sully e independent, îşi poartă şi singur de grijă.

Vocea îi era joasă, aproape o şoaptă.

— Sunt sigur, am zis eu.

— Deci ce s-a întâmplat, Anthony? îl chestionă Sampson. Unde e băiatul tău acum? De ce ai venit aici?

Vocea lui Mullino părea să vină de sub apă. Nu am auzit bine ce zicea de prima dată.

Nici Sampson.

— Va trebui să vorbeşti mai tare, îl îndemnă Sampson, întorcându-se spre el şi exemplificând.

Mă auzi? Înţelegi cum funcţionează treaba? Trebuie să-ţi ridici vocea până la un anumit volum.

— L-a omorât pe John Maggione în seara asta, ne dezvălui Mullino. L-a răpit, apoi l-a tăiat. *Asta* a fost pregătită de mult.

În maşină se lăsă o linişte perfectă. Mă îndoiesc că ar fi putut spune ceva care m-ar fi surprins mai tare. Simţisem mai devreme că ni se întinde o cursă şi avusesem dreptate.

— Tu de unde ştii? am întrebat într-un final.

— Locuiesc în zonă. Brooklynul e ca un orăşel uneori. Mereu a fost. Pe lângă asta, Sully m-a sunat după ce a terminat. Voia să *împărtăşească.*

Sampson se întoarse de tot cu faţa la el.

— Deci Sullivan nu vine aici ca să-şi ia familia. Nu se teme pentru ei?

Eu îl priveam în continuare pe Tony Mullino în oglindă. Credeam că ştiu ce avea să răspundă.

— Asta nu e familia lui, zise el. Nici măcar nu-i cunoaşte.

— Şi atunci cine e în casă?

— Nu ştiu cine sunt. Actori. O familie care seamă cu a lui Sully.

— Lucrezi pentru el? l-am interogat eu pe Mullino.

— Nu. Dar mi-a fost prieten bun. Eu eram cel care se temea să nu-şi spargă faţa în şcoală, nu el. Sully mă apăra întotdeauna. Aşa că l-am ajutat. Aş face-o din nou. Ce naiba, l-am ajutat să-l omoare şi pe nebunu' de tăică-său.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat apoi.

— Asta e uşor. Pentru că aşa mi-a zis el.

— De ce? am insistat eu.

— Va trebui să-l întrebaţi pe el. Poate fiindcă îi place să facă o plecăciune după o treabă bine făcută. Aşa face, să ştiţi. Face o plecăciune. N-aţi vrea s-o vedeţi.

— Am văzut-o deja, i-am spus eu.

Mullino deschise uşa din spate a maşinii, ne salută cu o înclinare a capului şi apoi dispăru în

noapte.

Şi la fel, ştiam eu, se întâmplase şi cu Măcelarul.

103

Cum e zicala aia veche sau nouă, mă rog? „Viaţa e ceea ce se întâmplă când tu eşti ocupat cu alte planuri.“

M-am întors la Washington în seara aceea pentru că voiam să-i văd pe copii, şi pentru Buni şi pentru că aveam pacienţi care contau pe mine şi erau programaţi pentru a doua zi. Buni îmi ţinea mereu predici că e important ca eu să-i ajut pe oameni; îl numeşte blestemul meu. Are probabil dreptate.

Îi vedeam limpede chipul lui Michael Sullivan, mica sa plecăciune şi muream de necaz ştiind că era încă în libertate undeva. Potrivit FBI, mafia pusese deja o recompensă de un milion de dolari pe capul său şi încă un milion pe familia sa. Aveam încă suspiciunea că se putea să fie un informator al FBI sau al poliţiei şi că unii sau alţii îl protejau, însă nu ştiam asta cu siguranţă şi poate nu aveam să aflu niciodată.

Într-una dintre serile după ce Sullivan ne scăpase, zi de şcoală pentru copii, am stat pe verandă şi am cântat rock and roll la pian pentru Jannie şi Damon. Am cântat până s-a făcut aproape zece. Apoi le-am vorbit copiilor despre mama lor. Era timpul.

104

Nu ştiu sigur de ce simţeam nevoia să le spun copiilor despre Maria acum, însă voiam ca ei să ştie mai mult din adevărul despre ea.

Poate că voiam ca ei să aibă parte de rezolvarea emoţională pe care eu nu o puteam afla. Nu-i minţisem niciodată pe copii în legătură cu Maria, însă le ascunsesem unele lucruri şi… nu, îi minţisem în legătură cu ceva. Le spusesem lui Damon şi lui Jannie că nu mă aflasem împreună cu Maria când fusese împuşcată, dar că ajunsesem la St. Anthony înainte să moară şi că acolo schimbaserăm ultimele cuvinte. Motivul era că nu voiam să fiu nevoit să le dezvălui detalii pe care nu mi le puteam nici eu scoate din cap: sunetul împuşcăturilor care o doborâseră pe Maria; gura de aer pe care o inspirase în momentul loviturii; felul în care alunecase din braţele mele pe trotuar. Apoi priveliştea de neuitat a sângelui curgând din pieptul Mariei şi realizarea că rănile ei erau fatale. Îmi aminteam încă toate astea cu o claritate de coşmar, după mai bine de zece ani.

— M-am gândit la mama voastră în ultima vreme, le-am mărturisit eu în seara aceea pe verandă. Mă gândesc mult la ea. Probabil că ştiţi asta deja.

Copiii se strânseseră în jurul meu, bănuind că asta nu era una dintre conversaţiile noastre obişnuite.

— A fost o persoană deosebită în multe feluri. În foarte multe feluri, Damon şi Jannie. Ochii ei erau vioi şi întotdeauna sinceri. Îi plăcea să asculte. Şi ăsta e de obicei semnul unui om bun. Cel puţin eu aşa cred. Îi plăcea să zâmbească şi să-i facă şi pe alţii să zâmbească dacă-i stătea în putinţă. Obişnuia să zică: „Ai aici un pahar cu tristeţe şi unul cu bucurie, pe care-l alegi?“ Ea îl alegea aproape întotdeauna pe cel cu bucurie.

— Aproape întotdeauna? întrebă Jannie.

— Aproape întotdeauna. Gândeşte-te, Janelle. Eşti deşteaptă. M-a ales pe mine, nu-i aşa? Dintre

toţi băieţii drăguţi pe care i-ar fi putut avea, ea l-a ales pe pisoiul ăsta, pe morocănosul de aici.

Janelle şi Damon zâmbiră; apoi Damon zise:

— Pentru că s-a întors cel care a omorât-o? De asta vorbim despre mama acum?

— În parte, Day. Însă în ultima vreme mi-am dat seama că între mine şi ea au rămas treburi neterminate. Şi între noi. De *asta* vorbim, bine?

Damon şi Janelle ascultară în tăcere şi eu am vorbim vreme îndelungată. În cele din urmă, m-a podidit plânsul. Cred că era prima dată când îi lăsam să mă vadă plângând după Maria.

— Am iubit-o atât de mult, am iubit-o pe mama voastră ca şi când ar fi fost, fizic, o parte din mine. Încă o mai iubesc, cred. O mai iubesc, *ştiu* asta.

— Din cauza noastră? întrebă Damon. E vina noastră în parte, nu?

— Ce vrei să zici, puiule? Nu sunt sigur că te înţeleg exact, i-am răspuns eu.

— Îţi amintim de ea, nu-i aşa? Îţi amintim de mama în fiecare zi; în fiecare dimineaţă când ne vezi, îţi aminteşti că ea nu e aici. Nu-i aşa?

Am scuturat din cap.

— Poate că e un pic de adevăr în asta. Însă îmi amintiţi într-un mod plăcut, cel mai plăcut cu putinţă. Credeţi-mă. Doar într-un mod plăcut.

Copiii aşteptară să le mai vorbesc şi nu-şi dezlipiră ochii de la mine, ca şi cum s-ar fi putut să le scap cumva.

— Multe lucruri se schimbă în viaţa noastră, le-am explicat eu. Îl avem pe Ali aici acum. Buni îmbătrâneşte. Eu am din nou pacienţi.

— Îţi place? se interesă Damon. Să fii psiholog?

— Da. Până acum.

— *Până acum.* Tipic ţie, tati, zise Jannie.

Am pufnit în râs, însă nu am căutat un compliment în spusele lui Jannie. Nu că aveam o aversiune totală faţă de complimente, însă exista un timp pentru toate şi acel timp nu era acum. Ţin minte că atunci când citisem autobiografia lui Bill

Clinton, n-am putut să nu mă gândesc că atunci când a mărturisit că şi-a rănit soţia şi fiica, nici el n-a putut rezista să nu caute iertare şi chiar îmbrăţişări de la cititori. Pur şi simplu n-a putut rezista – poate fiindcă nevoia sa de dragoste era atât de mare. Şi poate de acolo vin şi empatia şi compasiunea sa.

Apoi am făcut în sfârşit lucrul cel mai greu – le-am spus lui Jannie şi lui Damon ce se întâmplase cu Maria. Le-am spus copiilor mei adevărul aşa cum îl ştiam şi eu. Le-am împărtăşit majoritatea detaliilor legate de moartea Mariei, de crimă şi le-am spus că văzusem cum s-a petrecut, că fusesem cu ea când murise, îi simţisem ultima răsuflare pe acest pământ, îi auzisem ultimele cuvinte.

Când am terminat, când n-am mai putut vorbi, Jannie şopti:

— Priveşte râul cum curge, tati. Râul e adevăr.

Asta fusese mantra mea pentru copii când erau mici şi Maria nu era cu ei. Îi duceam la râul Anacostia sau la Potomac şi-i puneam să se uite la apă, zicându-le:

— Priviţi râul… râul e adevăr.

Sau cel puţin atât de aproape de el cât se putea ajunge.

105

Mă simţeam ciudat de sentimental şi de vulnerabil şi mi se pare, poate, viu în vremea aceea.

Asta era şi bine, şi rău în acelaşi timp.

Luam micul dejun cu Buni cam pe la cinci treizeci aproape în fiecare dimineaţă. Apoi alergam până la birou, mă schimbam şi-mi începeam şedinţele devreme, chiar pe la şase treizeci.

Kim Stafford era primul meu pacient lunea şi joia. Întotdeauna era dificil să nu amestec sentimentele personale în şedinţe, cel puţin pentru mine, sau poate că îmi ieşisem eu din mână. Pe de altă parte, unii dintre colegii mei mi se păruseră întotdeauna prea clinici, prea rezervaţi şi distanţi. Ce trebuia să înţeleagă un pacient, o fiinţă umană din asta? *Oh, nu-i nimic că am afectul unui nap; sunt terapeut.*

Aveam nevoie să fac asta în felul meu, cu căldură uneori, cu sentiment şi compasiune mai degrabă decât empatie; aveam nevoie să încalc regulile, să acţionez neortodox. Cum făcusem când l-am înfruntat pe Jason Stemple la secţie şi am încercat să-l snopesc pe gunoi. Asta numesc eu *profesionalism.*

Aveam o pauză în program până la prânz, aşa că am hotărât să mă văd cu Monnie Donnelly de la Quantico. Făcea nişte cercetări pe o teorie pe care o formulasem eu despre Măcelar. Nu am apucat să zic mai mult de bună ziua, că Monnie mă întrerupse:

— Am ceva pentru tine, Alex. Cred că o să-ţi placă. E ideea ta oricum, teoria ta.

Monnie îmi spuse atunci că folosise notiţele mele ca să descopere veşti despre soţia lui Sullivan printr-un soldat al mafiei care era în Programul de protecţie a martorilor şi locuia acum în Myrtle Beach, California.

— Am urmat cărarea pe care ai trasat-o şi ai nimerit-o la fix. M-a condus la un tip care a fost la nunta lui Sullivan, care a fost restrânsă, după cum te şi poţi aştepta. Amicul din Brooklyn de care mi-ai zis, Anthony Mullino, a fost şi el acolo. Aparent, Sullivan nu voia să ştie prea multă lume despre viaţa sa privată. Nici mama lui nu a fost invitată, iar tatăl său era mort, după cum ştii.

— Da, ucis de fiul său şi câţiva tovarăşi. Ce ai aflat despre soţia lui Sullivan?

— Păi, sunt chestii interesante şi nu ce te-ai aştepta. E originară din Colts Neck, New Jersey şi a predat la clasa întâi înainte de a-l cunoaşte pe Sullivan. Ce zici de asta? Salvatore Pistelli, tipul de la Protecţia martorilor, zice că era o fată de treabă. Că Sullivan căuta o mamă bună pentru copiii lui. Înduioşător, hm, Alex? Asasinul nostru psihopat are o slăbiciune. Numele soţiei este Caitlin Haney. Familia ei locuieşte tot în Colts Neck.

Chiar în ziua aceea, am pus sub supraveghere telefoanele din locuinţa părinţilor lui Caitlin Sullivan. Şi, de asemenea, cele ale unei surori din Toms River, New Jersey şi unui frate, dentist în Ridgewood.

Îmi regăsisem puţină speranţă. Poate că puteam totuşi închide cazul şi să-l prindem pe Măcelar.

Poate că aveam să-l revăd şi să fac eu o mică plecăciune.

106

Michael Sullivan folosea numele de Michael Morrissey de când locuia în Massachusetts, Morrissey fiind un golan pe care îl făcuse bucăţele pe vremea când era un tânăr asasin. Caitlin şi băieţii îşi păstraseră prenumele, însă luaseră şi ei numele de Morrissey. Povestea pe care o învăţaseră pe de rost era că locuiseră în Dublin în ultimii câţiva ani, unde tatăl lor fusese consultant pentru mai multe companii irlandeze cu legături de afaceri în America.

Acum făcea muncă de „consultanţă“ în Boston.

Ultima parte se întâmpla să fie adevărată, dat fiind că Măcelarul tocmai făcuse rost de o slujbă prin intermediul unei vechi cunoştinţe din Boston. O slujbă – o lovitură, o crimă comisionată.

Ieşi din locuinţa cu vedere la râul Hoosic la nouă, o oră foarte civilizată. Apoi conduse către vest; se îndrepta spre autostrada Turnpike în noul lui Lexus. Avea uneltele în portbagaj – arme, un fierăstrău de măcelărie, un pistol de cuie.

Nu puse muzică în prima parte a drumului, preferând să se piardă în amintiri. În ultima vreme, se gândise mult la loviturile sale din tinereţe: la tatăl lui, desigur; vreo două lovituri pentru Maggione Sr; şi un preot catolic pe nume Francis X. Conley. Părintele Frank X îşi făcuse de cap cu băieţii din parohie ani de zile. Zvonurile vuiau peste tot prin cartier, poveştile fiind ţesute cu destule detalii perverse, dezgustătoare. Lui Sullivan nu-i venea să creadă că unii dintre părinţi ştiau ce se întâmplă şi nu se ridicaseră niciodată să facă ceva ca să-l oprească.

Pe vremea când avea nouăsprezece ani şi lucra deja pentru Maggione, s-a întâmplat să-l zărească pe preot la docuri, unde Conley ţinea o mică barcă pentru expediţii de pescuit. Câteodată lua şi câte un băiat de la stranã cu el după-amiaza. O recompensă. O bucăţică de ceva dulce.

În acea zi anume de primăvară, bunul părinte venise la doc ca să-şi pregătească barca pentru sezon. Lucra la motor când Sullivan şi Jimmy Pălărie urcară la bord.

— Hei, părinte Frankie, îl atenţionă Jimmy dezvelind un zâmbet strâmb. Ce zici să facem noi o plimbărică cu barca azi? Să pescuim ceva?

Preotul miji ochii la cei doi tineri derbedei şi se încruntă când îi recunoscu.

— Nu cred, băieţi. Barca nu e gata de acţiune încă.

Replica stârni râsul lui Pălărie, care repetă:

— *Gata de acţiune?* Da, pricep ce zici.

Apoi Sullivan făcu un pas în faţă.

— Ba, e gata, popo. Facem o croazieră pe mare. Ştii cântecul ăla? Al lui Frankie Ford, *Croaziera?* Acolo mergem noi. Doar noi trei.

Aşa că navigară frumos din radă şi nimeni n-a mai auzit vreodată de părintele Frank X.

— Odihnească-i Dumnezeu sufletul nemuritor în iad, glumise Jimmy Pălărie la întoarcere.

Şi în dimineaţa aceea, pe drum către recenta sa misiune, Sullivan îşi aminti vechiul cântec al lui Frankie Ford – şi-şi aminti cum preotul acela jalnic îl implorase pentru viaţa sa, apoi pentru moarte, până când fusese tăiat ca mâncare pentru rechini. Însă mai presus de toate, se întreba dacă făcuse *o faptă bună* cu părintele Frank şi dacă era capabil de aşa ceva.

Putea face ceva bun în viaţa lui?

Sau era rău până-n măduva oaselor?

107

Ajunse în sfârşit în Stockbridge, aproape de graniţa dintre Massachusetts şi New York şi se folosi de GPS ca să descopere casa. Era pregătit să facă ce ştia el mai rău, să fie din nou Măcelarul, să-şi merite leafa.

La dracu' cu faptele şi gândurile bune, orice ar fi însemnând ele. Localiză casa care era foarte „rustică“ şi, se gândi el, făcută cu mult bun-gust. Era aşezată lângă un heleşteu liniştit, în mijlocul mai multor acri de arţari şi ulmi, şi pini. Un Porsche Targa, ca o sculptură modernă, era parcat pe alee.

Măcelarului i se spusese că în casă se afla o femeie de patruzeci şi unu de ani pe nume Melinda Steiner – dar şi că aceasta avea un Mercedes decapotabil dichisit. Deci al cui era Porscheul negru?

Sullivan parcă lângă drumul principal, după un pâlc de pini şi observă casa timp de vreo douăzeci de minute. Unul dintre lucrurile pe care le observă

fu că uşa garajului era închisă. Şi poate că înăuntru era un frumos Mercedes roşu decapotabil.

Deci – încă o dată – cine era proprietarul Porscheului?

Având grijă să stea la adăpostul ramurilor dese, duse la ochi un binoclu nemţesc. Apoi studie încet ferestrele dinspre est şi sud ale casei, pe fiecare în parte.

Nu părea să fie nimeni în bucătărie – care avea ferestrele întunecate, nicio mişcare.

Şi nici în camera de zi, care era de asemenea întunecată şi părea pustie.

Îi găsi în sfârşit într-un dormitor de la etaj, pe colţ. Probabil dormitorul principal.

Melinda sau Mei Steiner era acolo.

Şi un tip blond. Probabil la vreo patruzeci şi ceva de ani, după aparenţe posesorul Porscheului.

„Prea multe greşeli de luat în calcul, se gândi el. O grămadă de greşeli de căcat."

Ce mai putea să calculeze era că tariful lui de şaptezeci şi cinci de mii de dolari tocmai se dublase, pentru că nu omora niciodată doi la preţ de unu.

Măcelarul porni pe jos către casa de ţară, cu arma într-o mână şi cutia de unelte în cealaltă şi avea un sentiment plăcut în legătură cu lovitura asta, cu ziua asta, cu viaţa asta pe care o ducea.

108

Puţine lucruri în viaţă puteau întrece sentimentul încrederii în abilitatea proprie de a face o treabă cum trebuie. Michael Sullivan se gândea la adevărul acestor spuse apropiindu-se de casă.

Era conştient de suprafaţa de pământ din jurul casei în stil colonial, trei sau patru acri de câmpie şi pădure izolată. În spate văzu un teren de tenis

care părea acoperit cu zgură verde. Poate că era Har-Tru, genul pe care păreau să-l prefere pasionaţii de tenis din Maryland.

Însă în principal era concentrat pe munca sa, pe treaba pe care o avea de făcut, pe cele două componente ale sale.

„Să ucizi pe cineva pe nume Melinda Steiner – şi pe amantul ei, de vreme ce îi stătea evident în cale.

Şi să nu fii şi tu ucis.

Fără greşeli.“

Deschise încet uşa de lemn a casei, care nu era încuiată. Lumea de la ţară făcea asta des, nu? „Greşeală.“ Şi era destul de sigur că nu avea să întâmpine prea multă rezistenţă nici odată ajuns la etaj.

„Totuşi, nu poţi şti niciodată, aşa că nu te umfla în pene, nu fi neglijent, nu te prosti, Mikey.“

Îşi aminti fiascoul din Veneţia, în Italia, ce se întâmplase acolo. Toată încurcătura şi cum ar fi putut să şi-o ia.

La Cosa Nostra îl căutau probabil peste tot acum şi într-o zi aveau să-l găsească.

Aşa că de ce nu astăzi? De ce nu aici?

Omul de legătură ce-i făcuse rost de angajament era un prieten vechi, însă mafia ar fi putut să ajungă uşor la el. Şi apoi să-i întindă o cursă Măcelarului.

Nu credea totuşi să fie cazul.

Nu astăzi.

Uşa de la intrare nu era încuiată. Ar fi încuiat-o, mai ales dacă era o capcană şi ar fi vrut să arate bine.

Cei doi pe care-i văzuse în dormitor arătau prea natural, prea prinşi de moment şi nu credea că cineva – poate doar cu excepţia lui – era destul de bolnav să creeze o astfel de înscenare şi să-l atragă ca pe o muscă la miere. Perechea care era sus şi-o trăgea de le mergeau fulgii; în mintea sa nu prea încăpea îndoială de asta.

Urcând pe scările din faţă, auzea sunetele plăcute ale futaiului ajungând până la el. Arcurile care se comprimau şi se destindeau, tăblia patului lovindu-se de peretele dormitorului.

Desigur, putea fi doar o înregistrare.

Însă Măcelarul se îndoia, iar instinctele sale erau de obicei foarte, foarte bune. Îl ţinuseră, cu siguranţă, în viaţă până acum şi îi omorâseră pe mulţi alţii.

109

Ajungând la etajul superior, inima îi bătea mult mai repede, gemetele şi zgomotele asortate ale acţiunii se auzeau mai tare şi începu să zâmbească fără să vrea.

Straniu gând. Îşi amintea o scenă dintr-un film intitulat *Sideways,* care-l făcuse să se prăpădească de râs la vremea aceea. Personajul mai scund, care era practic un beţiv, trebuia să recupereze portofelul celuilalt nătărău şi era nevoit să se strecoare într-un dormitor unde doi grăsuni vai de capul lor se împerecheau ca porcii în troacă. Scena era bestială – isterică şi total neaşteptată. Cum avea să fie şi asta. Pentru el cel puţin.

Aşa că dădu colţul şi privi în dormitor, gândindu-se: „Surpriză, sunteţi morţi amândoi“.

Bărbatul şi femeia erau în formă. Tonifiaţi şi atletici, funduri tari. Arătau sexy împreună. Cu zâmbetul pe faţă.

Păreau să se agreeze, ceea ce făcea experienţa plăcută pentru ei. Poate că erau îndrăgostiţi. Cu siguranţă părea să le placă sexul, care era un exerciţiu bun, te făcea să transpiri. Blondul împingea adânc şi Melindei părea să-i convină de minune. Scena era destul de excitantă. Melinda purta şosete albe până la genunchi, ceea ce lui

Sullivan îi plăcea grozav. „Oare le purta pentru el sau pentru ea însăşi?“ se întrebă el.

După ce privi un minut sau două, îşi drese glasul:

— Îhâm, îhâm. Linişte în sala de futai!

Perechea împerecheată se despărţi sărind la o parte, ceea ce nu era o schemă uşoară având în vedere poziţia de tirbuşon în care erau prinşi acu' câteva milisecunde.

— Uau, voi doi, zise el şi zâmbi plăcut ca şi cum s-ar fi aflat acolo ca să facă un studiu al relaţiilor extraconjugale sau ceva de genu' ăsta. Îi daţi tare. Sunt impresionat.

Îi cam plăcea de ei, de fapt, mai ales de Mel asta. Nu încape vorbă, arăta bine la vârsta ei. Corp şi faţă faine – o faţă dulce, se gândi el.

Îi plăcu chiar şi faptul că nu se acoperi şi îl fixă cu privirea, ca şi cum ar fi zis: „Ce naiba crezi că faci aici? Asta e casa mea, aventura mea, n-ai tu nicio treabă, oricine naiba ai fi. Aşa că dispari!“

— Tu eşti Melinda Steiner, nu? întrebă el, îndreptând arma spre ea, însă nu într-un mod ameninţător. Ce rost aveau ameninţările, să-i sperie mai mult decât trebuia? Nu avea nimic cu ăştia doi. Nu erau mafia; nu veniseră ei să tragă în el sau în familia lui.

— Da. Sunt Melinda Steiner. Tu cine eşti? Ce cauţi aici?

Era cu siguranţă aprigă, însă fără să fie total nesuferită. Ce naiba, chiar *era* casa ei şi avea tot dreptul să ştie ce căuta acolo.

Făcu câţiva paşi rapizi şi intră în cameră şi…

Poc!

Poc!

Îl împuşcă pe bărbatul blond în gât şi frunte şi acesta căzu pe covoraşul în stil indian de pe podea. Şi se mai zice că, dacă te menţii în formă, trăieşti mult…

Melinda îşi puse ambele mâini la gură şi trase aer în piept cu putere:

— Dumnezeule! Însă nu strigă, ceea ce însemna că era vorba mai mult de sex. Şi-o trăgeau, însă domnii nu erau îndrăgostiţi, nici măcar pe departe. Uitându-se la faţa ei acum, parcă nici nu-i mai plăcea atât de mult Blondina.

— Fată cuminte, Melinda. Gândeşti repede. Nu a simţit nimic. Nicio durere, promit.

— Era arhitectul meu, zise ea, apoi adăugă repede: Nu ştiu de ce ţi-am spus asta.

— Eşti doar emoţionată. Cine n-ar fi? Probabil că ţi-ai dat seama că am venit să te ucid pe tine, nu pe fostul tău iubit.

Stătea cam la un metru de femeie şi arma îi era îndreptată în direcţia inimii, în general. Însă ea părea să se ţină tare – ceea ce lui i se păru impresionant. Genul de fată care-i plăcea lui. Poate că *ea* ar fi trebuit să fie capul mafiei. Poate că avea să-i recomande numele pentru post.

Îi plăcea de ea cu siguranţă şi-l lovi brusc gândul că pe soţul ei nu-l prea simpatiza. Se aşeză pe pat cu arma aţintită asupra ei – ei bine, asupra ţâţei stângi.

— Mel, uite care-i treaba. Soţul tău m-a trimis aici ca să te omor. Mi-a plătit şaptezeci şi cinci de mii de dolari, îi explică el. Improvizez acum, dar tu ai acces la bani personali? Poate că am putea cădea la o înţelegere. Există opţiunea asta?

— Da, zise ea. Există.

Atâta tot.

Înţelegerea fu făcută câteva minute mai târziu, iar tariful său crescu împătrit. „Mulţi nebuni pe lumea asta – nu-i de mirare că serialul *Neveste disperate* era aşa de cunoscut“, nu putu el să nu se gândească.

110

Eu şi Sampson nu mai fuseserăm în Massachusetts de câţiva ani, de când îl urmăriserăm pe un ucigaş dement poreclit Domnul Smith într-un caz cu numele de cod „Şoarecele şi Pisica“. Domnul Smith fusese probabil cel mai viclean dintre toţi psihopaţii pe care-i urmăriserăm până atunci. Aproape că mă omorâse. Aşa că nu prea aveam amintiri plăcute la care să ne gândim pe drumul de la Washington spre Berkshires, în maşina lui Sampson.

Pe drum, ne-am oprit pentru o cină dumnezeiască şi convorbiri prieteneşti la restaurantul vărului meu Jimmy Parker, The Red Hat, din Irvington, New York. Mmm, mmm, bun. Altfel, călătoria a fost strict în interes de serviciu. Încă nu eram sigur ce aveam de gând să fac dacă-l găseam pe Măcelar. *Dacă* îl găseam; dacă nu fugise deja.

Am ascultat nişte înregistrări vechi de-ale lui Lauryn Hill şi Erykah Badu şi n-am discutat prea mult despre Michael Sullivan, până am ajuns la locul unde autostrada Tumpike părăsea teritoriul Connecticutului şi trecea în Massachusetts.

— Şi ce facem totuşi aici, John? am spart eu gheaţa în privinţa subiectului.

— Îl urmărim pe băiatul rău, ca întotdeauna, zise el. Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa? Tipu’ e un ucigaş, un violator. Tu eşti Ucigaşul de Dragoni. Eu te însoţesc.

— Doar eu şi cu tine, hm? Nu sunăm la poliţia locală? Nu implicăm FBI-ul? Ştii, tocmai am trecut de graniţa statului.

Sampson dădu din cap.

— M-am gândit că de data asta e ceva personal. Mă înşel cumva? În plus, merită să moară, dacă se ajunge la asta, ceea ce e foarte posibil. Probabil, aşa va fi.

— Sigur că e ceva personal. Nu a fost niciodată mai personal de-atât. Treaba clocoteşte de mult timp. Trebuie să se ajungă la un sfârşit. Dar…

— Niciun *dar,* Alex. Trebuie să-l eliminăm.

Am condus în tăcere câţiva kilometri. Însă aveam nevoie să mai discut puţin cu Samspon pe tema asta. Trebuia să stabilim nişte reguli de luptă.

— N-am de gând să-l omor pur şi simplu – dacă e acolo. Nu sunt un justiţiar, John.

— Ştiu asta, fu de acord Sampson. Ştiu cine eşti, Alex. Dacă ştie cineva, eu sunt acela. Să vedem cum se desfăşoară lucrurile. Poate că nici măcar nu e acolo.

Am ajuns în oraşul Florida din Massachusetts cam pe la ora două după-amiaza; apoi am plecat în căutarea casei unde speram să-l găsim pe Michael Sullivan o dată pentru totdeauna. Simţeam cum se acumula tensiunea în mine acum. Ne mai luă încă o jumătate de oră să găsim locuinţa, care era construită de partea muntelui ce dădea spre un râu. Am supravegheat casa şi nu părea să fie nimeni acolo. Oare îl înştiinţase din nou cineva pe Sullivan?

Dacă era adevărat, cine s-o fi făcut? FBI-ul? Era oare în Programul de protecţie a martorilor până la urmă? Îi păzeau spatele cei de la FBI? Ei îi avertizaseră că se putea să venim după el?

Am mers cu maşina în centru şi am luat prânzul la Denny’s. Eu şi Sampson nu am discutat prea mult în timp ce ne mâneam ouăle şi cartofii, ceea ce era neobişnuit pentru noi.

— Eşti OK? întrebă el în cele din urmă, după ce sosi cafeaua.

— Dacă o să-l prindem, o să mă simt mai bine. Asta trebuie să se sfârşească. Aici ai dreptate.

— Atunci să mergem şi s-o facem.

Ne-am întors la casă şi puţin după ora cinci un combi viră pe alee şi se opri chiar în faţa verandei. *Era el? În sfârşit, Măcelarul?* Trei băieţi năvăliră de pe bancheta din spate; apoi o brunetă frumoasă se dădu jos de pe partea şoferului. Era evident că se înţelegea bine cu băieţii. Se hârjoniră pe peluză; apoi mărşăluiră înăuntru.

Aveam o poză cu Caitlin Sullivan la mine, însă nu trebui să mă uit la ea.

— E ea, cu siguranţă, i-am spus lui Sampson. Suntem unde trebuie de data asta. Aia sunt Caitlin şi băieţii Măcelarului.

— O să ne vadă dacă stăm aici, observă Sampson. Nu suntem într-un film poliţist şi el nu e un drogat idiot care aşteaptă să fie prins.

— Da, contez pe asta, am replicat eu.

111

Michael Sullivan nu era nici măcar aproape de casa din vestul statului Massachusetts. La ora şapte treizeci în acea seară intra într-o reşedinţă cu zece dormitoare din Wellesley, o suburbie bogată de lângă Boston.

Mergea la câţiva paşi în spatele Melindei Steiner, care avea picioare lungi şi un funduleţ mic şi apetisant de privit. Melinda ştia şi ea asta. Înţelegea de asemenea cum să fie subtilă şi, în acelaşi timp, provocatoare cu datul din fund.

Se vedea lumină în una dintre camerele cu intrare din holul lat – care avea trei candelabre într-o paradă curtenească, datorate Melindei şi decoratorului ei, fără îndoială.

— Dragă, am ajuns acasă! strigă Melinda lăsând geanta de voiaj să cadă cu zgomot pe podeaua extrem de lustruită.

Nicio urmă de ceva în neregulă în vocea ei. Nici urmă de spaimă sau avertizare, nicio tensiune, nimic decât cordialitatea unei neveste.

„Tipa e al naibii de bună, nu putu Sullivan să nu se gândească. Mă bucur că nu-s însurat cu ea.“

Niciun salut nu veni din camera unde mergea televizorul. Nu veni nimeni să arunce o privire.

— Puiule? striga ea din nou. Eşti acolo? Puiule? M-am întors de la ţară. Jerry?

Asta trebuie să-l fi surprins pe nenorocit cu siguranţă. „Puiule, sunt acasă! Puiule, sunt încă în viaţă!“

Un bărbat cu o înfăţişare obosită, într-o cămaşă cu dungi şifonată, boxeri şi şlapi albastru electric îşi făcu în cele din urmă apariţia în uşă.

Acum – şi el era un actor destul de tare. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Cam până în acest moment, când îl văzu pe Măcelar urmând-o pas cu pas pe soţia lui iubită, pe care tocmai încercase să o omoare în casa lor de la ţară.

— Bună, tu. Cine e ăsta, Mel? Ce se întâmplă? întrebă Jerry văzându-l pe Sullivan acolo în hol.

Măcelarul îşi scosese deja arma şi era îndreptată spre tipul în chiloţi, în direcţia boaşelor, însă apoi Sullivan o mută mai sus, spre inimă, dacă ticălosul ăla uneltitor avea una. Să-ţi omori soţia? Ce porcărie lipsită de inimă era şi asta?

— Schimbare de planuri, îi explică Sullivan. Ce pot să-ţi spun? Se mai întâmplă.

Soţul, Jerry, ridică mâinile în aer fără să i se ceară. Se trezea de-a binelea – şi destul de repede.

— Ce spui acolo? Ce e asta, Mel? De ce e omul ăsta în casa noastră? Cine naiba e?

O replică clasică şi o interpretare trăsnet.

Acum era rândul Melindei să-şi rostească partea şi aceasta decise să strige răspunsul:

— El e cel care trebuia să mă omoare, Jerry! Ai plătit să mă omoare, rahat mizerabil ce eşti! Eşti un gunoi bun de nimic şi mai eşti şi laş pe deasupra. Aşa că l-am plătit *mai mult* ca să te omoare *pe tine.* Asta e treaba, puiule. Cred că ai putea să-i zici un ucigaş cu schimbător de direcţie, încheie ea şi râse de propria glumă.

Nimeni nu i se alătură – nici Jerry şi nici Sullivan. Era destul de amuzant de fapt, da’ nu ca să te spargi de râs. Sau poate că n-o spusese ea

bine, cam prea aspru, cu un pic prea mult adevăr în ea.

Soţul sări înapoi în camera cu televizorul şi încercă să închidă uşa, însă n-avu nicio şansă.

Măcelarul era rapid şi băgă un picior, un bocanc, în uşă. Apoi o împinse cu umărul şi îl urmă pe Jerry înăuntru.

Jerry, primul angajator, era un individ înalt, burtos, cu faţă de director general sau, mă rog, economic şi cu un început de chelie în vârful capului. În cabinet se simţea mirosul corpului său şi al unui trabuc care ardea într-o scrumieră pe canapea. O crosă şi două mingi Tideist zăceau pe covor. Bărbat de bărbat, tipul ăsta care plătise pe cineva să-i omoare nevasta şi acum îşi exersa loviturile ca să arate că nu-şi pierduse talentul.

— Te plătesc mai mult decât poate ea! guiţă Jerry. Oricât ţi-a plătit căţeaua aia, dublez suma! Jur! Banii sunt acolo. Poţi să-i iei.

„Uau – e din ce în ce mai bine“, se gândi Sullivan. Dăduseră un nou sens unui joc ca Jeopardy! sau Hai să facem un târg.

— Rahat cu ochi ce eşti! lătră Melinda din uşă la soţul ei.

Apoi dădu buzna în cameră şi-l pocni în falcă. Sullivan încă credea că era o doamnă grozavă din unele puncte de vedere, însă nu din toate.

Se uită din nou la soţ. Apoi la Melinda. Interesant cuplu, fără-ndoială.

— Sunt de acord cu Melinda, făcu Măcelarul. Însă Jerry zice bine ce zice, Mel. Poate că ar trebui să ţinem o mică licitaţie aici. Nu credeţi? Hai să discutăm ca nişte adulţi. Fără lovituri sau ofense.

112

Două ore mai târziu, licitaţia se încheiase şi Michael Sullivan conducea pe autostrada Turnpike din Massachusetts în Lexusul său. Maşina era rezonabil de agilă, iar drumul era neted ca fundul unui bebeluş sau poate că doar se simţea el bine pur şi simplu.

Mai erau câteva detalii răzleţe de rezolvat, însă treaba era făcută. Jocul Hai să facem un târg îi adusese trei sute cincizeci de mii, sumă virată într-un cont la United Bank of Switzerland. La drept vorbind, nu se mai simţise atât de sigur în privinţa banilor de mult timp, deşi probabil că legătura cu omul său din Boston se dusese naibii. Poate că trebuia şi să-şi mute din nou familia. Sau poate că era timpul să se elibereze şi să pornească la drum pe cont propriu, o treabă la care se gândise mult.

Probabil că meritase – trei sute cincizeci de miare pentru o zi de muncă. Jerry Steiner câştigase licitaţia, însă îl găurise oricum pe nemernicul ăla idiot şi dezgustător. Cu Melinda era altă poveste. Îi plăcea de ea, nu voia să-i facă rău. Ce alternativă avea însă? Să o lase în viaţă ca să vorbească? Aşa că făcu astfel încât să nu simtă nicio durere – un glonţ în ceafa lui Mel. Apoi câteva poze ca să-i imortalizeze faţa aia drăguţă pentru colecţia sa.

Oricum, cânta o balada a celor de la Rolling Stones care-i plăcuse întotdeauna, *Wild Horses,* când ieşi de după curbă. Iată casa lui pe deal, exact acolo unde o lăsase.

„Şi – ce naiba era asta? Greşeală? Dar a cui?“

Stinse farurile la următoarea curbă mai mică a drumului. Apoi se strecură într-o fundătură de unde putea vedea mai bine casa şi locul din jur.

Mamă, nu putea avea şi el o zi norocoasă! Nu putea fugi de trecut oricât de departe ar fi mers.

Îi reperase imediat, într-o maşină albastru-închis, poate un Dodge, cu grilajul îndreptat spre casă ca o armă. Înăuntru se vedeau doi bărbaţi. Îl aşteptau pe el, fară-ndoială.

„Greşeală. A lor!“

Însă cine dracu' erau tipii ăştia doi pe care trebuia să îi omoare acum?

113

Păi, oricum nu prea conta. Erau doi oameni morţi – morţi degeaba, morţi pentru că erau nişte rataţi nepricepuţi la slujba lor. Oameni morţi care-i supravegheau casa, veniţi să-l omoare pe el şi pe familia lui.

Sullivan ţinea o carabină Winchester, veche de trei ani, în portbagajul maşinii, pe care o păstra curată, unsă şi gata de acţiune. Deschise portbagajul şi scoase arma lungă. Apoi o încărcă cu gloanţe expandabile.

Nu avea el chiar îndemânarea să fie trăgător de elită în armată, însă era destul de bun la ambuscade.

Se instală în pădure între două conifere înalte şi cu coroane bogate care-i ofereau o acoperire în plus. Aruncă apoi o privire rapidă prin cătarea telescopică. Avea o ţintă rotundă, şi nu o cătare cu cui, adică exact cum îi plăcea lui. De fapt, Jimmy Pălărie fusese cel care-l învăţase să fie lunetist. Jimmy fusese instruit la Fort Bragg în Carolina de Nord înainte de lăsarea ruşinoasă la vatră.

Lasă ţinta să se odihnească pe capul şoferului şi atinse uşor trăgaciul cu degetul. Avea să fie uşor, fără probleme pentru el.

Apoi îşi mută cătarea spre capul tipului de pe locul pasagerului. Oricine erau tipii, aveau să fie declaraţi morţi la sosirea ambulanţei.

De îndată ce treaba era făcută, va trebui să-şi adune familia şi să se care de aici. Fără legături cu trecutul de acum încolo. Asta era greşeala, nu? Cineva de pe vremuri cu care păstraseră legătura? Poate familia lui Caitlin din New Jersey. Cineva

urmărise probabil un telefon. Putea să pună pariu pe orice că aşa se întâmplase.

„Greşeală, greşeală, greşeală.“

Şi Caitlin avea să tot greşească în continuare, nu-i aşa?

Ceea ce însemna că trebuia să dispară Caitlin. Nu voia să se gândească prea mult la asta, însă şi Caitlin era pe ducă. Dacă nu pleca el de capul său.

O mulţime de decizii de luat. Şi nu prea mult timp la dispoziţie.

Fixă din nou ţinta pe capul şoferului. Era pregătit pentru două lovituri, şi amândoi bărbaţii din maşină erau morţi. Doar că nu o ştiau încă.

Expiră încet până când trupul îi fu calm, nemişcat şi gata să acţioneze.

Era conştient de ritmul inimii sale – încet, constant, încrezător; încet, constant, încrezător.

Apoi apăsă pe trăgaci şi auzi un trosnet ascuţit, satisfăcător în aerul nopţii.

O secundă mai târziu, apăsă pe trăgaciul carabinei încă o dată.

Apoi o a treia şi a patra oară.

„Asta ar trebui să ajungă.“

Omorâse ce avusese de omorât şi acum trebuia să se care naibii de acolo, *pronto*. Cu sau fără Caitlin şi băieţii.

Însă mai întâi trebuia să ştie pe cine tocmai omorâse şi poate să facă nişte poze cu răposaţii.

114

Eu şi cu Sampson am privit cum Măcelarul se apropia de maşină. Se pricepea să se furişeze, însă poate nu era atât de bun pe cât credea. Se mişca repede, aplecat în poziţie de tragere, gata să opună rezistenţă dacă era cazul.

Avea să afle în curând că împuşcase o grămadă de haine şi pernuţe bine fixate cumpărate de la un Wal-Mart local. Eu şi Sampson eram ghemuiţi în pădure la mai puţin de treizeci de metri de maşina pe care tocmai o prinsese în ambuscadă. Deci cine era mai bun la jocul ăsta? Măcelarul sau noi?

— E decizia ta, Alex, ce facem de aici, şopti Sampson din colţul gurii.

— Nu-l omorî, John, am zis şi l-am atins pe braţ. Doar dacă suntem nevoiţi. Doboară-l numai.

— Decizia ta, repetă Sampson.

Apoi totul o luă un pic razna, ca să folosim un eufemism.

Dintr-odată, Măcelarul se întoarse pe călcâie – însă nu în direcţia noastră! În cea opusă!

Ce naiba era asta? Ce se petrecea?

Sullivan era cu faţa la pădurea deasă din dreapta, nu de unde veneam eu şi Sampson. Nu ne acorda nicio atenţie nouă acum.

Trase două focuri rapide şi am auzit pe cineva gemând în depărare.

Un bărbat îmbrăcat în negru apăru pentru o clipă; apoi căzu la pământ. Cine era? Apoi încă cinci bărbaţi ieşiră în fugă din pădurea de la nord. Aveau arme de mână, Bull Pup, puteam distinge şi un Uzi.

Cine erau tipii ăştia?

Ca şi cum mi-ar fi răspuns la întrebare, unul dintre ei strigă:

— FBI. Aruncă arma! FBI!

N-am muşcat-o.

— Mafia! i-am zis lui Sampson.

— Eşti sigur?

— Da.

Apoi toată lumea începu să tragă în toată lumea, de parcă ne-am fi aflat pe străzile din Bagdad mai degrabă decât undeva în zona rurală a Massachusetts-ului.

115

Asasinii mafiei, dacă asta erau, au tras şi în noi. Eu şi Sampson le-am răspuns. La fel şi Măcelarul.

Eu l-am nimerit pe un tip în haină lungă de piele – cel cu Uzi, prima mea ţintă.

Omul se roti şi căzu la pământ, însă apoi ridică arma ca să tragă din nou. Fu lovit de un glonţ în piept, iar forţa împuşcăturii îl lăsă lat. Nu eu fusesem însă cel care-l împuşcase. Poate Sampson?

Sau era Sullivan cel care trăsese?

Întunericul era un pericol serios pentru toată lumea. Gloanţe zburau peste tot, bucăţi de plumb se izbeau de copaci, ricoşau din pietre. Era un haos şi o debandadă totală, o nebunie care-ţi ridica părul şi sfida moartea se desfăşura în întuneric.

Gorilele mafiei se desfăşurau, încercând să lase spaţiu între ei, ceea ce însemna mai multe probleme pentru noi.

Sullivan fugise în stânga şi se folosea de copaci şi de umbre pentru un oarecare adăpost.

Eu şi Sampson am încercat să ne ascundem cât de bine puteam în spatele copacilor subţiri.

Îmi era teamă că aveam să murim acolo; părea posibil. Se trăgeau prea multe gloanţe într-o zonă prea restrânsă. Era o zonă de execuţie. Era ca şi cum ai fi fost înarmat la greu, dar în faţa unui pluton de execuţie.

Un asasin al mafiei îşi goli arma Bull Pup în direcţia Măcelarului. Nu eram sigur, însă nu credeam că-şi nimerise ţinta.

Nu o nimerise, fiindcă Sullivan ieşi imediat şi-l împuşcă pe mafiot în vreme ce acesta se precipita spre adăpostul pădurii. Acesta scoase un ţipăt, apoi tăcu. Mă gândeam că trei dintre soldaţii mafiei fuseseră împuşcaţi până acum. Eu şi Sampson nu fuseserăm loviţi, însă nu noi fuseserăm ţinte principale.

Şi acum? Cine avea să facă următoarea mişcare? Sullivan? John sau eu?

Apoi ceva ciudat – am auzit vocea unui băiat. Un glas micuţ striga:

— Tati! Tati! Unde eşti, tati?

116

Mi-am răsucit brusc capul şi am privit în direcţia casei de pe deal. I-am văzut pe doi dintre băieţii lui Sullivan alergând pe scările de la intrare. Erau îmbrăcaţi în pijamale şi cu picioarele goale.

— Înapoi! urlă Sullivan la ei. Intraţi în casă, voi doi! Intraţi în casă!

Atunci Caitlin Sullivan dădu buzna afară în halat de baie, încercând să-l reţină pe fiul cel mic, apoi luându-l în braţe. Striga din toate puterile la ceilalţi doi băieţi să intre înapoi în casă.

Între timp, împuşcăturile se auzeau peste tot, detunături puternice care răsunau în noapte. Explozii strălucitoare iluminau copaci, bolovani, cadavre căzute pe iarbă.

Sullivan urla în continuare:

— Intraţi înapoi în casă! înapoi! Caitlin, du-i înăuntru!

Băieţii nu ascultară; veneau în continuare peste peluză către tatăl lor.

Unul dintre asasini îşi întoarse arma către siluetele care fugeau şi l-am împuşcat într-o parte a gâtului. Se roti, căzu şi rămase la pământ. M-am gândit eu: „Tocmai le-am salvat viaţa băieţilor lui Sullivan“. Ce însemna asta? Că era chit pentru data când el venise la mine acasă şi nu omorâse pe nimeni? Trebuia să o împuşc pe Caitlin Sullivan acum s-o răzbun pe Maria?

Nimic nu mi se părea să aibă sens pe peluza aceea întunecată, pătată de sânge.

Un alt asasin se retrase rapid în zigzag până ajunse la pădure. Apoi se aruncă cu capul înainte în tufişuri. Un ultim asasin mai rămase în câmp deschis. El şi Sullivan se înfruntară şi traseră unul asupra celuilalt. Soldatul se întoarse şi căzu, cu sângele şiroind din rana deschisă de la faţă. Sullivan rămase în picioare.

Se întoarse către mine şi către Sampson.

117

Impas – cel puţin pentru moment. Câteva secunde? Şi apoi ce se va întâmpla?

Mi-am dat seama că maşina lui Sampson nu mai servea drept scut între mine şi Sullivan. Fiii lui se opriseră în sfârşit din fugă. Caitlin Sullivan îi ţinea strâns în braţe pe cei doi mai mici. Băiatul cel mare stătea lângă ea, cu un aer protector, semănând bine cu tatăl lui. Mă rugam ca băiatul să nu se mai amestece şi de data asta.

— Eu sunt Alex Cross, i-am spus lui Sullivan. Ai venit la mine acasă o dată. Apoi mi-ai ucis soţia. O mie nouă sute nouăzeci şi trei, Washington, DC.

— Ştiu cine eşti, răspunse el tare. Nu ţi-am ucis soţia. Eu ştiu pe cine am ucis.

Apoi Măcelarul o luă la fugă cu viteză spre pădure. L-am ţintit în spate – asta era –, însă nu am apăsat pe trăgaci. Nu am putut s-o fac.

Nu în spate. Nu cu soţia şi copiii lui aici, nu în aceste circumstanţe.

— Tati! strigă din nou unul dintre băieţi când eu şi Sampson am luat-o pe urmele lui. Nu te opri! Nu te opri!

— E un criminal, Alex, zise Sampson în timp ce fugeam peste terenul accidentat acoperit cu iarbă înaltă, pietre colţuroase şi rădăcini de copaci.

Trebuie să-l omorâm. Ştii că aşa e. Nu arăta milă diavolului.

Nu era nevoie să-mi aducă aminte; nu aveam să fiu neglijent însă nu trăsesem când putusem. Nu-l doborâsem pe Michael Sullivan când avusesem ocazia.

Pădurea era întunecată, însă lumina lunii era îndeajuns ca să distingi forme şi unele detalii mai fine. Poate că noi puteam să-l vedem pe Sullivan, dar la fel de bine putea şi el.

Impasul continua. Însă unul dintre noi avea să moară în seara asta. Ştiam asta şi speram să nu fiu eu. Însă trebuia ca asta să se termine acum. De mult ne îndreptaserăm spre acest moment.

Mă întrebam încotro fuge – dacă avea un plan de scăpare sau dacă ne aştepta o ambuscadă.

Nu-l mai văzusem pe Sullivan de când trecuse de linia copacilor. Poate că era rapid sau poate cotise brusc într-o altă direcţie. Cât de bine cunoştea pădurea?

Oare ne privea acum? Se pregătea să tragă? Să răsară din spatele unui copac?

În sfârşit, am văzut mişcare – cineva care fugea tare în faţă. Trebuia să fie Sullivan! Dacă nu cumva era mafiotul care supravieţuise.

Oricine ar fi fost, nu aveam linie de tragere. Prea multe trunchiuri de copaci, crengi şi ramuri în cale.

Răsuflăm scurt şi din greu. Eram în formă, aşa că era probabil din cauza stresului celor întâmplate. Îl urmăream pe nemernicul care o omorâse pe Maria. Îl urâsem mai bine de zece ani de zile şi îmi dorisem să vină şi ziua asta. Mă rugasem chiar să se întâmple.

Însă nu trăsesem când avusesem ocazia.

— Unde e? Sampson era lângă mine. Niciunul nu-l vedeam pe Măcelar. Acum nu-l mai auzeam nici fugind.

Apoi am auzit zgomotul unui motor – în pădure! Un motor? Ce fel de motor?

Faruri luminară brusc – doi ochi înflăcăraţi aţintiţi drept asupra noastră.

O maşină se apropia repede, cu Sullivan sau altcineva ghemuit la volan, pe o cărare pe care şoferul o cunoştea bine.

— Trage! strigă Sampson. Alex, trage!

118

Sullivan ascunsese o maşină în pădure, probabil pentru o ieşire de urgenţă de genul ăsta. Am rămas pe poziţie şi am înfipt *unu, două, trei* gloanţe în parbriz pe partea şoferului.

Însă Măcelarul continua să se apropie!

Maşina era o berlină închisă la culoare. Dintr-odată, încetini. Oare îl nimerisem?

Am alergat înainte, m-am împiedicat de o piatră, am înjurat cu voce tare. Nu mă gândeam ce să fac, ce să nu fac, doar că asta trebuia să se termine.

Apoi l-am văzut pe Sullivan ridicându-se în maşină, iar el mă văzu venind în direcţia lui. Mi se păru că văd cum gura i se curbează într-un rânjet când ridică arma. M-am ferit tocmai când trase. Trase din nou, însă acum eram la vreo câţiva centimetri de linia sa de tragere.

Maşina începu din nou să se mişte, cu motorul turat puternic. Mi-am pus arma rapid în toc şi l-am lăsat să treacă pe lângă mine; apoi m-am aruncat pe portbagaj. Am apucat marginile şi m-am ţinut strâns, cu faţa apăsată de metalul rece.

— Alex! l-am auzit pe Sampson strigând în spatele meu. Dă-te jos!

Nu voiam – nu puteam să fac asta.

Sullivan acceleră, însă erau prea mulţi copaci şi bolovani ca să poată merge foarte repede. Maşina dădu într-o piatră şi se ridică de bot; amândouă

roţile din faţă erau în aer. Aproape am fost aruncat din spate, însă am reuşit să mă ţin cumva.

Apoi Sullivan puse frână. Brusc! M-am uitat în sus.

Se întoarse pe scaunul din faţă. Pentru o fracţiune de secundă, ne-am fixat cu privirea, la un metru şi jumătate depărtare, nu mai mult. Am văzut că o parte a feţei îi era mânjită de sânge. Fusese lovit, poate de unul dintre gloanţele mele.

Arma lui se ridică din nou şi acesta trase tocmai când eu am sărit din spatele maşinii. Am aterizat pe pământul tare şi am continuat să mă rostogolesc.

M-am ridicat în genunchi. Am scos arma şi am aţintit-o asupra maşinii.

Am tras de două ori prin geamul lateral. Strigam la Sullivan – la Măcelar – sau cine naiba era. Îl voiam mort şi voiam ca eu să fiu cel care-l omoară.

Trebuie să se sfârşească.

Chiar aici, chiar acum.

Cineva moare.

Cineva trăieşte.

119

Am tras din nou în monstrul care o ucisese pe soţia mea şi pe atâţia alţii, de obicei în feluri de neînchipuit, cu ciocane, fierăstraie şi cuţite de măcelărie. „Michael «Măcelarul» Sullivan, mori! Mori, nenorocitule! Dacă cineva merită să moară pe lumea asta, tu eşti acela!“

Ieşea din maşină acum.

Ce se întâmpla? Ce făcea?

Începu să şchiopăteze în direcţia soţiei şi a celor trei fii. Sângele îi curgea pe cămaşă, pătrunzând prin material, picurând-i pe pantaloni şi pantofi.

Apoi Sullivan se prăbuşi pe peluză lângă familia sa. Îi strânse lângă el.

Eu şi Sampson am înaintat alergând uşor, nedumeriţi de ce se întâmpla, nesiguri de ce să facem în continuare.

Se vedeau urme de sânge pe hainele băieţilor şi ale lui. Era sângele tatălui lor, al Măcelarului. Când m-am apropiat, am văzut că arăta ameţit, ca şi cum avea să leşine sau chiar să moară. Apoi mi se adresă mie:

— Ea e un om bun. Nu ştia cu ce mă ocup, nici acum nu ştie. Băieţii ăştia sunt copii buni. Ia-i de aici, scapă-i de mafie.

Încă voiam să-l omor şi mă temeam că poate avea să trăiască, însă mi-am coborât arma. Nu puteam să o îndrept împotriva soţiei şi copiilor lui.

Sullivan râse şi ridică brusc arma la capul soţiei lui. O smulse cu o smucitură de la pământ.

— Lasă arma jos sau o omor, Cross. Aş face-o fără să clipesc. O omor. Chiar şi pe băieţi. Nu e problemă pentru mine. Ăsta sunt eu.

Expresia de pe chipul lui Caitlin Sullivan nu era atât de surpriză şi de şoc, cât o tristeţe şi o dezamăgire teribilă faţă de bărbatul acesta pe care probabil îl iubea sau cel puţin îl iubise cândva. Băiatul cel mai mic striga la tatăl lui de ţi se rupea inima:

— Nu, tati, nu! Nu o răni pe mami! Tati, *te rog!*

— Puneţi armele jos! urlă Sullivan.

Ce puteam face? Nu aveam de ales. Nu după mintea mea, nu în universul meu etic. Am dat drumul pistolului Glock.

Şi Sullivan făcu o plecăciune.

Apoi un foc explodă din arma sa.

Am simţit o lovitură puternică în piept şi m-am ridicat pe jumătate de pe sol. Preţ de o secundă poate, stăteam pe vârfurile picioarelor. Dansând? Levitând? Murind?

Am auzit o a doua explozie – şi apoi nu mai fu mare lucru. Ştiam că aveam să mor, că nu aveam

să-mi revăd niciodată familia şi că eu eram singurul vinovat.

Fusesem avertizat de destule ori. Însă pur şi simplu nu ascultasem.

Nu mai eram Ucigaşul de Dragoni.

120

M-am înşelat. Nu am murit în noaptea aceea lângă casa Măcelarului, deşi n-aş putea spune că am scăpat uşor.

Am fost rănit grav şi am petrecut următoarea lună la spitalul Massachusetts General din Boston. Michael Sullivan îşi făcuse plecăciunea, însă Sampson îl împuşcase apoi de două ori în piept. A murit chiar acolo, lângă casă.

Nu-mi pare rău. Nu am nicio înţelegere pentru Măcelar. Şi asta înseamnă probabil că nu m-am schimbat cât aş fi vrut, că încă sunt Ucigaşul de Dragoni.

Zilele astea, aproape în fiecare dimineaţă, după întâlnirile cu pacienţii, am o şedinţă cu Adele Finaly. Se ocupă de mine cât de bine ar putea-o face cineva. Într-o zi îi spun despre ultima confruntare la casa lui Sullivan şi despre cum îmi doream satisfacţia răzbunării şi a dreptăţii, însă nu am primit-o. Adele zice că mă înţelege, dar că nu ne compătimeşte, nici pe Sullivan, şi nici pe mine. Amândoi vedem legăturile evidente dintre mine şi Sullivan. Apoi unul din noi moare sub ochii familiei.

— Mi-a zis că nu el a omorât-o pe Maria, îi spun eu Adelei în timpul şedinţei.

— Şi ce-i cu asta, Alex? Ştii că era un mincinos. Un psihopat. Ucigaş. Sadic. Rahat.

— Da, toate astea şi încă altele pe deasupra. Însă cred că spunea adevărul. Da. Doar că încă nu

înţeleg ce înseamnă. Un alt mister de rezolvat.

Într-o altă şedinţă vorbim despre o călătorie pe care am făcut-o la Wake Forest, Carolina de Nord, care e la nord de Raleigh. Am luat noul R350, maşina de familie, vehiculul mixt. Am mers până acolo să o vizitez pe Kayla Coles, să discut cu ea, să o privesc în ochi când vorbeşte cu mine.

Kayla era într-o formă grozavă fizică şi psihică şi îmi spuse că-i plăcea viaţa de acolo mai mult decât se aşteptase. Locuia în Raleigh.

— Sunt mulţi oameni care au nevoie de ajutor aici în Carolina de Nord, Alex, zise ea. Şi calitatea vieţii, pentru mine cel puţin, e mai bună decât la Washington. Mai rămâi o vreme să vezi cum e.

— Era o invitaţie din partea Kaylei? mă întreabă Adele după câteva momente de tăcere.

— Se poate. O invitaţie pe care ştia că nu am s-o accept.

— Fiindcă?

— Fiindcă? Fiindcă… sunt Alex Cross, îi răspund eu.

— Şi asta nu are să se schimbe, nu? întreb doar. Nu în calitate de terapeut, Alex, ci ca o prietenă.

— Nu ştiu dacă are să se schimbe. Vreau să schimb unele aspecte ale vieţii mele. De asta mă aflu aici. În afara faptului că îmi cam place să pălăvrăgesc cu tine. Bine, răspunsul e *nu,* nu am să mă schimb foarte mult.

— Pentru că eşti Alex Cross?

— Da.

— Bine, zice Adele. E un început. Şi… Alex…

— Da?

— Şi mie îmi face plăcere să pălăvrăgesc cu tine. Eşti un exemplar unic.

121

Încă un mister de rezolvat.

Într-o noapte de primăvară, eu şi Sampson mergeam pe Fifth Street, pierzând şi noi vremea. În largul nostru, cum eram întotdeauna împreună. Aveam o pungă cu două beri. Sampson purta ochelari de soare Wayfarer şi o şapcă Kagol veche pe care n-o mai văzusem pe capul lui mare de ani de zile.

Treceam pe lângă case vechi de şindrilă care se aflau acolo de pe vremea când eram copii şi nu arătau deloc altfel, deşi o mare parte a Washingtonului s-a schimbat enorm, în bine şi în rău, şi în ceva între cele două.

— Mi-am făcut griji pentru tine când erai în spitalul ăla, zise el.

— Şi eu mi-am făcut griji pentru mine. Începusem să capăt un accent de Massachusetts. Cu „a“-ul lor larg. Şi să devin adept al corectitudinii politice.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. M-am gândit mult la asta.

— Ascult. E o noapte frumoasă pentru o discuţie.

— Cam greu să intru în subiect, să încep. S-a întâmplat la poate două, trei luni după moartea Mariei, continuă Sampson. Îl mai ţii minte pe un tip din cartier, Clyde Wills?

— Îl ţin foarte bine minte pe Wills. Curier de droguri cu aspiraţii înalte. Până când l-au omorât şi l-au aruncat într-un tomberon în spatele unui restaurant Popeyes Chicken, dacă îmi amintesc bine.

— Exact. Wills era informatorul lui Rakeem Powell pe vremea când Rakeem era detectiv la secţia 103.

— Aha. Nu mă surprinde, Wills juca în ambele tabere. Unde vrei să ajungi cu asta?

— Tocmai asta vreau să-ţi spun, dulceaţă. Asta încerc să fac. Clyde Wills a aflat unele lucruri

despre Maria – cum ar fi cine a ucis-o, continuă Sampson.

Nu am zis nimic, însă un fior îmi trecu pe şira spinării. Am continuat să merg, cu paşii puţin nesiguri.

— Nu a fost Michael Sullivan? l-am întrebat. Exact cum a zis el.

— Avea un partener în vremea aia, zise Sampson. Un dur din vechiul lui cartier Brooklyn, pe nume James „Pălărie“ Galati. Galati a fost cel care a împuşcat-o pe Maria. Sullivan nu era de faţă. Se poate ca el să-l fi însărcinat pe Galati. Sau poate Galati te ţintea pe tine.

Nu am zis nimic. Sincer să fiu, nu puteam. În plus, voiam să-l las pe Sampson să termine ce avea de spus. El privi doar înainte în timp ce mergea şi vorbea, fără să se uite la mine nici măcar o dată.

— Eu şi Rakeem am investigat. Ne-a luat câteva săptămâni, Alex. Am lucrat din greu la caz. Am mers chiar în Brooklyn. Însă nu am putut găsi nicio dovadă solidă împotriva lui Galati. Ştiam însă că el era vinovat. Vorbise despre lovitură cu prieteni din New York. Galati fusese antrenat ca lunetist militar la Fort Bragg.

— Te-ai întâlnit şi cu Anthony Mullino atunci, nu-i aşa? De aia te-a ţinut minte?

Sampson încuviinţă din cap.

— Deci uite care e chestia, care e lucrul pe care-l port ca o povară de atunci. Mi-e greu s-o şi spun acum. *Noi am omorât potaia, Alex.* Eu şi Rakeem l-am omorât pe Jimmy Galati într-o noapte în Brooklyn. N-am putut să-ţi spun până acum. Am încercat atunci. Am vrut să o fac când am început să-l căutăm din nou pe Sullivan. Dar n-am putut.

— Sullivan era un ucigaş, unul rău, am zis eu. Şi trebuia prins.

Sampson nu mai zise nimic, şi nici eu. Am mai mers o vreme; apoi el se îndepărtă şi se îndreptă spre casă, cred, pe aceleaşi străzi pe care am crescut împreună. Se ocupase de ucigaşul Mariei

în locul meu. Făcuse ce crezuse el că era bine, însă ştia că eu n-aş fi putut trăi cu asta. Aşa că nu mi-a spus niciodată, nici măcar când îl urmăream pe Sullivan. Nu am înţeles exact partea asta, însă niciodată nu poţi să înţelegi totul. Poate că o să-l întreb pe John altădată.

În noaptea aceea nu am putut dormi şi nici gândi limpede. În sfârşit, am mers şi m-am culcat din nou cu Ali în pat. Dormea ca un îngeraş, fără nicio grijă pe lumea asta.

Am stat întins acolo şi m-am gândit la ce îmi spusese Sampson şi la cât de mult îl iubeam, orice s-ar fi întâmplat. Apoi m-am gândit la Maria şi la cât de mult o iubeam pe ea.

„M-ai ajutat atât de mult, am şoptit eu amintirii ei. Mi-ai alungat tristeţea. M-ai învăţat să cred în dragoste, să ştiu că există, oricât de greu ar fi să dai de ea. Aşa că ajută-mă acum, Maria… Trebuie să te uit, fata mea dragă. Ştii ce vreau să zic. Trebuie să te uit ca să pot să iau viaţa de la capăt.“

Dintr-odată, am auzit o voce în întuneric şi am tresărit fiindcă eu fusesem altundeva cu mintea, departe de prezent.

— Tati, eşti bine?

L-am strâns uşor pe Ali la pieptul meu.

— Sunt bine acum. Sigur că sunt. Mulţumesc de întrebare. Te iubesc, amice.

— Te iubesc, tati. Eu sunt omuleţul tău, zise el.

Da. Doar asta contează.

Epilog

ZIUA DE NAŞTERE A CUIVA

122

Deci aşa începe noua mea viaţă sau poate doar continuă de la poveste la poveste. În principal, e bine şi frumos astăzi pentru că e ziua lui Buni, deşi ea refuză să spună a câta sau măcar al câtelea *deceniu*.

Mă gândesc că ar trebui să fie într-o etapă a vieţii sale când să-şi dorească să se laude cu longevitatea ei, însă nu e cazul.

Oricum, asta e, cu siguranţă, seara ei, *săptămâna* ei de naştere, zice ea, şi poate face tot ce pofteşte. *Exact ca în oricare altă zi din an,* îmi spun în sinea mea – şi-mi păstrez remarca pentru mine.

Porunca înălţimii Sale e ca „băieţii“ să prepare cina, aşa că eu, Damon şi Ali luăm maşina familiei şi mergem la supermarket şi folosim o parte din cei doi metri şi jumătate cubi de spaţiu de depozitare. Apoi petrecem cea mai mare parte a după-amiezii pregătind două feluri de pui prăjit, biscuiţi de casă, porumb fiert întreg, fasole uscată, aspic de roşii.

Cina se serveşte la ora şapte şi include un Bordeaux bun, chiar şi o înghiţitură pentru copii.

— Felicitări pentru cei o sută de ani, îi urez eu şi ridic paharul.

— Am şi eu nişte toasturi de făcut, zice Buni şi se ridică de pe scaun. Mă uit în jurul mesei şi trebuie să spun că iubesc familia noastră mai mult decât oricând şi că mă simt mândră şi norocoasă să fac parte din ea. Mai ales la vârsta mea. Oricare ar fi ea, adică *nu* o sută de ani.

— Bravo, bravo! aprobăm noi, şi batem din palme ca maimuţicile alea cu talerele.

— În cinstea lui Ali, care citeşte cărţi singur şi care ştie să se lege la şireturi ca un adevărat campion, continuă Buni.

— În cinstea lui Ali! În cinstea lui Ali! repet eu. Ai dat gata şireturile.

— Damon are atâtea opţiuni minunate pe care să le ia în considerare în viaţă. E un minunat, minunat cântăreţ şi un elev excelent – când se străduieşte. Te iubesc, Damon.

— Te iubesc, Buni. Ai uitat de NBA, adăugă Damon.

— Nu am uitat Asociaţia Naţională de Baschet. Buni înclină capul în direcţia lui. Ai o stângă slăbănoagă. Să munceşti la asta ca posedat de diavol dacă vrei să joci la un nivel mai înalt.

Apoi continuă:

— Fetiţa mea, Janelle, e şi ea o elevă foarte bună şi nu învaţă pentru mine sau pentru tatăl ei – învaţă de una singură, pentru ea însăşi. Sunt mândră să spun că Janelle e propria ei stăpână.

Apoi Buni se aşază la loc şi suntem cu toţii puţin surprinşi, însă mai ales eu, de vreme ce nici măcar nu am fost menţionat. Nici nu ştiam până acum că sunt pus la colţ.

Apoi se ridică din nou cu un zâmbet şiret pe faţa ei mică, ascuţită.

— Oh, era să uit de cineva. *Alex* a făcut schimbări mai profunde decât oricine anul ăsta şi ştim cu toţii cât de greu îi este omului ăstuia să se schimbe. Lucrează din nou la cabinet şi nu mai ţine totul în el. Lucrează şi în bucătăria de la St. Anthony, deşi e greu să-l urnesc la *mine* în bucătărie.

— Cine a gătit cina asta?

— *Băieţii* au făcut o treabă splendidă, cu toţii. Sunt atât de mândră de familia noastră şi *ştiu* că mă repet. Alex, sunt foarte mândră de tine. Eşti o enigmă. Însă eşti o continuă încântare pentru mine.

Întotdeauna ai fost. Dumnezeu să binecuvânteze familia Cross!

— Dumnezeu să binecuvânteze familia Cross! am fost noi de acord la unison.

Mai târziu, în acea seară, îl culc pe Ali ca de obicei în ultima vreme şi mai stau în patul lui câteva minute în plus. Băiatul a avut o zi mare şi adoarme imediat.

Apoi telefonul sună ca o alarmă şi sar repede şi mă grăbesc în hol. Îl iau de pe suportul şubred.

— Reşedinţa familiei Cross, răspund eu, în spiritul zilei.

— A avut loc o crimă, aud şi simt un gol în stomac.

Aştept un moment înainte să zic ceva.

— De ce mă sunaţi pe mine? întreb eu.

— Pentru că eşti doctorul Cross, iar eu sunt criminalul.

Mulţumiri

Multe mulţumiri lui Fern Galperin şi Mary Jordan pentru ajutorul lor în cercetare; şi lui Chris Tebbetts, care a completat munca de cercetare şi a ajutat la redactarea unei secţiuni a poveştii. Şi, în sfârşit, lui Steve Bowen, care ajută Hollywoodul să vadă încet-încet ceea ce e evident, lucru deloc uşor.

[1] HRT - Hostage Rescue Team (Echipa de Salvare a Ostaticilor) (n.tr.)

[2] Reviste americane asociate cu stilul de viaţă şi preocupările clasei înstărite (n.tr.).

[3] Proclamaţie din 1862-1863 a preşedintelui american Abraham Lincoln prin care s-a pus capăt, cel puţin oficial, sclaviei în Statele Unite, (n.tr.)

[4] Bildungsroman al scriitorului american John Updike (1932-2009), concentrat, printre altele, asupra evoluţiei sexualităţii eroului (n.tr.)

Table of Contents

{1} 261
{2} 261
{3} 261
{4} 261